உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீஞானசம்பந்தகுரவேநம:

சிவாதிக்யரத்நாவளி.

இஃது

உபயவேதாந்த பிரவர்த்தகாசாரியரும்
சிவாகமசித்தாந்தஞான நிஷ்டருமாய
எழுந்தருளியிருந்த
காட்டாலூர்
ஸ்ரீசுந்தர சிவாசாரிய சுவாமிகளால்
இயற்றப்பட்டு,

ம-௱-௱-ஸ்ரீ
கூளா - சபாபதிமுதலியாரவர்களால்
ஊ - புஷ்பரதசெட்டியாரது
கலாரத்நாகரம் என்னும்
அச்சுக்கூடத்தில் பதிப்பிக்கப்பட்டது.

சென்னபட்டணம்.

பாவ௵ மாசி௴.
முதற்பதிப்பு.

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்

ஸ்ரீஞானசம்பந்த குருவேநமஃ

சிவாதிக்யரத்நாவளி

முதற்பாகம்.

காப்பு.

உலகெலாந தனதொரு சிறுகூறறி னுளளமைய
வலகிலாற றலானிறைந தவனெவ னருணூலோர
குலவி யேததுவோ னெவனவனுமை யொருகூறறி
னலாகலறைக களசசிவ பிரானடி யிணைபோறறி.

வேறு.

மலைமக ளேனவன முககண னீல மணிமிடற றவனென வானோர, திலகனே யுனனைத தகரமாய குகையுட டியானஞ செயதிடு மூனற செபபி, யலரவன முகுநத னீசனோ டெவவு மையாநின விபூதி யெ ன றுரைககு, மலவிரு மிததச சிவசசுடா விளகக வநதலை வலமபி ய மறையே.

நூல்.

அகிலலோக பூஷணமாய்விளங்குஞ் சென்னையின்கண் பொன்னப்பபிள்ளை யென்பவரொருவர் சில தினங்களுக்கு முன் "மூடமதிகண்டனம"என்றொருநூலவெளியிட்டனரென றும், அது கேவலம் வேதவிரோதமா யிருத்தலால நாராய

ணனே பரனென்று நாட்டி யொருநூல் செய்யும்படி "நாக பட்டினம் இராமாநுஜ சித்தாந்த சபையார்" கேட்டுக்கொண்டனரென்றும், அதன்மேல் செய்யப்பட்டதென்று அபவித் திரஸ்தானமாகிய குதத்தினிடத்தே தோன்றிய புண்ணைப் பவித்திரம் என்பதுபோல "நன்மதிவிளக்கம்" என்னும் பெயர்புனைந்து ஒருபுத்திமான் எழுதிவிடுத்த பாழ்வாசகம் பஞ்செனப்பறக்கவும், அதனை நன்மதியுடையாரகண்டு சபாசென நகைக்கவும், நகைக்கப்படுமவர் நாணி நல்லவழிதேடிப்பிழைக்கவும், சகலசமயாதீதத்தைச் சுத்த சைவசித்தாந்த ஞானிகள் நன்கிதாமென மதிக்கவும் வரைந்துவிடும் வாயமைவருமாறு.—

அவ்வழுவாசகத்திரட்டில் "సహోవాచవ్యాసఃపారాశర్యః" என்னும் சுருதிவாக்கியப்படி வியாசர் சத்தியவாக்கியரானபடியால் அவரியற்றிய வேதாந்தசூத்திரத்தில் "పత్యురసామంజస్యాత్" என்று கூறினரென்றும், அதற்குப் பாஷியஞ்செய்தருளிய சங்கராசாரியா பசுபதிசம்பந்தமான பாசுபதமும் ஆகமும் அநாதரணீயமென்று கண்டித்துவிட்டாரென்றும் ஓர் கற்பனைவாக்கியத்தை யெழுதிவிடுத்தார். அவ்வாக்கியத்துக்குச் சங்கரருடைய அபிமதம் ஈசுவரனுக்கு நிமித்த காரணத்துவம் சைவர்கூறுவது விருத்தமென்றும், அபின்னநிமித்தோபாதாந காரணத்துவம் பொருத்தமென்றுஞ் சாதித்துத்தமது மரபை விளக்கியிருக்கின்றனர். அப்படியே "ఉత్పత్త్యసంభవాత్" என்றும் "నచకర్తుఃకరణం" என்றும் "విజ్ఞానాదిభావేవీతస్యస్వతఃప్రతిషేధాత్" என்றும்வரும் அடுத்த வாக்கியங்களால் "వాసుదేవాత్సంకర్షణాత్ ప్రద్యుమ్నాదనిరుద్ధః" என்கிறபடிச் சீவர்களுக் குற்பத்திகூறுவதும், கர்த்தாவுங் கரணமும் ஒன்றென்பதும், குணமுங்குணியும் வேறென்பதும், விருத்தமென்பது கருதி "భక్తాభాగవతాశ్చైవవైష్ణవాః పాంచరాత్రిణః|

పాఞ్చరాత్రశ్రుతీనాం సద్భావః వైష్ణవానాం" என்கிற வைஷ்ணவ பேதங்களேயுங் கண்டித்திருக்கின்றனர். இங்ஙனமாகவும், சைவத்தைமாத்திரங் கண்டித்தாரென்று கூறியது அறியாமையென்க.

இங்ஙனமிற்க, வேதத்தில்கூறியது வியாசரையேயல்லது சங்கராசாரியரையல்ல. சைவநிந்தை சங்கர்கூறியது தமது ஏகான்மவாதத்தைச சாதிக்கவேண்டியாகலின் அதுவே வியாசர் கருத்ததுமென்பது கூடாது. கூடுமென்னும்பட்சத்தில் பாஞ்சராத்திராதி நிந்தையையும் அங்கீகரிக்கவேணடும. அங்கீகாரமாயின் ஒன்றையொளித்து ஒன்றையுரைப்பது பெருவஞ்சமென்க. அவ வாக்கியங்களுக்கு இராமாநுஜரபிமதம வேறுமெனின், மேல்வாக்கியத்துக்கும் சைவபாஷியத்தில் வேறுபொருளே நாட்டியிருக்கு முண்மையையறியாது பிதற்றுவதென்னமடமை. சங்கராசாரியர் - இராமாநுஜாசாரியர் - மத்துவாசாரியர் ஆகிய மூவரும் சிவாகமங்களுக்கு மறுதலைப்பட்ட வொன்றிலொன்று முரணிய வேறுவேறு சித்தாந்தங்களைச் சாதிக்கப்புகுந்தபசுஞானிகளாகலின் அற்பபரிபாகிகட்கே அவர்கூறிய பாஷியங்கள் பயன்படுமென்க. "వయంతు వేదశివాగమయోర్భేదం। నపశ్యామః వేదోపి శివాగమః" என்னும வாக்கியத்தால் வேதசிவாகமங்கட்குப் பேதங்காண்கின்றிலம், வேதமே சிவாகமம். என்று ஸ்ரீநீலகண்ட சிவாசாரியசுவாமிகள தமது பாஷியத்தில் உண்மைஞானத்தைவிளக்கியிருக்கின்றனராதலால் அவர் திருவாக்கே யெமக்குப் பிரமாணமென்க.

சிவாகமங்களில் பசுபாசபதிபதார்த்தஸ்வரூப பிரதிபாதகமும், பஞ்சப்பிரம்மமூர்த்தி பிரதிபாதகமும், ஷடத்வா பிரதிபாதகமும், சிவபூஜோபயுக்த தேவாலயோச்சவாதி பிரதிபாதகமும் விளங்குமாறே, வேதத்திலும் முறையே "ఏతావంతో వైపశవో ద్విపాదశ్చ చతుష్పాదశ్చ" என்றும் "శబ్దాద్[illegible]

పశూనామధిపతిః" என்றும் "జ్ఞాత్వాదేవంసర్వపాశాపహానిః। క్షీణైఃక్లే శైర్జన్మమృత్యుప్రహాణిః" என்றும் "జ్ఞానవిమలధనాధ్యాసా త్వాశ్రందహా శివంత్రికః" என்றும் வரும வாக்கியங்களால் துவிபாத சதுஷ் பாத பிராணிகளெல்லாம் பசுக்களென்றும, எல்லாவுயிர்க ளும்பசுக்களேயென்று அறியத்தக்கதென்றும, அப்பசுக்களு க்குப் பதிஸ்ரீருத்ரமூர்த்தியென்றும், பதியாகிய பரசிவத்தை யறிந்தவர்கள் சர்வபாவங்களினின்று நீங்கி யெல்லாக்கிலே சங்களுமொழிந்து சன்மமிருத்துவைக் கடந்து பரமுததியடை வரொன்றும், சர்வகாலங்களிலும சிவஞான விசாராதிசயத்தா ல் சம்சாரபாசததைச சிவபக்தர்கள்தகிப்பரொன்றும் முறை யேகூறுமாற்றால் பதத்திரயப் பிரதிபாதகமும, எசுராரணிய காந்தர்க்கதமா யிருக்கும் நாராயண பிரசிநசத மந்திரத்தில் "సద్యోజాతంప్రపద్యామిసద్యోజాతాయవైనమోనమః" என்றற்றொ டக்கத்து வாக்கியங்களால் ஸ்ரீ பரசிவமூர்த்தியினுடைய பச சிமமுகமாகிய சத்யோஜாதமுகத்தை ஆசிரயிக்கின்றேன் எ னபது நமஸ்கரிக்கின்றேன் என்றுகூறி வாமதேவாதி முகங் களையும வாமதேவாதி மந்திரங்கள் நமஸ்காரங்களால ஆசிர யிக்குமுண்மை வெளிப்படுமாற்றால் பஞ்சப் பிரம்மமூர்த்தி பிரதி பாதகமும, "అధ్వనామధ్వపతే శ్రేష్ఠస్యాధ్వనఃపారమశీయ" என்றற் றொடக்கத்து வாக்கியங்களால் ஷடத்துவாதிமார்க் கங்களுக்குப் பதியாகிய ஷேருத்ரமூர்த்தி, அததுவாக்களி ல் முக்கியமார்க்காநுசாரியாய் வர்த்திக்கக் கடவேன்என்று கூறுமாற்றால் மந்திரவர்ணபதபுவன தத்வாததுமக ஷ டத்துவா பிரதிபாதகமும், "తమ్మష్టుహియస్స్విషుస్సుధన్వాయోవిశ్వ స్య... భేషజస్య। యక్ష్వామహేసౌమనసాయరుద్రంనమోభిర్దేవమసురందు వస్య" என்னும் ருக்மந்திரபோதாயந கற்பசூத்திரங்களால் எ ந்தப் பரமசிவம் விஷ்ணு சந்திரரூப்மான பாணமும், மேருவி ல்லும் உடையதாய்ச் சகலசமசார பிரபஞ்சங்களையு நசிப்பி

க்குமோ அந்தப் பரமசிவத்தை யோக்கியமானமனமுண்டா தற்பொருட்டு நமஸ்காரங்களோடு பூசிக்கின்றேன் என்று கூறுமாற்றால் சிவபூஜோசசவாசாராதி பிரதிபாதகமும் தெளிவினுணாததப்படி மாகையால் வேதமே சிவாகமம என்னு முணமையினிது விளங்கும.

ஏதத்விருத்தமான அவைதிக பரிபாஷா மூலமாய்ச் சிதசிதீசுவர பதாததத் திரயபிரதி பாதகயுகதமாய விளங்கும இராமானுஜ சங்கேதித மதாசாரமே சிரேஷ்டமென்பது கண்டுகொளக. கூர்மபுராணத்தில் "ఏవంసంబోధితో రుద్రో మాధవేన మురారిణా।చకార మోహశాస్త్రాణి కేశవోపి శివేరితః।కాపాలంలాకులంశాక్తంభైరవంపూర్వపశ్చిమం।పాంచరాత్రంపాశుపతంతథాన్యానిసహస్రశః" என்னுமவாககியத்தால் சிவகேசவாதிகளிருவரும் மோகனசாஸ்திரங்களைக் கற்பித்தாரகளெனபது பெறப்படுதலால் சிவாகமங்கட்கும் பாதிதமுண்டாமேயெனின "తథాన్యానిసహస్రశః" எனனும சமபநததால் அன்னியமான அனேகமாயிரம் ஆகமங்களைச செயதனவொன்று காணப்படுதலின அது பொருந்தாதெனக. என்னை, சிவாகமங்களை யவற்றிற்சேர்க்காததெனின், அக்கூர்மபுராணத்திலேயே "నిర్మితంహిమయాపూర్వంవ్రతంపాశుపతంశుభం।గుహ్యాద్గుహ్యతమంసూక్ష్మం వేదసారంవిముక్తయే। ఏషపాశుపతాచారస్సేవనీయోముముక్షుభిః" என்னும் வாக்கியத்தால் பாசுபதவிரதத்தைத் தெரிவிக்குமாகமமந்திரங்கள வேதசாரமென்றும, மோக்ஷத்தை விரும்பியவர்களால் சேவிக்கத்தக்கதென்றுங் கூறுமாற்றால் உண்மைவிளங்குமென்க. ஆயின் "అన్యానిచైవ శాస్త్రాణిలోకేస్మిన్మోహనాయతే। వేదవాదవిరుద్ధానిమయైవకథితానితు॥" என்னும்வாக்கியத்தால் வேதவிருத்தமும் அன்னியமுமாகிய சைவாகமங்கள் அக்கிராஹ்யமென்பது கூறப்படுமேயெனின் "వామంపాశుపతంసోమంలాకులంచైవభైరవం।అసేవ్యమేతత్కథితంవేదబాహ్యంతథేతరత్॥" என்றும் "యానిశాస్త్రాణిదృశ్యంతే లోకేస్మిన్వివిధా

నిక। శ్రుతిస్మృతివిరుద్ధాని తేషాంనిష్ఠాహితామసీ॥ " என்றும வருமவாக்கியங்களால் சவபஸ்ம நராஸ்திகபாலதாரணங்கள முதலிய வேதவிருத்த தருமங்களைசசொல்லிய வாமபாசுபதமும், குருதாரக மநமுதலிய விருத்ததருமங்களைக்கூறும சௌமம்என்கிற சந்திர தேவதாகமதமும, லகுலீபைரவ தேவதாகங்களாகிய கபாலபாத்திரசுரபானுதி கிருததியங்களையுடைய் தாமதங்களும ஆகிய நான்கும வேதபாஹ்ய மதங்களென்று கூறபபடுதலால ஈணடுச சைவாகமங்களென றுபசரித்துக்கூறியது இவைகளையேயெனக இதனுல மூலாகமங்கள ஒருவாற்றுனும் பாதிககப்படுவதல்லவென்க —இங்ஙனமிறக, "కాపాలంపాంచరాత్రంచ యామలంవామమార్హతం। ఏవమాదీనిశాస్త్రాణిమోహనార్థానితానివై॥ " என்னும் வாககியததால் காபாலம பாஞ்சராத்திரம் முதலிய மதங்கள அசுராதிவியாமோகாாத்தமாகக் கற்பிக்கப்பட்டனவென்று காணப்படுதலால மேற்சொன்ன துர்மதங்களில் இவ்விருமதங்களுஞ சோககப்படுமெனக. அன்றியும " వామపాశుపతాచారాఃపాంచరాత్రాశ్రయాశ్చయే। శ్రుతిస్మృతివిరుద్ధత్వాన్నసేవ్యాస్తేముముక్షుభిః॥ " என்கிற வசனததால் வாமபாசுபதாசாரமும், பாஞ்சராத்திராசாரமும சுருதிஸ்மிருதி விருத்தாசாரமாக விளங்கலான அததுராசாரமுடையவர்கள் முமுக்ஷுக்களால் தரிசனஸ்பரிசனதான பூஜாதி சத்காரங்கள்செய்தற்குரியா ரன்றென்று கூறுமாற்றுல் வேதபாஹ்யமான துர்மதங்கள் இவையென்று விளங்கும. ஆயின் " త్రయీసాంఖ్యం యోగఃపశుపతిమతంవైష్ణవమితి। " என்று மஹிம்நாஸ்தவத்தில் கூறுவ தென்னையெனின், தக்ஷிணபாசுபதமாகிய உத்தரசைவமும் சங்க சக்கிராங்கித ரஹிதமாகிய விஷ்ணுபக்தி யுக்தமாகிய வைஷ்ணவமுமே புஷ்பதந்தமுனிவருடைய அபிப்பிராயமன்றிச் சூடுண்டுகிடத்தலாகிய வைஷ்ணவமாதிகளை யன்றென்று அறியத்தக்கதாம். இந்த நியாயங்களால் பாஞ்சராத்திராக

மசித்தமான இராமாநுஜமதமே வேதபாஹ்யமான துர்மதமென்பதுகாட்டப்பட்டது. “త్వం దేవేషు బ్రాహ్మణోஸ్యహం మనుష్యేషు బ్రాహ్మణః।విశ్వాధికో రుద్రో మహర్షిః” இந்தச சுருதிகளால் சகல தேவகணங்களில் பிராமஹணததுவமும், சகல தேவதாதிக்யமும, மஹர்ஷிதவமும் உடையவராய மனுஷ்யாதி சிவபரியந்தம ஆப்த தாரதம்மியங்களினால் பரமாப்தருமாகவிளங்குஞ் சிவபெருமானருளிய வாக்கியம் ஒருவராலும பாதிக்கப்படுவதல்லவென்க. இவற்றின் விரிவை வாமனபுராணத்தும், சிவாக்கிரயோகிகள செயதருளிய சித்தாநத தீபிகையினும, ஸ்ரீமத் அப்பையதீக்ஷிதரவர்கள்செய்தருளிய சிவார்க்கமணிதீபிகையென்னும ஸ்ரீபாஷிய வியாக்கியானததினும பரக்கக்காணலாம்.

இவற்றுள, வேதம இருககு, யசுர், சாமம், அதர்வணம் என நான்காம். அவற்றுள இருக்குவேதம இருபததொரு சாகையும், யசுர்வேதம நூற்றொருசாகையும், சாமவேதம் ஆயிரஞ்சாகையும், அதர்வணவேதம ஒன்பதுசாகையும உடையனவாம். இவை அற்பசுருதிவாக்கியம் பிரபலசுருதிவாக்கியம என இருபகுதிப்படும். அவற்றுள அற்பசுருதி வாக்கியம் கன்மாநுட்டானக் கிரமங்களைச்சொல்லும். பிரபலசுருதிவாக்கியம் அத்தியான்மகஞானத்தைச் சொல்லும். இது முப்பத்திரண்டு உபநிஷத்தாய் இருக்கும். வேதம் என்னுஞ்சொல் அறிதற்கருவியெனப் பொருள்படும். இவ்வேதத்துக்கு அங்கங்கள சிட்சை, வியாகரணம், நிருத்தம, சோதிடம், கற்பம், சந்தோவிசிதிஎன ஆறும். அவற்றுள் சிட்சையாவது வேதத்தின் உசசாரணலட்சணத்தை யுணர்த்துவதாம். வியாகரணமாவது வேதத்தின் பதலட்சணத்தை விவரிப்பதாம். நிருத்தமாவது வேதத்தின் பதங்களுக்கு விவரணங்கூறுவதாம். சோதிடமாவது இலக்கினம், திதி, வாரம், நட்சத்திரம், யோகம், கரணம் முதலியவற்றால் வைதிக கருமங்களுக்குக் காலம் அறிவிப்பதாம். கற்பமாவது ஆசுவால

யகீயம், போதாயகீயம, ஆபஸ்தமபம் முதலிய சூத்திரரூபத் திருந்து வைதிக கருமங்களேப் பிரயோகிக்கும முறைமை யைக் கற்பிப்பதாம். சந்தோவிசிதியாவது வேததததில் உக் தைமுதலிய சந்தோபேதங்களுக்கு அக்ஷரசங்கியை கற்பிப பதாம். இவற்றை யுணராக்கால் வேதங்களே யோதுதலுமப அவற்றின்பொருளே யுணர்தலும், அவைகளில் விதித்தவழி யொழுகுதலும் ஏலாவாம். ஆதலால இவை ஒருதலையாக உ ணர்தற்பாலனவாம. இங்ஙன முணராதபேதையரோ அபார்த் தங்கொண்டு சிவாகமத்திற்கு மாறுயபபுலம்புவரென்க. "ஆ திமறையோதியதன் பயனொன்றுமறியா-வேதியாசொல்மெ யயென்று மேவாதே." என்றுகூறியதும் இவ்வுணமை கரு தியென்க. இங்ஙனநிற்க, ஆகமமானது "శివసంస్కారిణాంచైవజ్ఞా నధర్మవతాంసదా।అష్టావింశతిభేదేనచాగమాస్తుశివోదితాః। కామికంయోగ జంచింత్యంకారణంత్వజితంతథా। దీప్తంసూక్ష్మంసహస్రంచాప్యంశుమాత్సుప్ర భేదకం।విజయంచైవవిశ్వాసంస్వాయంభువమథానలం। వీరంచరౌరవంచైవమ కుటంవిమలంతథా।చంద్రజ్ఞానంచబింబంచప్రోద్గీతంలలితంతథా । సిద్ధంసంతా నశర్వోక్తంపారమేశ్వరమేవచ।కిరణంవాతులంచైవేత్యష్టావింశతిసంహితాః" என்றுகூறிய வீராகமவசனத்தால் காமிகம - யோகஜம் -சிந் தியம் - காரணம் - அசிதம - தீப்தம - சூக்குமம - சகசசிரம- அஞ்சுமான் - சுப்பிரபேதம் - விஜயம் - நிசுவாசம் - சுவாயம புவம் - ஆக்கினேயம் - வீரம் - ரௌரம் - மகுடம - சந்திரக ஞானம் - முகபிம்பம் - புரோற்கீதம் - லளிதம் - சித்தம - சந் தானம் - சர்வோத்தமம் - பாரமேச்சுரம் - கிரணம - வாது ளம் என்னும்பேதங்களாய்ப் பெறப்படும். இவ்வாகமங்கள் மாந்திரமெனவும், தந்திரமெனவும், சித்தாநதமெனவும் பெ யர்பெறும். இவ்விருபத்தெட்டுச் சிவாகமங்களுக்கும் ஒவ் வொன்றுக்குக் கோடிகிரந்தமாக இருபத்தெட்டுகோடிகிரந்த ங்களுளவாம். இவை ஞானபாதம் - யோகபாதம் - கிரியாபா

தம -சரியாபாதம் என்று தனித்தனி நான்குபாதங்கள் உடை யனவாயிருக்கும். இவற்றுள் ஞானபாதம் பதிபசுபாசமென் னுந் திரிபதார்த்தங்களின் ஸ்வரூபத்தையும், யோகபாதம் பி ராணயாமம் முதலிய அங்கங்களையுடைய சிவயோகத்தை யும்,கிரியாபாதம் மந்திரங்களின் உத்தாரம் - சந்தியாவந்தனம பூசை - செபம - ஓமம் - என்பனவற்றையும், சமயவிசேஷநி ருவாண ஆசாரியாபிஷேகங்களையும், சரியாபாதம சமயாசார ங்களையும உபதேசிக்கும். ஆகமம என்பது. (பரமாப்தரினின் றும்) வந்தது எனப்பொருளபடும. இன்னும ஆ என்பது பா சம எனவும, க-எனபது பசு எனவும, ம - எனபது பதி எ னவும் பொருளபடுதலால் ஆகமம் எனபதற்குத் திரிபதார்த்த தலட்சணத்தை யுணர்த்தும நூல் என்பதே சிறந்தபொரு ளென்க. ஆ - எனபது ஞானமும, க - என்பது மோக்ஷமும, ம - என்பது மலநாசமுமாதலால் ஆன்மாக்களுக்கு மலத் தை நாசம்பண்ணி ஞானத்தை யுதிப்பித்து மோக்ஷத்தைக் கொடுத்தல்பற்றி ஆகமம எனக் கூறுதலுமொன்று. இவ்வா கமங்களுக்கு வழிநூல் நாரசிங்கம் முதல் விசுவகன்மம் ஈறு கிய உபாகமங்கள இருநூற்றேழாம.

ஆகமம எனபது ஆப்தவாக்கியம். ஆகமங்கள் லௌ கீகம்-வைதிகம்-அத்தியான்மகம்-அதிமார்க்கம்-மாந்திரம் என ஐந்துவகைப் படும். தற்காலத்தில் பயன்றருவது லௌகீ கம். காலாந்தரத்திற் பயன்றருவது வைதிகம. ஆத்மவிசார வியற்கையது அத்தியான்மகம். யோகவியற்கையது அதி மார்க்கம். சிவஞானவியற்கையது மாந்திரம் எனப்படும். அவ் ற்றுள் மாந்திரம் பிறநூல்களைப் பூர்வபக்ஷமாகக் கீழ்ப்படு த்தி மேற்பட்டு விளங்கும் காமிக முதலிய சைவாகமங்கள். ஆகமாந்தமென்னும் ஞானபாதப்பகுதி யோகரூடி நாமமா கியசித்தாந்தமெனனும் பெயரையுடையது. அது இரத்தின த்திரயத்திலே "சித்தாந்தமே சித்தாந்தம், அதற்கு வேறு

னவை பூர்வபக்ஷங்கள்" என்றும, ஸ்காந்தத்திலே "இந்த எல்லையில் சிவன்வெள்ளிமலையாகிய கைலாசத்திலே சநகர் முதலிய முநீந்திரர்களுக்குத் திரிபதார்த்தங்களினாலே சம்மி தமாகியும், இரகசியம் ஆகியும், ஆகமாந்தம் என்னும பெய ர்த்தாகியும் உள்ள சித்தாந்தத்தைச சொல்லிக்கொண்டிருந தார்" என்றும், காமிகத்திலே "இருக்கு-யசுர்-சாமம-அதர் வணம் என்பவை சிவனது மற்றை முகங்களிற் பிறந்தன. காமிகம்முதலிய சிவஞானம் ஊர்த்துவ சுரோதோற்பவங்க ளாகி மேன்முகத்திற்பிறந்தன. முன்கூறியசகலநூல்களையு ம்பரமசிவன் பூர்வபட்சமாகச்சொன்னார். பின்னர் அவற்றை யெல்லாங் கீழ்ப்படுத்திப் பரமாகத் தவிரற்பாலனவுங் கொள ளற்பாலனவுமாகிய பொருள்களை நிச்சயிக்கும் சிவசித்தாங் கைதச்சொன்னார். சித்தாந்த மாவது காமிகம் முதலியனவாம். இதில்உயர்ந்தது பிறிதொன்றுமில்லை. இந்தச் சைவநூலே மூலமாம். சதுர்வேதங்களும் இதினின்றும் பிறந் தனவாம். சைவமேவைதிகம் எனப்படும். வைதிகமே சைவம் எனபப டும். சைவமானது வைதிகத்தில் அடங்கியும் அடங்காமலு ம் இருக்கும. வைதிகம் சைவததிற்றாழ்ந்தது. முனிவரோ, அற்றாயினும், சைவம்வேதப்பொருளோடு ஒற்றுமையாயிருத தலால் வைதிகம் என்றும், வேதசாரம என்றுங் கூறப்படும. சிவப்பிரகாசகமாகிய சிவஞானம் பரஞானமாம். பசுபாசப தார்த்த போதகமாகிய வேதம்முதலியன அபரஞானமாம். இராத்திரியில் மனிதரதுகண்ணும பூனையின்கண்ணும் வில ட்சணமாய் இருப்பது போல் இந்தப்பர ஞானமும் அபரஞா னமும் விலக்ஷணமாய் இருக்கும்." என்றுங் கூறு மாற்று லறிக: லௌகிகமமுதலிய ஐந்துசாத்திரங்களும் முறையே ஒன்றற்கொனறு ஏற்றமுடையன. காமிகத்திலே "சித்தாங் தம் மந்திரதந்திரமாகும். அதிமார்க்கம் அதனிற்றாழ்ந்தது. அத்தியான்மகம் அதனிலுந்தாழ்ந்தது. அதிலுந் தாழ்ந்தது

வைதிகம். வைதிகத்திலுந் தாழ்ந்தது லௌகிகம்," என்று சொல்லப்பட்டது. வாயுசங்கிதையில் "சைவநூலிற்கூறப்பட்டதும், பாசமூன்றையுந்தவிர்ப்பதும், மேலானது மாகிய தீக்ஷையைத்தவிர யாதொரு ஆச்சிரமமும் இவ்வுலகத்திலே மனிதருக்கு மேன்மையன்று. ஆதலால் தீக்ஷயினாலேதான் மோக்ஷம். ஆசசிரமங்களினாலும, மற்றைக் கருமங் களினாலும் மோக்ஷமில்லை. அத்துவசுத்தியின்றி முத்தியைவிரும்பும் மனிதர் கோலின்றி நடக்கத் தொடங்கியகுருடர் போல்வா. தோணியின்றிக் கடலைக கடக்க விரும்பினவா போல்வா" என்றும்,ஸ்காநதம.—பிருகுசாபப்பிரகரணததில "இங்கே முப்பாசததை அகற்றுவதும், மேலானதும், சிவ சம்பநதமுடையதுமாகிய திக்ஷயாலன்றி ஆத்மாக்களுக்கு ஆசசிரமத்தால் செய்யப்பட்ட உயாசசி யொன்றுமில்லை. ஆதலால திக்ஷயாலேதான் மோக்ஷம். ஆசசிரமங்களாலும், பிறகருமங்களாலும முத்தியில்லை" எனறும் முறையே கூறுமாற்றானுமறிக. இவ்வதிபிரபலபிரமாணங்கள வெகுவாயவிளங்கியிருக்கவும, சங்கராசாரியர் சைவத்தைக் கண்டித்தாரென்பதும, வியாசருடையகருத்தும அதுவேயென்றும யங்குவதும மௌட்டியாந்தகாரமென்க.

"வேதாநதநிஷ்டைபெற்றுக்களங்கமற்றஞானிகளும், எனது சிவாகமத்திலே தற்பரர்களாகி ஞானயாதத்திலேயேநிலைநின்றோரும் ஆகிய இருவகையோரும, பெறுதற்கரிய சாயுச்சியம்பெறுவாகள. கருமத்தையும் பிரமத்தையும் உணர்த்தும்வேதாகமம என்று பிரசித்தமபெற்ற இரண்டுமார்க்கங்களிலும நில்லாதபாவிகள் சாத்திரத்திற்கூறிய நால்வகைத்தண்டங்களாலும் தண்டிக்கற்பாலர்கள்." என்னும ஸ்காந்தசம்பவ சிதம்பரமான்மியத்தில் சிவன்கூறிய பொருளையுடைய வியாசவாக்கியத் தினாலே சங்கரர் அபிமதமே வியாசருடையதுமென்னுங் குத்ஸிதவாக்கியம் அறவே நிரஸ்தமென்க.

இங்ஙனமிறக், சைவாகமங்களுக்கு வேதபாஹ்யத்தன்மை எந்த நியாயத்தினுலே கூறுவது? வேதப்பொருளுக்கு விருத்தத் தன்மையே வேதபாஹ்யத் தன்மையெனின், அப்போது வேதத்தில் கருமத்தையும் பிரமத்தையும் உணாத்தும் பூர்வோத்தர காண்டங்கட்கு விருத்தத்தன்மையுண்மையால் அந்தப்பிரசங்கம் அங்குமுண்டாம். அங்கே இலக்கணையால் தாம கருதியபொருளில் முடிவுபெறுமெனின், அது எங்கும் ஒக்கும. வேதத்துக்குவேறுய் இருக்குந தன்மையேபாகியத்தன்மை யெனின், அப்போது ஸ்மிருதிகளும் அப்பிரமாணம் எனக் கொள்ளப்படும. வேதத்தை மூலமாகக் கொளளாத தன்மையெனின, அப்போது வேதத்துக்கும் வேதத்தை மூலமாகக்கொளளாத தன்மை உணமையால் வேதத்துக்கே அப்பிரமாணிய பிரசங்கம்வரும. ஆதலால் வேதப்பிரமாணியததிலே நித்தியதததுவமும, வேதத்தைமூலமாக உடைமையாதலும முடிவலல. மற்றெனனெனின, ஆப்தவாக்கியத்துவமேயாம. வேதம சுததசைவசித்தாநதம என்பவை ஒருவாற்ருல் ஒவ்வோரிடத்தில் விருத்தப்பொருளையுடையனவா யிருப்பினும், சாமானிய விசேஷத்தனமையால் ஐக்கமஉளளனவாயே இருக்கும.

வேதம் பொதுவாகவும, சிவாகமம சிறப்பாகவும இருததலால், இரண்டும பிரமாணங்களென்றே துணியப்படும ஆகமம்வேதவிசேஷமாய இருத்தலால் அதற்கு வேதபாஹ்யததன்மையின்றெனக வேதவிசேஷமென்று ஆலாசிய மானமியத்தும், சுப்பிர பேதத்தும சொல்லப்பட்டது. மோக சூரோத்தரத்திலே " புராணம வேதங்களாலும, வேதங்கள ஆகமங்களாலும் வாதிக்கப்படும். அவை சாமானியமும் விசேஷமுமாம். சைவமே மிகு விசேஷமாம. " என்றும், வாயவ்ய சங்கிதையிலே " பிறநூல்களிற் கூறப்பட்டதெல்லாம் சிவாகமத்தில் இருக்கின்றது. சிவாகமத்திற் காணப்படாதது

பிறிதோரிடத்திலும இல்லை,, என்றுங் கூறப்பட்டது. அற றேல், வியாகரணம் முதலியன வேதாங்கமாகலின், வேதமே பிரமாணம். ஆகமம் பிரமாணம அன்றெனின், யோகரூடிநா மத்தால் சிவாகமமே நால்வகைப் பிரமாணங்களாலும முடிந்த ஆகமம் எனப்படுதலானும, "சித்தாந்தமேசித்தாந்தம,, என்று இரத்தினத்திரயத்திலே கூறப்படுதலானும், அதுவே பிரமாணம. வேதமும, ஆகமம- சித்தாந்தம என்னுஞ் சத்தங்களாலே கௌணவிருத்தியாற் கொள்ளப்படுமெனின், ஆகமம வேதசத்தத்தாலே கௌணவிருத்தியாற் கொள்ளப்படுமென பது நாட்டப்படும். ஆதலால்சிவாகமமே முக்கிய விருத்தியால ஆகமம எனவும சித்தாந்தம எனவும்படுதலில், சாவோத்கிருஷ்டபிரமாணமென்று சாதிககபபட்டது.

இருக்காதிகளிலும, அவற்றின சிரசிலும, லௌகிக வைதிக அத்தியான்மக அதிமார்க்க நூறபொருளைவிளக்கினும, அதாவசிரசிலே மாந்திர நூறபொருள விசேஷித்துச்சொலலபபட்டது. சூதசங்கிதையிலே "பதினெண்புராணங்களையும சத்தியவதியின் புத்திராசெயதார காமிகமுதலியவற்றை ப பரமசிவனேசெயதார,, என்று கூறுதலால், சிவாகமங்களைச சாட்சாத் சிவனேசெயதனா என்று துணியபபட்டது ஈநகாமுதலிய முனிநதிரா நாலவரும வேதங்களையும உபநிடதங்களையும நெடுநாளவரையும ஓதி ஞானம நிலைபெறாதவராயினா என்றும, பினபு ஆகமாநதமெனனும பெயரையுடைய சித்தாந்தத்தை ஓதி ஞானம்பெறறனரென்றுஞ் சங்கரசங்கிதையிற கூறியவாற்றானும, சுவேதா - உபமன்யு - கிருஷ்ணா - அருச்சுனா முதலியோா சிவசித்தாந்தமார்க்கசிரவணாசரணஞ்செய்தமையானும், சிவாகமத்திற் கூறப்படும ஞானமே ஞானமென்றும, அதுவே சிவனையபற்றிய பெரியோர்களுக்கு முத்திசாதனம என்றும, சைவபுராணத்தில் கூறிய புணமையானும சிவசித்தாந்தோத்கர்ஷம வெளிப்பட்டதென்க.

இதுகாறுங்கூறிவந்த நியாயங்களால் வேதசிவாகமங்களிரண்டும் பொதுவுஞ் சிறப்புமாகக் கொள்ளற் பாலனவாய சாதிக்கப்பட்ட முதனூல்களென்று நாட்டப்பட்டனாகை

யால் குமதிகளால் தூற்றப்படுமெ சிவாகமதூஷணமெ நிஸ்புரு ஷமென்க. ஆத்மாக்கள பரிபாகம் பல வேறுபாடுடையனவா கலின் அவரவா பரிபாகத்துக்குத்தக்க வுணாச்சியைததருமப ரிசினையுடையதுபற்றி வேததைதப பொதுவென்றும், பரிபா கமுதிாச்சியில் வரத்தக்கசிவஞானத்தைப் பலிப்பிப்பது ஆக மமாதலால் அதனைசசிறப் பென்றுங்கொளளபபடுமெ அறம பொருள் இன்பம் வீடு என்னும நாலையு ங்கூறுவது வேதமும வீடடைமாத்திரம் தனித்துக்கூறுவது ஆகமமுமாகவிளங்க லான் வேதம் உலகிலுளள சாமானியருக்கும, ஆகமமசிறநத சத்திநிபாதர்க்குங் கொடுக்கபபட்டனவென்றுசைவநூல்களை கூறுமென்க பலவேறுவகைபபட்ட திரிபுணர்சசியைக் கன் மத்தினளவாய் விளைவிக்கும வேதததுணமையை ஆகமதது ணையாலன்றியறியப்புகுவது வெறுங்கதையாமென்க. வேத மபொருளபலபடததோனறுஞ் சூததிரமும, ஆகமம அதனை அங்ஙனமாகவொட்டாது தெளிததுரைக்கும பாஷ்யமும்போ லச சிவபெருமானால் அருளிசசெயயபபட்டனவாகலின் வே தசிவாகமங்க ளிரண்டையும பிரமாணமாகக்கொண்ட உதத மபரிபாகிகளாகிய சைவாகள துணிபே உணமையுடையதெ ன்பதுநாட்டபபட்டது

"ఇత్యాగమేషు వేదేషు వేదాంతోపనిషత్సుచ। ధర్మస్తుశాశ్వతఃప్రో క్తోముక్త్యైమాహేశ్వరోమహాన్" எனறுவிளங்கும ஆகமவசனததா ல இந்தச் சிவாகமங்களினும, வேதங்களினும, உபநிஷததுகக ளினும, சாசுவிதமாகிய சிவதாமங்கள விசேஷிததுசசொல் லபபட்டது எனறு கூறுகையால் வேதசிவாகமங்களுக்குப் பேதமினமை வெளிபபட்டது இவவுணமையையறியாமல சிவாகமங்களுக்கு அபபிரமாணியம சொல்லுமிடததுக் காய ததிரீமந்திர ஜபபுரச்சரணவிதிகளையும, ஜபநியமஹோமதாபப ஞாதி விதிகளையும விளங்கக்கூறுவது ஆகமமேயாகலான் சக ல பிராம்ஹணய முக்கியமாகிய காயததிரீ மஹாமநதிரங்களு டைய ஜபஹோமாதிகளும அகாரியங்களாகும இவற்றை விதித்தவேதமும் அபபிரமாணியமென்பது தானேபெறப்ப டுமெ. அன்றியுஞ் சரலிங்கஸ்தாவர லிங்கபிராண பிரதிஷ்டா

காலகாததவ்யது வாதசசமஸ்கார விதாயகவசனங்களாலும், ''కుండమంటపనిర్మాణంతత్సంస్కారమేవచ। వాస్తుపూజాం చహోమంచపాలికానుప్రతిష్ఠితం,, என்றுகூறியகுண்டமண்டப சம்ஸ்காரமுதலாகியவாஸ்து பூஜாவாஸ்து ஹோமபாலிகாதி பிரதிஷ்டாதி விதாயகவசனங்களாலும, ''షట్త్రికాకంజకంతాబ్జపట్టికాద్యప్రకాశికా,, என்றுகூறிய சரலிங்கஸ்தாவரலிங்காவயவங்களில் நியாசஞ்செய்யப்படும புவனத்வா மந்திராத்வாமுதலாகிய ஷடத்துவாநியாசவிதாய கவசனங்களாலும், சிவாகமங்கள அதிதுல்யப்பிரமாணமெனபது பெறபபடும. இதனையறியாது அக்கிராஹ்யமெனின்ஆகமவசனேகத லிங்கபிரதிஷ்டாதி சமஸ்காரங்களும் அக்கிராஹ்யமென்பது சொல்லாமேயமையும். களாநியாச மணடபாராதன வாஸ்துபூஜாதி சமஸ்காரநிருபணங்களை எந்த சுருதிஸ்மிருதிபுராண வசனங்களாலும உதகரிக்கப்பட்டதில்லையாகலின் சர்வஜன கிராஹ்யமாகிய ஸ்தாவரலிங்க சரலிங்க பிரதிஷ்டாதி காரியங்களை நிருபித்திருக்கும் காமிகாதி சிவாகமங்கள் முக்கிய கிராஹ்யமாயிற்றெனக.

ஸ்ரீநீலகண்டாசாரிய கிருதமாகிய சூத்திரபாஷ்யத்தில் ''అంగాన్యయాద్యనంతమాంగల్యగుణగణమణిజలధేః పరమశివస్య,, என்றற்றொடக்கத்துவாக்கியத்தால் சிவபெருமானை அங்காவ்யயங்களாகிய அநந்தகல்யாணகுண சம்பநநராகக்கூறி''సర్వజ్ఞతాతృప్తిరనాదిబోధస్స్వతంత్రతానిత్యమలుప్తశక్తిః।అనంతశక్తిశ్చవిభోర్విధిజ్ఞాః షడాహురంగాని మహేశ్వరస్య'' என்று சர்வக்ஞத்வம், நித்யதிருப்தி, அநாதிபோதம, ஸ்வாதநதிரியம், நிதயாலுப்தசத்வம், அநநதத்வம், ஆகிய ஆறுஅங்கங்களும், ''జ్ఞానంవైరాగ్యమైశ్వర్యం తపః శక్తిఃక్షమాధృతిః। స్రష్టృత్వమాత్మసంబంధోహ్యధిష్ఠాతృత్వమేవచ। అవ్యయానిదశైతానినిత్యంతిష్ఠంతిశంకరే'' என்று திரிகாலகஞானம, பிராகிருத போகவிமுகததுவம, அணிமாதயஷ்டமைசுவரியம், சாத்தியசமதமாதிதபம, சகலப்பிரமஹாணடதுரீணபிரகிருதி, சாந்தி, நித்பதைரியம், அல்லது நிதயாநநதம், சாவசிருஷ்டி, சர்வஜீவபிரேரகத் வசம்பந்தம, சர்வபிரபஞ்சா திஷ்டாநத்வும், ஆகிய பத்து அவயயங்களும சிவாகம வசனங்களால் நிருப

ணமபண்ணி யிருக்கின்ற ராகலானும, லலிதாசஹஸ்ரநாம பாஷ்யத்தில் "[illegible]" என்னுந திவயநாமத்தைக் காமிகாதி சிவாகமங்களால் பாஸ்கராசாரியா நிரூபணம் பண்ணியிருக்கின்ற ராகலானும, சிவாகமங்கள அதிதுல்யப்பிரமாணமென்பது இனிதுபெறப்படும.

இந்நியாயங்களால் சங்கராசாரியரபிமதமே வியாசசூத்திரத்துண்மையென்பது ஒருவற்றுனு நில்லாதொழிந்த தாகலின் ஸ்ரீநீலகண்ட சிவாசாரியசுவாமிகள செய்தருளிய பாஷ்யமேமேதாவியர்கொளவதொன்க.

ஸ்ரீநீலகண்டவிஜயத்தில், வேதாந்த பிரவர்த்தகராகிய சங்கராசாரியரும், சித்தாந்த பிரவாத்தகராகிய ஸ்ரீகண்டாசாரியரும் ஒருவரையொருவா சந்தித்துத்தாங்களசெயதபாஷ்யவிஷயங்களை விவகரித்துக்கொணடு வருகையில் சங்கராசாரியர் தூப்பலிஷ்டராய்ச் சமாதானங்கள சொல்லமயங்கி "[illegible]"என்று அலறிக் கூப்பிட்டனரொன்றும், அபபோது கோரரூபந்தாங்கி நரசிங்க மூர்த்திவெளிப் பட்டுச சிவாசாரியரையணுகுதலும், சிவாசாரியர் "[illegible]." என்று தியானவசத்தராய நிற்கவும், பரமசிவம் சரபாக்ருதியாய்த்தோன்றி நாரசிங்கத்தை யிருகூறுய்ப் பிளந்தனரொன்றும, சங்கராசாரியர் அஞ்சி ஸ்ரீகண்டாசாரியரைச சரண்புகுந்து,அவர்பால் சிவதீக்ஷை பெற்றுக்கொணடு, சிவானந்தலஹரி - சௌந்தரியலஹரி - சிவபுஜங்கமுதலியசிவோத்கர்ஷக்ரந்தங்களசெய்து, அவற்றுள சைவாசாரியராயுள்ள திருஞானசம்பந்தமூர்த்திசுவாமிகளையும கண்ணப்பசுவாமிகள் - சிறுத்தொண்டநாயனர் - இயற்பகைநாயனர்-சண்டேசுரநாயனர் முதலியவுண்மைநாயன்மார்களையுந்துதித்துச்சிவாநந்தவாழ்வடைந்தனரொனறு இனிதுகூறுதலால், சங்கராசாரியர் சைவத்தைக்கண்டித்தாரென்னும் வீண்வாதம்அறவே நிரஸ்தமாமென்க. சங்கராசாரியர்சிவனிடத்தில் அன்புடையவராகையால் சமபந்தாதிகளைச் சிவனடியார்களென்றும் உபசாரங்கருதித்து திக்தனரெனின், அவர்விஷ்ணுவினிடத்தும் அன்புடையவரா யிருந்தவராகையால் மாலடியார்களென்று இவர்கள்பேயாழ்வார்களை யேன்மறந்துங்கூறினு

ரிலலே? சங்கராசாரியர் சுத்தசைவராய் விளங்கினராகலின் உண்மை நாயன்மார்களைத் துதிக்கும் பெருஞ்செல்வத்தைப் பெற்றனரெனக. இவவுண்மையை யுணரபெறாத முட்கரா முதலியொருததன் வெளியிட்டபிரபன்னகாயத்திரியென்னு ஞ சுவடியில் (ருஅ) வது பாடலவியாக்கியானத்தில் " గేయం గీతానామసహస్రం ధ్యేయం శ్రీపతిరూపమజస్రం। నేయన్నిత్యంసజ్జనసంగం దేయం దీనజనాయచవిత్తం । భజగోవిందంభజగోవిందంభజగోవిందంమూఢమతే " எனுகிறவாககியத்தை யுதகரித்துபபகவத்கீதையையும, விஷ்ணுசகஸ்ரநாமததையும, கோவிநதனையுஞ சிறப்பித்துககூறி பதுகொண்டு சங்கராசாரியா வைஷ்ணவராயத திருநதபபட்டாரென்று துரபிமானததால பிதற்றி யிருக்கின்றனன். சங்கராசாரியா செயதருளிய பிரஸ்தானததிரய பாஷ்யத்தில கீதாபாஷ்ய மொன்றாகலானும, விஷ்ணுசஹஸ்ர நாமவியாக்கியானம அதவைதபரமாய்ச் செயயபபட்டுள்ள தாகலானும், அவறறைச சிறப்பிததுக கூறியுதனறி இவாகள் பேயககருத்துக கிணங்கவனறெனபதாம இங்ஙனாகவும, இபபோபாகள அவாதிருநதபபட்டாரென்று கூறவந்தது எதுகருதியோ அறிகிலம கோவிநதனைப பஜிக்கசசொன்ன மையாலெனின், " గోవిందయోగీంద్రమహాదాస్యశిష్యః శ్రీశంకరాచార్యం " என்றுவரும் குருமரபுவணக்கததால் கோவிநதயோகிக ளெனபவா சங்கராசாரியருக்கு ஆசிரியரெனபது பெறபபடுதலால் " భజగోవిందం "என்றற் றொடககததுத் தியானசுலோகங்கள ஆசாரிய பாரமயமாகிவிட்டதென்க ஆயின் ஸ்ரீயப்பதியைத தியானிக்குமபடிச சொல்லுவ தென்னையெனின், கோவிநதநாமத்தையுடைய லட்சுமீநாயகனே கோவிந்தனுக வந்தானென்று அலங்கார பிரசமசைபெறக் கூறியதென்க. இச்சாமபிரதாயம் வேதாநதநூல் படித்தறியாத வெறித்தாதனுக்கு எபபடிவிளங்கும?

"படைப்பானும்வியன்ஞாலங்காக்குமாறிப்
படையானும்படைத்தளிக்கப்பட்டதெல்லாந்
துடைப்பானுஞ்சுருதிகளுந்தொழுதுபோற்றுஞ்
சொரூபாநந்தச்சுடரைத்தொழுதல்செய்வாம்."

என்றுகூறிய தத்துவராயர் திருவாக்கா லிவ்வுண்மை வெளிப்படுமென்க. சொரூபாநந்தரொன்று அவ ராசிரியருக குப்பேராகலின் பிரமபரியாயநாமங்கள வேறுபலவுண்டாயி ருப்பினும் அவற்றைக் கூறுது ஆசாரியநாமத்தை அதிட்டித் துடைய அத்திவ்யநாமத்தால விதந்துகூறினா. வேதாநதப ட்சம சிவவிஷ்ணுக்களுக்குப பேதமின்மை யுடையதாகலின சங்கராசாரியர் விஷ்ணுநாமாங்கிததத்தால் கூறினா.

''சுந்தரர்க்குங்குநதிசுதர்க்குநதுணிவுடனப்
பைந்தொடிபால்வேந்தர்பாறபைமபொனடி-தொந்திடவே
அன்றுதூதாளுரவாபாலடியேற்கா
வின்றுந்தூதாயெழுந்தருளாய''

எனறுகூறிய தததுவராயாதிருவாக்கானுமஅபேதமவெ ளிப்பட்டதெனக. இநதநியாயங்களால சங்கராசாரியர் வைஷ் ணவராய்த்திருநதப்பட்டாரென்னும வீண்வாதம பாழாகிவிட் டதென்க. கீதாசஹஸ்ர நாமங்களஅவவாறுெழிநதனவாகலின் ''ఈశ్వరో...''எனறுகூறியதும்அத்வைதபட்சமெ ன்பதுசொல்லாமேயமையும இதனுல பாஞசராததிராகம சி த்தமானவிஷ்ணு தத்துவமன்றெனபது கருத்தாமெனக இ துநிறக''సజ్జనసంగం'' என்றுகூறியது அரிபக்தாகளையென்று தன்னைப்போல் சூடுண்டுதிரியுஞசோமபாகளாக மயங்கிக்கொ ணடனன். சூடுணடு மணபூசியவர்களைக கணடால உடனே ஸ்நானஞ்செயது பிரணவோசசாரணையால் அத்தோஷததை ப் பரிகரித்துக்கொளளுமபடிச சங்கரவிஜயமாதி கிரநதங்களி ல்கூறியிருத்தலால் அதுபொருநதாதெனக.

அதுமட்டோ, வேதங்களில் நாலுவாக்கியங்கள் மஹா வாக்கியங்களென்று கூறி அவைகள் முறையே ''సర్వంఖల్విదం బ్రహ్మ'' என்றும், ''తత్వమసి'' எனறும், ''అహంబ్రహ్మాస్మి'' என் றும், ''బ్రహ్మవేదబ్రహ్మైవభవతి'' என்றும்வரும் வாக்கியங்களா கத்துணிந்து அவற்றை அத்வைதசித்தாநதத்திற்கு மாறுகக் கண்டிக்கப்புகுநதனன். எனனஅறியாமை? வைதிகர்கள பா

ரத்தால் நகைப்பார்களே என்று நாணுதசங்கம் சீச்சீ!! வெகுஅல்பம். இவ்வசடனும் ஓர் நூலாசிரியனாகி ம்தஸ்தாபனஞ்செயவதும், அம்மூடசிரோமணியை மற்றை மூகாகள் விய ந்துமகிழவதும ஆசசரியம் ஆசசரியம். மஹாவாககியங்கள் நாலுவேதங்களிலும நாலுவாககியங்களாக "అహంబ్రహ్మాస్మి" என்று தன்மைவாக்கியமாகவும், "తత్వమసి" என்று முன்னிலைவாக்கிய மாகவும "అయమాత్మాబ్రహ్మ" என்றும் படர்க்கை வாக்கியமாகவும், "ప్రజ్ఞానంబ్రహ్మ" என்று பொதுவாக்கியமாகவும உணமையையுணாததுமாகவும இவ்வுணமையை யறியாமல் எல்லாந்தெரிந்தவனைபபோல ஏடுகொணடது மனஞ்சென்றது என்று எழுதிவிடுதத அவனேழைமதிக்கு விசனப்படத்தக்கதாயிருக்கின்றது

மேற்கூறிபபோநத நியாயங்களால் ஒன்றுந்தெரியாதவனுய மோகநூல்வலையில் முடங்கிககிடக்கும மூடசிரோமணியாகிய அமமுடிசசூராமுதலி எழுதிவிட்டபாழவாசகம பாழாகிவிட்டதாகலின சஙகராசாரியா வைஷ்ணவராயததிருநதப்பட்டாரெனபது ஒருவாற்றானும பொருநதாதெனக. இதனல் யாமமேற்கூறிய நியாயபபடிச சங்கராசாரியா சுததசைவராயின ரென்பதே யிஙகிது பெறப்படும.

இதுநிற்க அமமுடிசசூராமுதலி இன்னுஞ்சிலவிஷயங்களை வெருதுஷ்டததனமாய அனேகவிடங்களில் எழுதியிருக்கின்றனுகையால் அவற்றை யிடமவந்துழியெடுத்துக் காட்டிக்கண்டிப்போமாக.

இங்ஙனநிற்க, அவவழூவாசகப்பிறலில் சங்கராசாரியரா கணடிக்கப்பட்ட ஆகமங்களின் கருத்தையே ஆதாரமாகக் கொண்டு சமயகுரவாகால்வரும்தங்க ணூல்களில் விஷ்ணுவை யிகழந்திருக்கின்றன ரென்று கண்ணீாவிட்டழுதாா. சங்கராசாரியர் ஆகமங்களைக் கண்டிததாரென்னும வெறுங்கதையைமேலே விளக்கினேமாகையால் சித்தசமாதானத்தோடு பின்வருவனவற்றையுஞ் சிநதிபபாராக.

"பிரமனரியென்றிருவருந்தம் பேதமையாற்
பரமமியாம்பரமென்றவர்கள்பதைப்பொடுங்க
வரனாரழலுருவாயங்கே யளவிறந்து
பரமாகிநின்ற வாதோணோக்கமாடாமோ."

என்றற்றொடக்கத்தனவேசமயகுரவர்கள இகழ்ந்துகூறியவைகளாக மயங்கிக்கிடக்கும பேதைகள, சங்கராசாரியார் கூறியசிவானந்தலஹரியில் "బాణత్వం వృషభత్వమర్ధవపుషా భార్యాత్వమార్యాపతే। ఘోణిత్వం సఖతా మృదంగవహతా చేత్యాదిరూపం దధౌ। త్వత్పాదే నయనార్పణం చ కృతవాన్ త్వద్దేహభాగో హరిః। పూజ్యాత్పూజ్యతరస్స ఏవ నహి చేత్ కో వా తదన్యోఽధికః" எனனும வாககியத்தால், சிவபெருமானது திருவடியைத தேடும்பொருட்டு விஷ்ணுபன்றியாயப பிறந்தாரொன்னு முணமைக கெனசெயவல்லார? அதுமட்டோ, சிவபெருமானுக்குப பாணமாகவும, அவர ஏறும் எருதாகவும, அவரைப்பூசிககும ஆர்ச்சகனாகவும, அவர்க்குப்பெணடீராகவும, அவருடைய திருத்தத்திலமதத்தளசேவை செயவோனாகவும அன்புபாராட்டியுயந்த பெரியவனென்று விஷ்ணுவைக்கூறிய தெந்த ஆதாரவுகொணடு? அன்றியும, சௌந்தரியலஹரியில "విరించిః పంచత్వం వ్రజతి హరిరాప్నోతి విరతిం వినాశం కీనాశో భజతి ధనదో యాతి నిధనం। వితంద్రీ మాహేంద్రీ వితతిరపి సంమీలితదృశా మహాసంహారేఽస్మిన్ విహరతి సతి త్వత్పతిరసౌ" என்னும வாககியததால் பிரமன், விஷ்ணு இந்திரன, இயமன், குபேரன முதலாயுள்ள அஷ்டதிக்குபாலகர் நாசத்தை யடைந்தகாலத்தும் உன்னுடைய நாயகராகிய ஸ்ரீருத்ரபகவான் நித்தியரா யழிவின்றி யி[illegible]ப்பாரொன்று கூறிய தெந்த ஆதாரவுகொண்டு? பைப்பலாதத்தில் "స ఏకో రుద్రో ధ్యేయస్సర్వేషాం సర్వసిద్ధయే। యో బ్రహ్మణః పంచమవక్త్రహంతా తస్మై" என்றும, "యో లీలయైవ త్రిపురం దదాహ విష్ణుం శల్యం సోమమగ్నించ బాణం సర్వే దేవాః పశుతామవాపుస్స్వయం తస్మై." "என்றும்" "యో విష్ణునేత్రార్చితపాదపద్మస్తస్మై దదౌ చక్రమతీవ హృష్టః। విష్ణోః కళాయామవ తీర్ణదేహో చ్ఛేద శౌరేః సజనాంతకాలే తస్మై" என்றும்வரும் வாக்கிய

ங்களால் சமயாசாரியர்களும் சங்கராசாரியரும் கூறிய வாக்கியங்கள உபநிஷத் பிரதிபாதகமென்று நாட்டப்பட்ட தாகையால் சமயாசாரியர்க ளிகழ்ந்துகூறினரென்னு மிழிபுரை யேலாதெனக. வேதசிவாகமங்க ளிரண்டு மொரேயுண்மையுடையனவாகலின் அவற்றை ஓதாம லுணரப்பெற்ற ஸ்ரீஞாநசமபந்தமூர்த்திகளமுதலிய சமயகுரவர்கள தேவாரபபதிகங்களில் விதந்துகூறினர். அவ்வுண்மையினையே சங்கராசாரியருமுடையவராகலின் அவ்வாறு தாமுமவிதந்துகூறினர். சிவாகமங்களை விருத்தமெனக் கொணடவராயின் சைவாசார துல்யராய்விளங்கியிருந்த ஸ்ரீஞானசம்பந்தமூர்த்திகளை "తవ స్తన్యంమన్యేధరణిధరకన్యే హృదయతః పయః పారావారంపరివహతిసారస్వతమివ । దయావత్యాదత్తం ద్రవిడశిశురాస్వాద్యతవయత్కవీనాంప్రౌఢానామజని కమనీయః కవయితా" என்றுசௌந்தரியலஹரியில் தேவியினுடைய திருமுலைப்பாலுண்டு உண்மைஞானமபெற்றவரென்று புகழ்ந்துகூறுவதெங்ஙனம்? இதனால் அவர் சிவாகமங்களை நிந்தித்தாரென்னும நிந்தாவசனம நிஸ்புருஹமெனக.

"வேதநெறிதழைத்தோங்கமிகுசைவத்துறைவிளங்கப்
பூதபரம்பரைபொலியப் புனிதவாய்மலர்ந்தழுத
சீதவளவயற்புகலித்திருஞானசம்பந்தர்
பாதமலர் தலைக்கொண்டுதிருத்தொண்டுபரவுவாம்,,

என்னும் பெரியபுராணத் திருவிருத்தத்தால் வைதிகநெறியும் சைவநெறியும ஸ்ரீஞாநசம்பந்தமூர்த்திகளுக்குஉரைக்கப்பட்டது. இதனால் சைவம வேதசிவாகமங்களை அங்கமாகவுடையதென்பது நாட்டப்பட்டது. இங்ஙனநிற்க,

"தாழிளங்காவிரிவடகரையடைகுரங்காடுதுறை
யேழிள மதிபொதிபுரிதருசடைமுடிப்புண்ணியனைக்
காழியானருமறைஞாநசம்பந்தன்கருதுபாடல்
கோழையாயழைக்கினுங்கூடுவர்வானுலகிருடே"

என்று ஸ்ரீஞாநசம்பந்தமூர்த்திகள் அருளிய தேவாரத்திருக்கடைக்காப்பில் தமது வாக்கியத்தில் அன்புடையார் உய்யுநெறிகூறப்பட்டது. "கோழையாயழைக்கினும்" எ

னறு எளிமைதோன்ற அனுககிரகிதநன ராகவும, சங்கரா சாரியா மெய்யன்போமெவாழுத்திக் கூறினாாகலின் சிவஞா னவின்பஞ் சேரப்பெற்றவ ரென்பதே மேலோா துணிபெ ன்க. எங்கள் ஞானசம்பந்தமூர்த்திக ளருளிய அற்புதவாக்கி யத் துண்மைபைக காஞ்சிமாஷ்மியத்து இருபத்துநான்கா மஅத்தியாயத்தில் விஷ்ணுவைநோககிச சிவபெருமான் வெ ளிபபட்டுக் கலியுகத்திலே சீகாழியிற கௌணியர் கோத்தி ரத்திலவதரிக்கும ஞானசம்பநதனுடைய தமிழ்ப்பதிகத்தினு லே நமது சாரூபபியம் பெறககடவாயென்று திருவாய்மல ாந்தருளினரொனறும, அபபடியே நிகழ்நததென்றுங் கூறியு ள்ள வாக்கிய விசிட்டதத்தினுனுங் கணடுணர்க.

ஆயின், சங்கராசாரியர் தாமசெய்த பாஷியத்தில் பா சுபதமூலியவற்றை நிந்தித்திருப்ப தென்னையெனின், அங்ங னஞ்செய்தது ஸ்ரீநீலகண்ட சிவாசாரிய ரனுக்கிரகத்தைப்பெ றுவதன்முன்னுகலின் அது பிரமாணமல்லவென்க.

அன்றியும், சங்கராசாரியர் ஓர்காலத்தில் தமது மாணு க்கர்கள் புடைசூழக் காஞ்சிக் கெழுந்தருளியபோது சமஸ்த வேதவேதாநதங்களையு முழுதுணர்நத ஆதிசைவமூர்த்திகள னேகர் ஆயிரக்கால் மணடபத்தில் சிவாகமபடனஞ் செய்து கொண்டிருநதவர்கள் இவரைக்கணடமாத்திரததில் படனத தைநிறுத்திவிட்டு மௌனமா யிருநதனரொன்றும, சங்கராசா ரியர் சிவாசாரியர்களை நோக்கிச் சிவாகமடனஞ்செயயும்படிக் கேட்டுக்கொணடன ரென்றும, சிவாசாரியர்கள நீர் சிவதீ க்ஷையில்லாதவ ராகையால் உமக்குணாத்த எங்களுக்குச சி வாக்ஞையில்லையென்று மறுத்துரைத்தனரொன்றும், பரிபா கத்தாழ்ச்சியால் அவ்வுணமைவாசகத்தை மாறுகக்கொணடு அக்காலத்தில் தமக்கிருந்த ராஜபலத்தால் சிவாசாரியர்களை யும் சிவாகமங்களையும நிஷேதங்கூறித் தம்மாற்கூடிய விடங் களில் சிவாலயபூசைக்கு வைதிகரைச சேர்த்தும், ஆகமநிந தைகூறியும் ஒழுகிவருங்காலத்தில் ஸ்ரீநீலகணட சிவாசாரி யமூர்த்திகள் தரிசனுபபிரபாவ விசேஷததால் அவ்வல்ல லெல்லாந் தொலைந்து சிவானுபவச் செல்வராய விளங்கி

னறொன்றும ஸ்ரீநீலகண்டவிஜயத்தில் தெளிவுபெறக் கூறுமா கையால் முனனெடுபின் முரணைமைவெளிப்படுமென்க. அன றியும "பிரபஞ்சசாரம" என்னும்பெயரால அவரியற்றிய மா நதிரிகநிபநதன கிரந்தத்தில் திரியம்பக ஷடக்ஷரீ பிரபுருதி மஹாமந்திரங்களுககு மந்திராநுஷ்டான புரசசரணுதிகாரியங் களை ஆகமவசனங்களால் நிாணயித்திருககின்றன ராதலானும உணமைவெளிபபடுமெனக இந்த நுட்பங்களையறியாது சி வாகமங்களைநிநதித்துவரும பாதகர் எக்கதியடைவாரோ அ றிகிலம "శివేశివాగమేచైవధర్మే శివపరిగ్రహే।విపరీతాభవేద్బుద్ధిర్య స్యస్యాత్సబహిర్నరః" எனகிறஸ்காநதவசனததால் சிவபெருமா னிடததும, சிவாகமஙகளிலும, யிபூதிபுருததிராக்கதாரணமா திசிவதருமஙகளிலும, சிவபெருமானுல் ஸ்வீகரிககபபடுமநின மாலியமாகிய கநதமாலியபாதோதக பிரசாதங்களிலும் எவ னுடையபுததி விபரீததைதயடையுமோ, அவன்பதிதன் எ னறு துணிவுபெறககூறுமாறறுனும "శివనిందాపరోభూత్వాశివశా స్త్రవినిందకః।తస్యనోనిష్కృతిర్దృష్టాశాస్త్రేష్వపిచాస్త్రేష్వపికాంచన" என்கிற சிவ தாமோத்தர வசனததால் சிவநிந்தாபரனுயச சிவாகமங்களை எவன்தூஷிபபானே அவனுககுச சாஸ்திரங்களில் பிராயசசி ததமநிாணயிததுககூறவில்லை எனபதுகொணடு பிரமகததியா தி மகாபாதகங்களசெயத துாஜனனுககுச செயயப்படுமமா ணுநதபிராயசசிததமே சிவநிநதகனுககுரு செயயவுரிமையெ னனுமுணமை வெளிபபடுமாற்றுனும இபபதிதர்களைசசைவா களாவார் கனவினுஞ சிநதியாதொழிவாராக. "அரனைப்பழித து திரிபவரைபபாராதே" எனறருளிய சநதானகுரவா வா க்கியததானுமறிக.

ஸ்ரீமத் அபபதீக்ஷிதஸ்வாமிகள இவவுணமைகளையெல்லாமஹ ருங்குணர்ந்த வுத்தமபரிபாகவிசேஷத்தால் சைவாசாரங்கொ ணடொழுகுமுணமைகண்டு அகோர சிவாசாரியசுவாமிகள் அவர்க்குச் சிவதீக்ஷை செய்து சிவபூசை யெழுந்தருளப்பண ணிகொடுத்துத் தமது மாணுக்கரு ளொருவராகச்சேர்த்துக் கொண்டனரொன்றும, தீக்ஷிதரவாகள் ஆசாரியாக்ஞாவழிததா கவே "சிவார்க்கமணிதீபிகை,, என்னும்வியாக்கியை ஸ்ரீநீல

கண்டபாஷ்யத்திற்குச்செய்தனவொன்றுமவழங்கிவரும சம்பிரதாயவுண்மையையினிது தெளிந்துய்வாராக. ஸ்ரீபாஷ்யத்திற்குப் பிரம்ஹவித்யாத்வரர்முதலிய பூர்வாசாரியர்களால தர்ப்பணம், தாராவலி, ஸ்ரீகண்டபாஷ்ய சமர்த்தநம என்கிற வியாக்கியைகளும செய்யப் பட்டுள்ளனவாக லின்பரிபாகிகளுணர்வாராக.

இந்த நியாயங்களால சங்கராசாரியாசெய்த பாஷியம சிவஞானிகளால் ஆதரிக்கற்பாலதன்றெனக ஆகவே, ஸ்ரீநீலகண்டபாஷ்யமே உரிமையெனபது நாட்டபபட்டது

"தேவர் குறளுந் திருநான் மறைமுடிவும்
மூவா தமிழு முனி மொழியுங் - கோவைத
திருவா சகமுந் திருமூலா சொலலும
ஒருவா சகமென் றுணா."

என்றருளிய ஔவையாா திருவாக்கானும, முனிமொழியென்னும வியாசசூத்திரத துணைமைவெளிபபட்ட தாகையால இதனை மாயாவாத முதலினவாக மயங்கிக்கோடலும, சிவாகமங்கள அநாதரணியமெனறு பிதற்றுவதும நிரஸ்தமாயிற்றெனக.

இங்ஙனநிற்க, அத்துஷ்டவாசகத்தில் சமயகுரவா நால்வர், பட்டினத்தடிகள முதலியவர்கள யாருமில்லாதவூரில அசுவமேதம்செய்தவாகளென்றும, எநத வைஷ்ணவாகளோடாவ தெதிர்த்துவாதித்துத தங்கள்மத தாபகஞ் செயததுணடாவென்றும் வினவிபழுதாா உணடிவெறுத்தல், உயிாக்கிதஞ் செயதல்முதலிய தவங்களைக்கைவிட்டுப பேருண்டி, பெருந்தூககம, கடுங்கோபம, வீணசண்டை முதலியவற்றையே தவமாயக்கொண்டொழுகும வைணவப்பேயகளுக்கே தன்வலி பிறன்வலிபாராது மேலவிழுந்து அறைச்சலுண்டுபோவது சுபாவமொழிய, வாய்மை, தவம, இரக்கமுதலிய அருட்செலவப்பேற்றினராகிய சிவஞானிகள் சமயிகளை யெதிரிட்டு வாதிக்க வேண்டுபடாவொன்க.

திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள்.

"விரிவிலாவறிவினார்கள் வேறொருசமயஞ்செய்தே
யெரிவினாற்சொன்னாரேனு மெம்பிராற்கேற்றதாகும்

பரிவிறைறபெரியோரோதும் பெருவேளூாபறறிறைனை
மருவிநான்வாழத்தியுய்யும் வகையது நினைகின்றேனே,,

பட்டினததடிகள

"ஒன்றென்றிருதெய்வமுணடென் றிருவுயாசெலவமெலலா
மனறென்றிருபசிதோா முகம்பார்நல்லறமுநட்பு
நன்றென்றிருநடுநீஙகாமலே நமககிட்டபடி
யென்றென்றிருமனமே யுனககேயுபதேசமிதே"

எனறற றொடககததது வாககியங்களே சானறுமென்க

இவவுணமையநுபூதியுடையாா வைணவபபேயகளை யெதிாதது வாயவமபாடுகற கெங்ஙனமிசைவாா? ஆகவே, அகங்கரிதது மேலவநது விழுஞசமயபபேயகள அறைசச லுணடோடததிருவுளள மிசைவொனக இங்ஙனமாகவும, சமயகுரவா, படடினததடிகள, தாயுமானசுவாமிகள முதலிய சிவஞானசசெலவாபால எநதவைஷ்ணவாகளும வநதிலலையாமே' இவவவதாரமூாததிகள காலததில மறறைபபாழுஞ சமயங்கள சூரியசநநிதிபபடட மினமினிபாமெனவொளிமழுங்கிககிடககவும, சிவாநுபவசசெலவாகளாகிய எமபெருமககளை யாவரொதிககவலலாா? சைந பௌததாதிகளாலேயே நசுககுணடுவைணவாதிசமயங்கள சொரூபநாசமடைநதிருககவும, எநத வைஷ்ணவாகளோடாவ தெதிாததது ணடாவெனறு கேடபது எனனமடமை? அனறியும தங்கள மததாபகளுசெயத துணடாவெனறும புலமபினா மததததைத தாபிததலெனறுலெனனை? அலலாததைஆமெனறு சாதித்துககூறுவது தாபிதமாகுமனறி உளளதை உளளது எனறு கூறுவதுதாபிதமாகாதெனக உளளது கெடுமானுல அதனை மீணடுஞசாதிததலுககுத தாபிதமாமேயெனின, உளளதியாணடுங்கெடாதாகவும,ஆணடுநதாபிதமமையாதெனக உளளது உளளதேயாகலின சித்தாநதமெனறமையும அஃதும அநாதிசிததமெனக

தாயுமானசுவாமிகள்.

"இயல்பென்றுந்திரியாமலியமமாதி
யெண்குணமுங்காட்டியன்பாலின்பமாகிப்
பயனருளப்பொருள்கள்பரிவாரமாகிப்
பண்புறவுசௌபானபட்சங்காட்டி
மயலறுமந்திரஞ்சிட்சைசோதிடாதி
மற்றங்கநூல்வணங்கமௌனமோலி
யயர்வறச்சென்னியில்வைத்துராஜாங்கத்தி
லமர்ந்ததுவைதிகசைவமழகிதந்தோ."

"அந்தோவீததிசயமிச்சமயம்போலின்
றறிஞரொலாநவெறியவணிமாவாதி
வந்தாடித்திரிபவர்களும்பேசாமோனம
வைத்திருந்தமாதவர்களுமற்றுமுற்று
மிந்திராதிபோகநலம்பெற்றபோகரு
மிதுவன்றிததாயகம்வேறில்லையிலலை
சந்தானகற்பகம்போலருளைக்காட்டத்
தக்கநெறியிந்நெறியேதான்சன்மார்க்கம"

எனறருளிய வுணமையால் அநாதிசித்த மாகியசற்சம யததிபலபு இனிது பெறப்படும இதனையறியாது பிதற்றுவ து முழுமூடததனமையெனக.

இங்ஙனமிற்க, திருமங்கை மன்னன ஞானசமபந்தரை யெதிர்தது அவாகையில் தாங்கியிருந்தவேலைபபறித்துககொ ணடதாய்ச்சிலமூடா பிதற்றுவர். நல்லழகிது. உமாதேவி யாாகொடுததருளிய திருமுலைப்பாலுணடு சமஸ்தவேதங்களை யும ஓதாதுணர்நத எங்கள சுவாமிகளை மறவா குலததுவந் த திருமங்கைமன்னனெதிாததது நனறுநன்று. ஞாநசம்ப நதரை யெதிாத்தானெனவே, எதிாத்தவா அஞ்ஞானசம்பந்த ரென்பது தானேபோதரும். ஞானசம்பந்தரென்பது காரண ங்கருதியவழியானேவந்த அற்புதத்திருநாமமாகலினென்க. இ ங்ஙனமாகவும், மாலடியாராகிய திருமங்கைமனனர்க்கு அரு

ஞானசமபநதரென்னுந் தீட்சாநாமம இப்பெருமபாதகர் இடடுத்தொலைக்க எத்தனைகாலம் தவஞ்செய்தனரோ அறிநதிலம.இதுநிற்க, எங்கள சுவாமிகளகரத்தில் 'வேலேது? அவாமாநமியங்களைக்கூறுந திருத்தொணடத்தொகை, நமபியாண்டாாநம்பி திருவநதாதி, பெரியபுராணம, காஞசிமாஙமியம, சீகாழிமாஙமியம், ஆலாசியமாஙமியம், உபமந்யுபக்தவிலாசம, அகஸ்தியபகதவிலாசம, சௌநதரியலஹரி, சிவரஹஸ்ய முதலிய பிரமாணங்களால் உணாததப்படாதவேலை. இப்பேதைகள கணடுபிடிததது அருமை அருமை. அவர்பால் வேலைப்பிடுங்கிக்கொணட புதுமை முயறகொமபுபறித்துவநத மூடக்கதையி லெணணபபடுமென்க.ஆகவே,இததிருமங்கைமனனர் எங்கள சுவாமிகள் காலததவரல்லரென்றும, அவாவிஷயமாயப் பிதறறிவரும் பெருங்கேடானகவைதகள்மேலோாகளால் பழிக்கபபடுமெனறும்நிசசயிககப்பட்டது புறசசமயம ஆறினு ளொன்றாகிய பாஞ்சராததிரமாாக்கம்பறறி யொழுகும வைணவப்பேய்களைசசிவஞானிகள பொருட் படுத்தாரென்க. "மாலயனுயிந்திரனுய் வாழுவதாய்மாளுவதாஞ் - சாலமயல்பார்த்துத் தலையசைப்பர்." என்னும்உண்மை யநுபூதியுடையார் இபபேதைகளை யெதிரிடுவதெங்ஙனம?

இங்ஙனநிறக, இவாகளாழ்வாாகள சிவவாககியரைத்திருத்தியும, சிவனது நெருபபுக்கணணைப பங்கப்படுத்தியும, பாண்டியன் சபையில கிழியறுததும,மதுாைசசங்கபபுலவாைததாழத்தியும், சோழனமுதலியவர்களைவெனறு வைஷ்ணவத்தை நாட்டியும, தங்களமத சித்தாநதஞ் செயதனாகளென்று இரண்டுசாமங் குறைததாா. இவறறை முறையேவிவகரிக்குமிடத்துப் பரசிவனருளால் "சிவசிவ, என்றறறொடககததுமூலமநதிரததை யுச்சரிததுக்கொணடே அவதரிததவுண்மையால் "சிவவாககியா" என்று காரணங்கருதிய வழியானேவநத அற்புதத்திருநாமங்கொண்டு மெய்ஞ்ஞானிகளெல்லாம அவ்வன்பரைத் துதிததிருப்பாராகவும, முழுமூடசிரோமணிகளாகிய இப்பேதைகள மாறுகப் புலமபுவதுகொணடு எமக்

கொருதாழ்வுமின்றென்க, "கண்டதுபொய்யென்றகண்டாகாரசி வமெய்யெனவே-கண்டசிவவாக்கியர்தான் மேவுநாளென்நாளோ" என்றருளியதாயுமானசுவாமிகள திருவாக்கேசான்றுமென்க.

சிவவாக்கியம்.

"குண்டலங்கள்பூண்டுநீர்குளங்கடோறுமூழ்குவீர்
மண்டுகங்கள்போலநீர்மனத்துமாசறுக்கிலீர்
மண்டையேந்துகையரைமனத்திருத்தவல்லிரேற்
பண்டைமாலயன்றொழப்பணிந்துவாழலாகுமே,,

என்று உண்மையுணாததும எமது சுவாமிகள் வேறுச மயததைஅடைநதாரொன்னும் பித்துரையை யாவரங்கீகரிப்பா ர்? இநனைவிரித்தெழுத வெமக்குடன்பாடிலலையாகலின இவ வளவில்விட்டனம.

இதுநிற்க, ஓராழ்வார் சிவனது நெருப்புககண்ணைப்பங் கப்படுததினென்றார்.அதனை விசாரிக்குமிடத்து அவ்வாழ்வா ர தனது காலிலிருநத கணணல் சிவனைவென்றானென்று அவ ர்களசுவடியில்எழுதியிருக்கின்றது. அவ்வாழவார்க்குக் காலி லே கண்வந்ததெப்படி? காலிலே கண்ணொன்றுபெற்றவராக வும, சூத்திலே வாயொன்றுடையவராவர்போலும. சமஸ்தா ன்மாக்களும் நெற்றியிலே கண்படைத்தவராகவும, அவ்வாழ வார் காலிலேகண்பெற்றது கலியின்புதுமையென்க. உத்த மாங்கமல்லாவிடததுக கண்பெற்றதனல இந்திரனைப்போல் சாபத்தால் விகாரப்பட்டவரென்றமையும. இவ்வவலட்சண முடையார சிவனை வென்றாரென்பது முழு மூடக்கதையா மென்க. "శూలవిస్ఫులింగేనలలాటజేన। సర్వంజగద్భస్మసాత్కరోతి॥ శ్వన్పష్ట్వాపునస్సృజతు। శివంస్వతంత్రఃక్రతుభిర్గోత్రి,, என்றுபைப்பலாத த்திற்கூறியவாறு சமஸ்தாணட சராசரங்களையும் நெற்றிக்க ண்பொறியொன்றினல் சுட்டெரிக்கவல்லவராகிய பரசிவப் பிரபுவை வினைவயப்பட்டுக் கிருமிகீடங்களாய்ப் பிறந்திறந் துழலு மோரேழை வெல்லுமென்பது வேதமிருந்தவூரில் கு டியிருந்தறியாத விழலர் கூற்றுமென்க.

இதுநிற்க, ஓராழ்வார் பாண்டியன்சபையில் கிழியறுத்தாரென்றீரா. அவர்கிழியறுத்தபுதுமை யிங்கேகிழியுண்டென்க. எங்ஙனமெனின், அவரைக் கிழியறுக்கும்படி எதிரிட்டு வாதித்த சமயிகளொருவருமில்லையாகவும், எங்களாழ்வார் கிழியறுத்தாரென்பது யாரைநோக்கி?

ஓரரசன் தனது அற்பபரிபாகத்தளவாய விரும்பியதற்கேற்பச்சென்று அவனாலகட்டிவைத்திருந்த கிழியையறுத்த கற்பனைக்கதையை அவர்கள்சுவடிகளாலேயே அறியக்கூடுமாகவும், அதனால சிவோத்கர்ஷந் தாழுங்குமெனபது என்ன அறியாமை? உள்ளபடியே அவர்பரத்துவஸ்தாபனஞ் செய்திருப்பாராயின், எங்கள் சொக்கலிங்கமூர்த்தி அம்மதுரையில் இன்னுமெழுந்தருளியிருக்கவா? அன்றே வேரைக்கெல்லி வெளியேவிட்டிருக்கமாட்டார்களா? ஒன்றுமில்லாதகாலத்திலேயே அவர்கட்கொவ்வோர்காலத்துண்டாயிருந்த அதிகாரத்தினால எமது அருட்பெருஞ்செல்வமாகிய முருகக்கடவுளவரைப்பாகிய திருவேங்கடம், சோலைமலைமுதலிய தலங்களையெல்லாம புரட்டி அவ்நெறியிற் புலம்பித்திரியும்பேதைகளா தம்பால் ஏதாவது உண்மைகண்டிருப்பார்களாயின சும்மாவிருப்பார்களா? இதனால அநாதிதொட்டு இதுகாறுஞ் சிவப்பிரகாசங்கமழ்ந்துகொண்டினிது விளங்கும் அம்மதுரையில் வைஷ்ணவமோர்காலத்தில் ஓங்கியதெனனும ஓநதித்தலை யெடுப்பு நசுக்கப்பட்டதென்க.

இதுநிற்க, ஓராழ்வார் தமது பாசுரங்களால்சங்கத்தாரைக்கீழ்ப்படுத்தினரென்றீர். இது நுழைந்தான் கீழ்நுழைந்தகதையாமென்க. சிவானுக்ஞைகொண்டு திருவள்ளுவர்-ஔவை-இடைக்காடராகிய இவர்கடாமே சங்கத்தாரைவென்று அருட்பிரகாசமூண்டுலவியமான்மியம் எச்சமயிகளுங் கூறுகிற்கவும், யாருமில்லாதவூரொன்று கருதி அசுவமேதஞ்செய்யவந்தனர்போலும். "பொய்யடிமையில்லாத புலவர்க்குமடியேன்" என்று திருத்தொண்டத்தொகையில் எடுத்துக்கூறப்

பெற்ற பெருஞ்செல்வர்களை இவர்களாழ்வார்களென்றது இராமனை யிராவணனென்றதுபோலு மென்க.

இதுபிறக ஓராழ்வார் சோழனையெதிர்த்துச் சைவத்தைவென்றாரென்றார் இதனை விசாரிக்குமிடத்துச் சோழராசன் "ஶிவாத்பரதரம் நாஸ்தி" என்று எல்லாரிடத்துங் கையொப்பம்வாங்கி வருங்காலத்தில் நாலூரானைக்கண்டு எம்பெருமானார் கையொப்பமிட்டாலன்றோ பிரயோசனமுண்டாவது? மற்றவர்களெழுதினால் என்னபயன்? என்று சொன்னதாகவும், அதுகேட்டஅரசன் உடையவரை அழைத்துவரும்படிச் சிலரையனுப்பினதாகவும், கூரத்தாழ்வான் அரசன் வஞ்சகனென்றறிந்து தேவரீரெழுந்தருளுவது யுக்தமன்று, அடியேன்போய் வருகிறேனென்று உடையவருடைய திரிதண்டகாஷாயாதிகளைத் தரித்துக்கொண்டு பெரியநம்பிமுதலியவர்களோடு இராஜசபைக்குப் போனானென்றும், பின்பு உடையவர் சகோதரிகளின் புத்திரர்களாகிய முதலியாண்டான் - நடாதூராழ்வான் முதலியவர்கள் தேவரீரிங்கிருக்க வொண்ணாதென்று உடையவருக்கு வெள்ளைசாத்தி மேனாட்டுக்கெழுந்தருளப் பண்ணிக்கொண்டு போனார்களென்றும், முன்சென்ற கூரத்தாழ்வான் சோழராஜன்சபையில் வித்துவான்கள் சொன்னகட்சிகளுக்கு உத்தரஞ்சொல்லிக் கண்டித்துவிட்டாராயினும், அரசன் பலாத்காரமாய "ஶிவாத்பரதரம் நாஸ்தி" என்று கையொப்பம்வைக்கச்சொல்லி நிர்ப்பந்தித்ததன்மேல் "த்ரோணமஸ்தி தத: பரம்" என்று கையொப்பமிட்டானென்றும், அதனால் அரசன் குபிதனாய் அவருக்கும் பெரியநம்பிகளுக்கும் நேத்திரோத்பாடனம் பண்ணுவித்தானென்றும், பெரியநம்பிகள் திருநாட்டுக்கெழுந்தருளினாரென்றும், ஆழ்வார் நேத்திரமுள்ளவர்போலவே கோயிலில் எழுந்தருளியிருந்தாரென்றும், இவைகளை யெல்லாம் உடையவரறிந்து மிகவுங் கிலேசித்துக் கூரத்தாழ்வானிருக்கப் பெற்றோமேயென்று தேறிப் பெரியநம்பிக்கு ஸ்ரீசூர்ண பரிபாலனஞ்செய்து முடித்தாரென்றும் அவர்கள்சுவடியினால் தெளிவுபெறவிளங்கும்.

இதனைவிவகரிக்குமிடத்து, உடையவரைஅழைத்தபோது கூரத்தாழ்வான சென்றதனால் உடையவரினும் இவர்க்காதிக்கம அதிகரிக்கின்றது. அரசனையெதிர்ப்பது சொற்பகாரியமாகையால் ஆசிரியரவேண்டுவதில்லையெனின், அவர்பூண்டிருந்த காஷாய திரிதண்டங்களைத்தாங்கிச்சென்றதெனனை? பொய்வேடங்கொண்டு சென்றதனால் தாமே அவ்வுடையவரென்று அரசனை வஞ்சிக்கப்புகுந்தாரென்பது தானேபோதரும். இங்ஙனமாகவும், அரசனைவஞ்சகனென்றது பெருமபாவமெனக. ஆசாரிய பக்தியினால அவரைநிறுத்திவிட்டுத்தாமபோயினரெனின, அரசனது ஆணைக்கு ஆசிரியரஞ்சினரென்பது சொல்லாமேயமையும். ஆசாரியருடைய மானத்தையும பிராணத்தையுங்காப்பது விரதமாய்சசென்ற சிஷ்யாகளை அரசனுக்குக காட்டிக்கொடுத்துவிட்டு ஓடிப்போயொளித்திருநத ஆசாரியவைபவம நன்றுநன்று. காஷாயாதிசிந்நங்களின்றி வெள்ளுடைதாங்கிச்சென்றதனால வாரண்டுகொளித்தவைபவஞ் சொல்லவேண்டி வருகிறது. அரசனுக்குப்பயநதோடிப் பதுங்கியிருநத இவ்வதிசூரா பன்னீராயிரஞ்சமணாகளோடு வாதித்து அவாகளைக்காண ஆயிரமபணமுடிகளுள்ள ஆதிசேடனாக எழுநதருளியிருநதாரென்றும இரண்டுமுழநீளம எழுதிவைத்திருக்கின்றது ஸ்ரீஞாநசமபந்தமூர்த்திகள் சமணபௌத்தாதிகளைவென்று எண்ணாயிரம்பேரைக்கழுவேற்றிச சைவப்பிரசாரஞ் செய்தனா என்று ஸ்காநதாதிபிரமாணங்களிற்கூறு முண்மையில அசூயைகொண்டு கைகொண்டது, மனமபோனது, காயிதஞ்சென்றது, என்று நாலாயிரங்கூட்டச்சேர்த்துப் பன்னீராயிரஞ்சமணாகளை எங்கள ஆழ்வார்வென்றுரொன் றெழுதிக்கொண்டது கற்பனைவயபத்தென்று மேதாவியா சிந்தியாமற்போகார். சமணபௌத்தாதிகளால் தேயப்புண்டு சொரூபநாசமாகிக்கிடநத இவாகளசமயம சைவத்தை அதிக்கிரமித்ததென்பது வீணவழக்கெனக. அரசனைமாறுவேடத்தால் வஞ்சிக்கச்சென்ற கூரத்தாழ்வான் கண்ணிழந்தபுன்மை காணப்பட்டது. உடன்சென்ற பெரியநம்பி பெரிய

வாளிடஞ்சேர்ந்தனன். ஆச்சரியமஆசசரியம;; இங்ஙனமிற்க. "ஶிவாத்பரதரம்நாஸ்தி" என்று அரசன் கையொப்பம்வைக்கச் சொன்னகாலத்தில் சிவம் என்பது குறுணியென்று பொருள் கொண்டு குறுணிக்குமேல் பதக்குப பரமாகையால் "த்ரோணமஸ்தி தத:பரம்" என்று விபரீதங்கொண்டெழுதின வர்க்குக் குறுணிக்குப்பொருள சிவம எனறு வநதுபோல் பதககுக்குப் பொருள விஷ்ணுவென்று வநதிருககவேண்டுமே? துரோண மெனபது விஷ்ணுவைவிளககாதாகவும், அத்துரோணத்தை ப பரங்கூறியதென்னமடமை? துரோணமே பரம்பொருளா ககொணடவாபோலும பதககுககுமேலே முக்குறுணி தூணிமுதலியவைகள பரமாகுமே! அவைகட் கெனசெயவல்லா ர? இதுநிற்க, இராமாநுஜாசாரியா தப்பிப்போயவிட்டது நல லகாலம. அரசன்கையில அவரு மகப்பட்டிருப்பாராயின் சிஷ்யாகள்பெற்றபேறு தாமுமபெறுவதிற சநதேகமிராது. பின விளைவுபாஞ்சராததிரம பரவி அபபாழஞசமயபபடுகுழியில புனமககள வீழ்நதழியவரும வினையிருப்பதால சிஷ்யாகளுக்கு அரசனலகிடைதத சிததிமுத்திகள தமககுக்கிட்டாமற் போயிற்றென்க. இதனல் இவவற்பாதிகாரிகள சைவத்தை வென்றுமெனபது பாழாகிவிடடதென்க

இனிச் சோழவிஜயததில், குலோததுங்க சோழமஹாராஜன் திக்விஜயங்கொண் டெழுநதருளி எல்லாமதங்களையு மவென்று "ஶிவாத்பரதரம்நாஸ்தி" என்று கையொபபமவாங்கிக்கொண்டு வருகையில இராமாநுஜாசாரிய ரென்பவா அதி பிரபல்யராய் வைஷ்ணவமத சித்தாநதஞ் செயதுவருகின்றா ரென்று கேள்வியுற்று அவரை அழைத்துவருமபடிச் சிலரை யனுப்புதலும், அவர் அரசனுடையபோராற்றலைக் கேள்வியினு லுணர்ந்து ஒருவரோடுஞ் சொல்லாமல் தமது எதிவேஷத் தைமாற்றி வெள்ளுடைதாங்கி யிடம்பெயாந தோடிப்போய் விட்டனரென்றும், எஞ்சிநின்றவர்களில் கூரத்தாழுவான் உடையவராகவும், பெரியநம்பி கூரத்தாழ்வாருகவும், பொய் வேடந்தாங்கிக்கொண்டு இராஜசபைக்குப் போனகாலத்தில் சதுர்வேதபாரகராகிய பிராமணோததமாகளும திருநெறித் த

மிழவேத முணர்ந்த சிவனடியார்களுமபுடைசூழ இனிது வீற்றிருக்கும் அரசனுடைய அருட்கோலப்பொலிவைக்கண்டு நெஞ்சுலாந்து, முகமபுலாந்து, நடுங்கிநிற்கையில் அரசன் அவர்களைநோக்கி ஹரதத்தாசாரியசுவாமிகள்இருப்புப்படியேறிச்சாதித்த கட்சிகளைசசொல்லிவாதித்தகாலையில்ஒன்றுஞ்சொலலவகையறியாது மயங்கவும, அரசன புன்னகைகொண்டு ஆயின், உங்களுடைய அபிமதமெனனையெனறு கேட்டகாலததில் அவ்விருவரும் பயநதவர்களாய நடிநது உமது கருததினபடிக் கையொப்பமவைக்க இசைநதோமென்றுகூறி, அரசனால்கொடுக்கபபெறற அத்திருமுகத்தைவாங்கி "ద్రోణమ స్తితతఃపరం" என்று விபரீதங்கொண டெழுதினாகளென்றும, அதன்மேலஅரசன்கோபிதது "శివనిందాకరందృష్ట్వాఘాతయే దథవాశపేత్, దేశంవాతత్పరిత్యజ్య గచ్ఛేదన్యత్రబుద్ధిమాన్" என்னும பிரமாணப்படி இபபதிதாகளைக்கொனறுவிடுங்கோளென்றுகொலைஞரை யழைத்து ஆக்ஞைவிதிததனரென்றும, கூரத்தாழவானபயநது அரசனே! எங்களை நிரபராதியாகக் கொள்ளும நான் எதிராஜனல்லன். இவா கூரததாழவாரல்லர். எமமுடைய ஆசிரியராகிய உடையவா உமது போராற்றலுக்கஞ்சி ஓடிப்போயவிட்டபடியால் அவாமாநத்தைக் காப்பாறறும்படி நாங்களவநதோம. எங்களைக காப்பாற்றுமெனறு கெஞ்சிக்கேட்கவும, அரசன் இரக்கமுற்று உங்களைக்கொல்ல ஒருவாறு இசைவில்லையாயினும, நீங்கள சிவநிநதகாகளாயிருப்பதுபற்றி ஒருவித சிட்சைக்குரியவாகளாவீகளென்று கூறிக் கொலையாளிகளைநோககி இவாகள கண்களைப்பிடுங்கிக் காட்டில்விட்டு வாருங்கோளெனறுவிதித்து அவ்வாறே நடத்தினரொனறும முறைபேகூறி, எலலாமதங்களையும்வெனறு திருநீற்றுசசெலவததை யுலகமெங்குமபரவசசெயத காரணம்பற்றி அவ்வரசபபிரபுவைத திருநீற்றுச சோழமகாராஜனென்றும் புகழநது கூறுமாக.

இவ்வுணமையை மறைதது வேறுவிதமாய் இவர்கள கூறினுங் கூரததாழவான் கண்ணிழநததும, இவர்க்காசிரியரா

கிய உடையவர் காஷாயமிழந்ததும் பிசகாது கூறினராகலி
ன் இதனுண்மை இவ்வாறேயென்பது விவேகிகளறியாமற்
போகார். அவ்வாழ்வார்கள் உச்சவத்தில் வெள்ளைச்சாத்து
என்று நடந்துவருவதே அதற்குச் சான்றாமெனக. இதனைச்
சிலர் கூரத்தாழ்வான் அரசனைப்பார்த்தகண்களால் ஆசிரிய
ரைப் பார்க்கக்கூடாதென்று காப்பூரக்கட்டியைக் கண்களி
லொற்றிக்கொண்டதால் கண்களவிந்தனவென்றும், சிலர்
ஆழ்வார்தாமே கண்களைக் கையால் தோண்டியெடுத்து அர
சன்மேலெறிதலும், அதனால் அரசனுக்குச் சிலதீங்குகள்வி
ளைந்தனவென்றும், சிலர் ஆழ்வார்களுடையகண்களை அரச
னே களைந்துவிட்டனனென்றும், ஒன்றுக்கொன்றுமாறாக ஒ
ருவர்சொன்னபடி யொருவர்சொல்லாமல் குழறுபடையெ
ன்பது தோன்றப்பிதற்றுகின்றனர் அன்றியும் சோழமகா
ராஜனைக் கூரத்தாழ்வான்வாதித்து வென்றதாகவும் சில
பொய்யுரைகளைநிறைந்துக "கூரேசவிஜயம்" என்றொருநூ
லையுங்கற்பித்து வெளியாக்கியிருக்கின்றனர். இந்தப்புரட்டெ
ல்லாம் இனிப்பசிட்டு வெளியாக்கப்படும் சோழவிஜயத்தால்
தொலையுமெனக. இதனால் சோழனை யிவர்களாழ்வார்கள்
வென்ற பொய்ச்சுகதை வெட்டவெளியாய்விட்டதாகையால்
பின்விஷயங்களை விசாரிப்போம்.

அரசனால் சிட்சிக்கப்பட்ட இருவருள் பெரியநம்பியெ
ன்பவர் உடனே யிறந்துவிட்டதால் கூரத்தாழ்வான் திகில
டைந்து சிறகொடிந்தபட்சிபோல சித்தப்பிரமங்கொண்டு தி
ரிந்துகொண்டிருக்கையில் சிஷ்யர்களைக் காட்டிக்கொடுத்து
விட்டோட்டம்பிடித்த பரமாசாரியமூர்த்திகளாகிய உடைய
வர் நடந்த விருத்தாந்தங்களையெல்லாம் கேள்வியுற்று இனி
யென்னசெய்வதென்று ஆலோசித்துத் தம்மவர்களையனுப்பி
க் கூரத்தாழ்வானை யழைப்பித்துக்கொண்டு பாண்டவர்கள்
அஞ்ஞாதவாசஞ்செய்ததுபோல ஒருவருந் தங்களின்னாரெ
ன்றறியாதபடி வஞ்சவேடங்கொண்டு மறைந்திருந்து காலங்
கழித்துக்கொண்டுவருகையில், இவர்களுழிருந்தபடிச் சில

காலத்தில சோழமகாராஜன விதேகமடையவுங்கேளவியுற று, அதிகசந்தோஷத்தையடைந்து நமமுடையதவம பலித்த தென்று நல்லநாளகொணடு அவிழ்த்தெறிந்த காஷாயத்தை யாதரவாயுடுத்து வெளியேபுறப்பட்டு மூடசனங்களாகிய ஒ ட்டா உபபரவாகளையும், சிலவடமாளையும பிடித்துச் சூடு போட்டு அப்பிரமாணிய சித்தமான பட்டைநாமங்களைச்சாத் தித்து ராசாரங்கிலேயில வேதசிவாகமவிருத்தமாய ஒழுகிக் கா லங் கடத்திக்கொண்டுவருநகையில் சோழமகாராஜனுடைய திருக்கூட்டத்தவாகளால பலமுறை யபஜூபபட்டு அவமா னமடைந்தவாகளாயினும "பாபககலிகாலபபண்டிதான" என றருளிய இரட்டைப்பா தேபவவாகக்கின்படி மந்தமதிகளுக்குத் தாபம்போதங்களைச்செய்துகொண்டு ஸ்ரீநீலகண்ட சிவாசாரி யசுவாமிகள்செய்தருளிய ஸ்ரீபாஷியத்தை அப்பியசித்து அத னை நமது ஊழியவலிப்பிற மனம்போனபடிக்கெல்லாம பொருள்சொண்டு விசிஷ்டாத்துவித பாஷியம என்னும்பெய ரால வேறொன்று புதுக்கிய பாஷ்யாரத்திரப்பதிருழியில பு னமகரளைவீழ்த்தி வேதசிவாகமங்களுடைய உண்மைகெட்டு மறையுமபடிச் செய்துகொண்டு வந்திருந்தனாகளென றும், சொழவிஜயாத்தால உண்மையினிது விளங்குமாகையா ல ... பூர்வர்களை பத்தத் தாவாராக

இத்தகாறுங் கூறிவந்த ஸ்பாபங்களால இவாகளபேபா மூளாரா சைவத்தைவென்றாகவென்னும் வீணவாதமகிரஸ மாகிவிட்டதாகையால சிவனடியாாகளாலிவாகள் பூாவாசா ரியாகள பங்கப்பட்ட விருத்தாந்தங்களை பொருவாறு சுருக்கி க்காட்டுவாம

கஞ்சனூரிலே, மதுசூதனாசாரியென்னும பேருடைய பாஞ்சராத்திரியொருத்தன சிவநிந்தகரூப அநேகாநந்த த னது தாபபோதத்துக்குள்ளாக்கிக் கெடுத்துககொண்டுவ ருகையில் அவனுக்கு ஒருசுபுத்திரா அவதரித்துச சிவநேச ந்தோடுவளாந்து வருமஅதிசயத்தைப பாஞ்சராத்திரியுணாந் து உளளமவருந்தியொருவாறு தெளிந்து அபபிளளைக்குச

சுதரிசனுசாரியென்னும் பெயர்புனைந்து பாஞ்சராத்திர காமங்களைச் செய்யத்தொடங்குகையில் அவர்தந்தையைநோக்கி உம்மால்தரப்பெற்ற இச்சிறுதெய்வப்பேரும், உம்மால்செய்விக்கப்படும் அவைதிககருமங்களும், எமக் குடன்பாடில்லையென்று மறுத்துரைத்துச்சிவபிரானருளிய வேதசிவாகமங்களிரண்டுமே முக்கியப் பிரமாணங்களென்றும், அவற்றால் துணிந்து கூறப்படும் உண்மைப்பொருளாயுள்ளவர் பரமபதியாகிய சிவபெருமானேயென்றும், அவரையடையவருஞ் சன்மார்க்கம் சைவமார்க்கமேயென்றும், அச்சமயத்தாற் பெறப்படுஞ்சிவதீக்ஷைமுதலியனவே முத்திசாதனமென்றும், இவ்வுண்மைமுத்தியடைபவர்கள் சிவனடியார்களேயென்றும், இதுவேயெனதுடையநிச்சயமென்று துணிந்துகூறிச் சாஸ்திரங்களுணர்ந்தவிஞரும ஹரனென்னும் திவ்வியநாமத்தினையுடைய சிவபெருமானுக்கு நானந்தமாகிவிட்டேனாகையால் என்னையினி ஹரதத்தனென் றுணரக்கடவாயென்றுரைத்தருளி விபூதியுருத்திராக்கமாதிசைவமுத்திரைகளைத்தாங்கிக்கொண்டு சிவமேசாதிருவடிகளை ஆசிரயித்துச்சைவமார்க்கப்பிரசாரஞ்செய்துகொண்டுவருகையில் பாஞ்சராத்திரி அருவையப்திகரித்த வனும்ஹரதத்தனைப்பார்த்துசிலவேதவாக்கியங்களைக்கூறிநாராயணனே பரம்பொருளென்று உபதேசிக்கப்புகுந்தகாலத்து அவன்சொன்ன வாக்கியங்களையெல்லாம் ஒவ்வொன்றாகக்கண்டித்துப் பூர்வபக்ஷஞ்செய்துமேல சித்தாந்தவாக்கியங்களால் உண்மையைத்தெளிவுபெறக்கூறிச் சர்வசன பிரசித்திபாய அரசன்முதலியவர்களறிய அக்னிசமஸ்காரப்பட்ட இருப்புப்படிகளின்மேலிருந்து "గాయత్రీవల్లభత్వాద్దక్షశరభత్వస్థాపితానాధిత్వాచ్ఛ్రేశ్చేః కైలాసయాంత్రాప్రతపః స్థితయాభీష్టసంతానదానాత్। నేత్రేణస్వేనసాకం దశశతకమలైర్విష్ణునాపూజితత్వాత్। తస్మైచక్రప్రదానాదపి

చపశుపతిస్సర్వదేవప్రవృత్తేః॥ కంధర్పధ్వంసకత్వాద్గరళకబళనాత్త్రిగర్వాపహత్వాత్। ద్రైతేయావాసభూత్రిపురవిదళనాద్దక్షయాగజయత్వాత్। పార్థస్య

స్వాస్త్రదానాన్నరహరివిజయాన్మాధవేస్త్రీశరీరే। శాస్త్రస్సంపాదకత్వాదపిచప
శుపతిస్సర్వదేవప్రకృష్టః॥ భూమౌలోకైరవేకైస్సతతవిరచితారాధనత్వాదమీ
షాం మహైశ్వర్యప్రదానాద్దశవిధవపుషావిష్ణునాపూజితత్వాత్। హంసక్రోడాంగ
ధారిద్రుహిణమురహరాన్విష్టశీర్షాంఘ్రికత్వా। ద్ధ్యానాత్స్థానముక్తేరపిచ
పశుపతిస్సర్వదేవప్రకృష్టః॥ వారాణస్యాంచపారాశరనియమభుజస్తంభనాత్త్వా
క్పురాణాం। ప్రధ్వంసేకేశవేనాశ్రితవృషవపుషాధారితత్వాద్రథత్వాత్। అస్త్రత్వై
ర్బాణం హ్మాశీస్సైః కరనిశగళకళాలంకృతాభూషితత్వాత్। జన్మధ్వంసాద్యభావాద
పిచపశుపతిస్సర్వదేవప్రకృష్టః॥" என்கிற சுலோகங்களைக்கூறி ஒவ்வொருபடியிலிருந்துகொண்டு ஒவ்வொருவிஷயமாகவாதித்து ஒருவருந் தம்மெதிர்நின்று வாய்திறப்பதற்கிடமில்லாமல் எல்லாரையும்வென்று அன்றபரிசத்தால் செங்கிறங்கோயந்துவிளங்கும் அப்படிக் கிணுச்சியிலிருந்துகொண்டு "ஹரத்தஸஹஸ்ரம்" என்னுங் கிரந்தமொன்றியற்றி ஆயிரங்கடிகளால் தமது சித்தாந்தத்தைநாட்டித் தந்தையுட்பட எல்லாரையுந்திருத்தி யாவர்க்குஞ் சிவதீக்ஷைசெய்து சமராக்கந்திலுபவித்தபிரபாவம் ஸ்ரீமத் அப்பதீக்ஷிதஸ்வாமிகளருளிய "ஹரதத்தமாஹாத்மியம்" என்னுங் கிரந்தத்தால் இனிது பெறப்படும் இவரைத் திருநந்திதேவர் அவதாரமென்று சிவரஹஸ்யமாதிகிரந்தங்கள்கூறும் இவரால்செய்யப்பட்ட நூல்கள் சதுர்வேதசாரம், தர்க்கநிரூபணம், ஹரிஹரதாரதம்மியம், ஸ்ரீகண்டபாஷ்யசமர்த்தனம், உஜ்வலம் எனகிற ஆபஸ்தம்ப சூத்திரபாஷ்யம், ஞாநரத்நாகரம், சிவாதிக்யசிகாமணி, பக்தாதிக்யசிகாமணி, சைவாகமபூஷணம், விபூதிபஞ்சகம், ருத்ராக்ஷபஞ்சகம் முதலியனவாம் இவரை நூல்களில் சுதர்சனசாரியென்றும், ஹரதத்தாசாரியென்றும் மேலோர்கள் கூறுகின்றனர் இவர் இருப்புப்படிமேலேறிக்கூறிய சுலோகப்பட்டுத் திருவாவடுதுறையாதீனத்துச் சிவஞானசுவாமிகள்மொழிபெயர்த்தருளிய உண்மைவாக்கியமவருமாறு.

"உயர்காயத்திரிக் குரியபொருளாகலிற, நசரதன்மதலை தாபித்தேத்த

ரி, கை ரனன்கயிலையினணணிநின றிரபபப், புகழசசியினனமந்த ம ர டபெறுதவலிற, றஞ்சதுவிழியுட னொராயிரஙகமலப், புதுமலாசொ ணடரி சனையாறறலி, ஞஙகவறயொஙகி யாழியீநதருடலி, னஙகணை சிழுவினை யழலவிருாதாககலி, ணைமபபருஙகடுவிட மமுதுசெயதி தலை றொணாினசநதலைவணைச செகுரதுயிாபருகலி, ணவுணாமுப ர மறியவிலவாஙசலிற, றககண்வெளவி நகாததருளசெய்தலிற, ன நாயாறணகரு நனபடைவழஙகலின. மாநடமடஙகஙூ வலிநப கோறலின், மாபோலமசடு உவாிியசாலைநது, டமுலைதினை நதுச சா நதண நதருநலி, பூகடவணாபபி ருன்றேரணை, ஈன்புமிநுர ரு னையாறலி, றணகிரசெலவமு மாஙகவாசகருடலி, ஈயிருபி பிறு மரியருசசிரதலி, ணிருயருமனனமு மேனமுமாசி, யடிமு டீசட வழாபிழுமபாகலிற, பிறபபிறபபாசி யுயிாகருணமினமைய கஙகைகுழுககிடா ந காசிமாலவணாபபிர பொயபுகவியாசனசை நதலின, முபபமிறுபபுநி முருநதபுதசேன மாலவிடையா நாலமொடுராஙகலி. ணயனசிரமாலை டனவிலவணிதலின, ஞான டுமபேணின ... பெயாிய நனிமுசாசடவ ... ளைய ... சொிசவயலடனாநசே னாறுந திருவாாகாஙு உனாரநதுயயபபெறுவாராக

இனிச ராஞசியாரா ... ராமாி யனாதப பா ஞாராதரி பொருந்தன ஸ்ரீப அபபிஷ்ட ஸவாமிகா வழியிசி அநுபை பதகாா அவா பெநதவிரந தில வெலுமவ நனறு அறிநது அவபாவறெரது உடயுடைய சிவன விடபுணடருளியது சததியமாயின ரஙாட ந மிவவிடததை நீநமுணடு சுகிததிருமபாரமபோ பொநகூறுநதும அதறகுத தீக்ஷிதஸவாமிக ளிசைநது அபபாசனுல கொடுககபபட்ட விஷகலநத பாலை புணடு ஜீசமபெனு மதனுலவருநதாது சிவதாவவிவேகம் னை னும கிரநதமொன றபபோதே யியறறி ராவ ஞனபபிரசிங கியாா அரசனமுதலியவாகளனுசுமபடிப பிரசஙகிததனரென னும அநனைமறுததுககூறவகையிலலாமல பேயபோலவிழி ததத தாததாசாரியினுடைய தீயசெபகையையும விசார

லோபத்தையும் அறிந்த அரசன் சிவஞானச்செல்வராகிய தீக்ஷிதஸ்வாமிகளை யடைந்து ஆசாரிய மரியாதைகொண்டு தன்னுடைய தவம் பலித்துக் கைவந்தது போலும் மகிழ்ந்து பேரன்புடையவனாய் ஒழுகிவருங்காலத்தில் தாததாசாரி அதிகமாச்சரியங்கொண்டு அரசனிடத்திற்சென்று என்னுடைய சிஷ்யனாகிய நீ என் விரோதியை யபிமானிப்பது யுக்தமன்று என்கக் கூறித் தீக்ஷிதரோடுவாதித்து அவர் செய்த கிரந்தங்களையெல்லாங் கண்டித்து வைஷ்ணவ ஜயஸ்தம்பம் நாட்டப் போகின்றேனாகையால் இப்பெருவிஷயத்தை நீ முன்னின்று முடிக்கவேண்டு மென்று சொல்லவும், அரசன் உள்ளம்புழுங்கித் தீக்ஷிதஸ்வாமிகள் விஷயத்தில் அவ்வாறுநடத்தத் தனக் கிசைவில்லையாயினும், தாததாசாரி தன்னுடைய ஆசாரியனென்னும் விசுவாசம் பாராட்டி அவனை மறுக்கக்கூடாதவனாய்த் தீக்ஷிதஸ்வாமிகளையடைந்து வந்தனம்புரிந்து விஷயம் இன்னதென்று அறிவிக்கவும், சுவாமிகள் சந்தோஷித்து அரசனைநோக்கி இந்தவாதமுடிவில் தோல்வியிவெற்றிகளை நிச்சயித்துக்கூறுதற்கு மத்தியஸ்தர்வேண்டுமாகையால் யாரையாவது நியமிக்கப்படுத்துமென்று திருவுளம்பற்றுதலும், அரசன் வியாசபட்டர், பராசரபட்டர் என்னும் பேரையுடைய மத்துவாசாரியர்களையும், இன்னும் அனேக மதவாதிகளையும் வரவழைத்து அவர்களில் மத்துவாசாரியர்களாகிய இருவரையும் மத்தியஸ்தராக நியமித்து வாதாரம்பமாகி நடந்துவருகையில் தாததாசாரிபின்னிடைந்து கட்சிகள்சொல்லவகையறியாமல் குவாதஞ்செய்யத்தொடங்கவும், மத்தியஸ்தராயிருந்தவர்களில் வியாசபட்டரென்பவர் எழுந்துநின்று தீக்ஷிதஸ்வாமிகளை நமஸ்கரித்துக்கொண்டு "సంచారే శివమతే ప్పయదీక్షితేనదిగ్జాలదాహకమ్ సుతరాంనిరస్తం ... ..." என்கிற சுலோகத்தைக்கூறிச் சைவாசாரியராகிய அப்பதீக்ஷிதஸ்வாமிகள் செய்துவரும் சைவப் பிரசாரத்

நால் வைஷ்ணவமதம் பாழாகிவிட்டதென்றும், அது பாழா கிவிடவும், அம்மதசின்னங்களி லொன்றாகிய ஊர்த்துவபுண் டரரேகைகளாகிய சிருங்கங்கள் பாவந்சிகரங்களையடைந்தன வென்றும், நபதமுத்திரைகளாகிய சங்குசக்கரமுத்திரைகள எருதுகளுக்காயவிட்டனவென்றும், ஸ்ரீசூர்ணமென்கிற மஞ்ச ட்பொடி ஸ்ரீகளுடைய குசமண்டலத்திற் சேர்ந்துவிட்டதெ ன்றும் எடுத்துப் பிரசங்கித்து அஞ்சலிபத்தராய் நிற்கை யில் பராசரபட்டர் என்பவர் கொஞ்சமவருந்தி மத்தியஸ்த மாகவந்த நம்மில்வியாசபட்டர் சைவராய்விட்டனரேயென்று சகிக்கமாட்டாமல் எழுமெழுந்து தீக்ஷிதரோடு அனேகவிதமா யவாதிக்கதொடங்கி ஏழுநாளபரியந்தம் வாதித்துந்தீக்ஷிதர் பினவாங்காமல்வாதித்துவருந்திறத்தையும்,அதனெயவசபையி லவிளங்கிவருமுண்மையையுங்கண்டுபெரிபாகவிசேஷத்தால் தீ க்ஷிதர்பால் தமக்கும் பக்திஜநித்து அவரை நமஸ்கரித்துக்கொ ண்டு அபசாரக்ஷமை வேண்டிநிற்கையில் தீக்ஷிதரவர்கள் எ ழுந்துநின்று அனேகமதவாதிகள் நிறைந்திருக்கும் அச்சபை யைநோக்கி இப்போதுநாம் செய்துவரும் சைவப்பிரசார த்தை மத்துவ ராமாநுஜாசாரிய மதஸ்தர்கள் மறுத்து எ மமால் கண்டிக்கப்பட்டார்க ளானபடியால் இச்சபையிலவே று எந்தமதஸ்தர்களாவது எம்மை மறுக்ககூடுமாயின் அவ வாறுசெய்யலாமென்று திருவுளமபற்றுதலும், வரநந்தியென் னும் பௌத்தனொருவனெழுந்து பிடகாகமவழித்தாயச் சில பொய்யுரைகளைப்பிதற்றி யுடனே கண்டிக்கப்படவும், மாயா வாதிகளாகிய சிலஸ்மார்த்தர்கள் அவரையணுகித் தேவரீர் வைதிகதுல்யராயிருந்தும் அதனை யிங்கேவிளக்கி அத்வைத ஸ்தாபனஞ்செய்யாமல் வேதபாஹ்யமாகிய சிவாகமவழித்தா யச் சைவப்பிரசாரஞ் செய்துவருவது யுக்தமன்றென்று கூ றியகாலத்தில் அவர்களைநோக்கி வேதசிவாகமங்களிரண்டும் பதியாகிய சிவபிரானருளிய உண்மைப்பிரமாணங்களாகவும், நீங்கள் சிவாகமங்களைநிந்தித்து வேதவிருத்தமான துராசார ம்பூண்டு தீயவொழுக்கத்தில்நிற்கும் பாஷண்டிகளாவீர்களெ

ன்று அவர்களைக் கண்டித்து "வைதிகாசார நிர்ணயம்" என னுங் கிரந்தமொன்று அப்போதே யியற்றி வேதசிவாகம சம்மதமான தருமங்களைக்கூறிச் சித்தாந்தப் படுத்திவிட்டு, மேல் ஒருவரும் தம்மை யெதிர்த்து வாதிக்க விடமில்லா மல் எல்லா மதங்களையுங் கண்டித்து "பரமதத்திமிரபாநு" என்னுங்கிரந்தமொன்றியற்றிச் சைவத்தினுண்மையை அநே கவித்தங்களால் எடுத்துக்கூறிப் பிரசங்கிக்கவும், இவ்வற்புதங் களையெல்லாங்கண்டுகொண்டு நிற்பவராகியபராசரபட்டர் தீ க்ஷிதஸ்வாமிகளை வலம்வந்து அவரை நமஸ்கரித்துக்கொண்டு அரசன்முதலிய மஹாசனங்களகூடி ய அப்பெருஞ்சபையைப் பார்த்து "మధ్వధ్వాంతౌఘవిధ్వంసనదివసమణిర్బాహ్యసిద్ధాంతవన్యా। సంహ్నిఃపాఽండవండోరగఫణపటలీఖండతుండాండజేంద్రః। దుష్యద్రామానుజోద్యద్ధరణిధరమహాదంభదంభోళికేళిః। శైవాచారాబ్ధిచంద్రస్సజయతికవిరాడప్పయార్యాధ్వరీంద్రః॥" என்கிற சுலோகத்தைக்கூறி மாத் துவமதமாகிய காடாந்தகாரந் தொலைய உதிக்கும் ஞானசூ ரியனென்றும், பௌத்தசித்தாந்தமாகிய மஹாரணியத்தைத் தகிக்கவரும் ஜ்வாலாக்னியென்றும், சிவாகமங்களை வேத விருத்தமென்று கூறித்திரியும் பாஷண்டிகளாகிய சர்ப்பச மூகங்கள நசிக்கவெழுந்த கருடபகவானென்றும், இராமாநு ஜமதமென்கிற பாவதம்பொடிந்துபோகப்பேதித்துடைக்கும் வச்சிராயுதமென்றும், சைவாசாரமென்கிற சமுத்திரத்தினின் றுந்தோன்றிய பூரணசந்திரனென்றும்,மஹாவித்வசிரோமணி யாகிய அப்பதீக்ஷிதஸ்வாமிகள(யாவராலும்புகழுந்துணைக்க)சர் வோத்தாஷராய்ப்பிரகாசிக்கின்றாரென்று தெளிவுபெறப் பிர சங்கித்துமுடிவுகூறுதலும், இவ்வற்புதங்களையெல்லாம் பிரத் தியட்சமாகக்கண்ட அரசன் அதிக சந்தோஷத்தையடைந்தவ னாய்த் தீக்ஷிதஸ்வாமிகளைப்பணிந்து என்னுடைய அபசாரத் தைப்பொறுத்தருளல்வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்துத் தாத் தாசாரியைநோக்கி இனி யிப்படிப்பட்ட சிவாபராதவிஷயத்தி லென்னை அழைப்பது யுக்தமன்றென்று கூறிவிட்டுத், தீக்ஷி

தஸ்வாமிகளிடத்தில் வியாசபட்டர் பராசரபட்டர்முதலியவர்களோடு தாமும் சிவதீக்ஷை பெற்றுக்கொண்டு சைவப்பிரசாரஞ்செய்துவருகையில் தாத்தாசாரியிடத்திலடைந்து இனியென்ன செய்வதென்றுயோசித்து ஒருநாள் தீக்ஷிதரவர்கள் நித்திரைசெய்யுங்கால், நித்தியாநுஷ்டானமுடித்துக்கொண்டிருக்குஞ் சமயம்பார்த்து சிலதுஷ்டர்களையேவி இதுநல்லசமயமாகையால் அவரைக்கொன்றுவிட்டுவாருங்கோள் என்று அனுப்பித்தார். அவர்கள்சென்று பார்த்தபோது தீக்ஷிதரை யனுஷ்டானகாலத்தில் அக்கினிசொரூபராயிருப்பக்கண்டு அவரைச்சூழ்ந்துநின்றதையும், அவர்வாசினால் பயப்பட்டு தீக்ஷிதரைச் சரணமடைந்து தமது தீய எண்ணத்தை வெளிப்படுத்தவும், சுவாமிகள் அவர்களைநோக்கி சிவனைப் பார்க்கினும் தீங்குநினைக்கும் அபராதகளை இப்புவியில் தப்பப்பாபமாகவியும் ஒழிக்கப்போமவிடுவது அதிகநலமென்று நாராயணர்சொன்னது "సకలభువనకర్తాసాంబమూర్తిర్నచే త్కలసపిత్రాణంసాగమం చేన్నిమానయ దూషయతీ మహాత్మ్యం భూతియద్రాక్షధా రాంశ్చేతిసహ్యతే ప్రథమోహిరాపాపస్తేషాం" ॥ என்ற சுலோகத்தைக்கூறிச் சாம்பமூர்த்தியாகிய சிவபெருமானை சகலபுவனகர்த்தாவாயிருந்தால், சிவாகமங்களோடு சமஸ்தவேதபுராணங்களும் உறுதிப்பிரமாணங்களானால், விபூதி புருத்திராக்கங்கள் தெய்வீகமுடையதானால், என்னுடைய சத்துருவாகிய தாமாசார்யர்க்கு அகாலமிருத்து சம்பவிக்குமாக என்று பிரமாணஞ் செய்துகூறுதலும் உடனே தலையிலேயிடிவிழுந்து செத்தானென்று ஸ்ரீ சிவஞானசுவாமிகள் செய்தருளிய "தீக்ஷிதமாஹாத்மியம்" என்னுங் கிரந்தத்தால் உண்மையினியுவினாங்கும் இந்தமூர்த்திகளைச் சிவாஷ்டமந்நுவிலொன்றென்று மேலோர்கள்கூறுகின்றனர். இவரால்செய்யப்பட்ட கிரந்தங்கள் சிவகாமாமிருதம், பிரமஹுதாககஸ்தவம், சிவார்க்கமணிதீபிகை, தபதமுத்திரவித்ராவணம், பாகவததாத்பரிய சாரசங்கிரகம், பாரததாத்பரியசாரசங்கிரகம், இராமாயணதாத்பரியசாரசங்கிரகம், சிவபுராணதாமசத்வநிராகரணம், சாவார்த்தசாரசங்கிரகம், பரிபாஷாமஞ்சரி, ஹரத்தயாநமியம், பாஷண

டம்தசபேடிகை முதலியனவாம் இந்நூல்களில் சிலவற்றை ஸ்ரீசிவஞானசுவாமிகள் மொழிபெயர்த்திருக்கின்றனர் அவற்றை யிடம்வந்துழிக் கண்டுகொள்க.

இவ்வுண்மைகளை யுணரப்பெறாத எழும்பூரானொருத்தன் வெளியிட்ட "சைவவாதசைலாசனி" என்னுந் தெலுங்கு சுவடியில் ஸ்ரீகண்ட சிவாசாரியஸ்வாமிகளையும், ஹரதத்தாசாரியஸ்வாமிகளையும், தீக்ஷித ஸ்வாமிகளையும், பலவாறு நிந்தித்திருக்கின்றனன். அவற்றையெல்லாங்கண்டித்து "வைஷ்ணவவாதத்தூலவாதூலம்" என்னுங்கிரந்தமொன்று கந்தாமிதேவினென்பவரால் முன்னமே நாமே வெளியிடப்பட்டிருத்தலால் அவ்விஷயத்தைப்பற்றி யிங்கேவிரித்தெழுத வேண்டுவதில்லையாயினும் ஒருவாறு சுருக்கிக் காட்டிக்கண்டிப்போமாக. ஸ்ரீநீலகண்டபாஷ்யம் இராமாநுஜ பாஷ்யத்திற்குப் பிற்பட்டதாகையால் முன்னிருந்தவர்கள் யாரும் அதனைக் கண்டிக்கவில்லையென்றும், அந்தபாஷ்யத்தைச் சாந்திசெய்து எந்தப்பிராமஹணனும் அப்யசிப்பதில்லையென்றும், அதற்குபதேசபாம்பரையில்லையென்றும், அதற்கு நெடுங்காலத்தின்பிறகு ஹரதத்தாசாரியரால் சதுர்வேததாத்பரிய நிர்ணயம்" என்கிற சைவகிரந்த மொன்றுபிறந்து அப்போதே கண்டிக்கப்பட்டதென்றும், இந்நூலாசிரியர் அத்வைதமதஸ்தரென்றும், அதற்கு நெடுங்காலத்தின்பிறகு சைவர்கள்வருந்தித் தங்களுக்குக் கீர்வாணசம்பந்தமான கிரந்தங்களொன்றுமில்லாத துக்கத்தினால் அப்பய்யதீக்ஷிதரென்கிற அத்வைதியை யடைந்து சிலகிரந்தங்கள் அவர்செய்து கொடுக்கப் பெற்றுக்கொண்டனரென்றும், அவைகளும் அப்போதே கண்டிக்கப்பட்டனவென்றும், அந்தக்கிரந்தங்களைத் தீக்ஷிதரவர்கள் பிராமாணிய புத்தியாய்ச் செய்யவில்லையென்றும், சைவபாஷ்யாதிகளுக்கெப்படி வியாக்கியானங்கள் செய்தனரோ அப்படியே மத்துவ ராமாநுஜ சங்கர பாஷ்யங்களுக்கும் வியாக்கியானஞ் செய்திருப்பதால் சைவபாஷ்யாதி கிரந்தங்களுக்குச் சிறப்பு கூறுவது பொருந்தாதென்றும் மனம்போனபடிக்கெல்லாம் பிதற்றியிருக்கின்றனன். இதனை முறையே விவகரிக்குமிடத்து ஸ்ரீநீல

கண்டபாஷ்யம் எல்லாப்பாஷ்யங்களினும் முற்பட்டதென்ப தை நிரூபிப்போம் ஸ்ரீகண்டாசாரியசுவாமிகள் தமது பரமா சாரியமூர்த்திகளாகிய சுவேதாசாரியர் திருவருளால் தேவீபா கவதம், மஹாபாரதம் முதலிய கிரந்தங்களுக்குப் பாஷ்யஞ் செய்துமுடித்துச் சூத்திரபாஷ்யம், உபநிஷத்பாஷ்யம், சிவ ஞானபோதம் என்னும் ஆகமாந்த சூத்திரபாஷ்யங்களுஞ் செ ய்திருக்கின்றனர் இதுகளெல்லாம் பிராசீனமேயன்றி நவீ னமன்று. அவர்க்காசிரியராகிய சுவேதமுனிவர் சிரஞ்சீவித்வ மடைந்து இன்னு மெழுந்தருளியிருப்பவராகக் கூர்மபுராண முதலியவற்றால் நிச்சயிக்கப்பட்டவர் ஸ்ரீநீலகண்ட சிவாசா ரியசுவாமிகள் மாணுக்கருளொருவராகிய பிரமஹவித்யா தவர் ரென்பவரால் "தாபபணம்" என்னும் வியாக்கியானமொன் று ஸ்ரீநீலகண்டபாஷ்யத்திற்கு அப்போதே செய்யப்பட்டது சிலகாலத்தின்பிறகு "ஸ்ரீகண்ட பாஷ்யசமாத்நம" என்றொ ரு வியாக்கியானம் ஸ்ரீஹரதத்தாசாரிய சுவாமிகளாற்செய்யப் பட்டது. "தாராவளி" என்றொரு வியாக்கியானம் சிலகால த்தின்பிறகு நிஜகுணயோகீந்தரரென்பவரால் செய்யப்பட்ட து சிலகாலத்தின்பிறகு "சிவார்க்கமணிதீபிகை" என்னும் வியாக்கியானம் ஸ்ரீமத் அப்பய்யதீக்ஷிதஸ்வாமிகளால் செய்யப்ப ட்டது இங்ஙனமாகவும் இராமாநுஜர்முதலியவர்களால் கண் டிக்கப்படாதகாரணத்தால் ஸ்ரீகண்டபாஷ்யம் பிற்பட்டதெ ன்று பிதற்றியது பேதமையென்க சங்கராசாரியர் ஸ்ரீகண் டாசாரியரோடுவாதித்துத் தோல்வியடைந்து சைவதீக்ஷை பெற்றுக்கொண்ட மாதம்பம் மேலிடங்களில் விவகரித்தோ மாகையால் சைவபாஷ்யம் அவரால்கண்டிக்கப்படாமை வெ ளிப்பட்டது சங்கராசாரியர் நீங்கலாக மற்றைப் பாஷ்யகார்த் தர்கள் கேவலம் அற்பாதிகாரிகளேயாகையால் அவர்களா ல் கண்டிக்கப்படுமென்பது ஒருவாற்றானும் பொருந்தாது இராமாநுஜர் விருத்தாந்தம் சோழமகாராஜன் விஷயத்தில் வெட்டவெளியாகியத்தால் சைவபாஷ்யத்தைக் கண்டிக்கு மவ்வளவுதிறம் எங்கேயிருந்துவரும்? தாம் வேறாகச்செ-

யதுகொண்ட விசிட்டாதத்துவித பாஷ்யத்திற்கு ஆதாரமா கின்ற சைவபாஷ்யத்தை இராமாநுஜர் கண்டிக்காமைகொ ண்டே அது பிற்பட்டதென்று கூறியது அறியாமையெனக் இவர்கள் வெளியிட்டிருக்கும் "கூரேசவிஜயம" என்னுஞ் சு வடியில கண்டிக்கப்பட்டவைகளாக எழுதியிருக்கும் விஷய ங்கள் முறையே ஹரதத்தாசாரிய சுவாமிகள் சுலோகமொழி பெயர்ப்பேயன்றி வேறில்லை இதனால் கூரத்தாழ்வான் ஹர தத்தாசாரிய சுவாமிகளுக்குப் பிற்பட்டவனென்பது பெற பபடும். ஸ்ரீகண்டபாஷ்யத்திற்கு ஹரதத்த வியாக்கியான மொன்று "ஸ்ரீகண்டபாஷ்ய சமாதனம" என்னும்பேரா ல் பிரகாசிக்கின்றது இதற்குமுன்னு மொருவியாக்கியான ம "தாப்பணம" எனனும்பேரால் பிரகாசிக்கின்றது. இந் தநியாயங்களால ஸ்ரீகண்டாசாரியசுவாமிகள்காலம் இராமா நுஜாமுதலியவர்கள் காலத்திற்கு நெடுங்காலம முற்பட்ட தென்று ஸ்பஷ்டமாய்விளங்கும இந்தநியாயங்களை யுணரா து ஸ்ரீகண்டபாஷ்யம பிற்பட்டதென்று குறைதத மட்டிவா சகம பாழாகிவிட்டதெனக. மேறகூறிய வியாக்கியானங் களை ஸ்ரீபாஷ்யத்தைச சாந்திசெய்த புண்ணியவிசேஷத்தா லேயே பிரமஹவித்தியாத்வரா முதலிய மஹத்துக்கள் செ ய்திருப்பாராகவும், இதனையறியாது அந்தபாஷ்யத்திற்கு உப தேசபாமபரை யில்லையென்றுகூறிய மடமைக்கு விசனப்ப டவேண்டியிருக்கிறது அது கேவலம சுத்தசிவசந்மார்க்கப பிரதிபாதகமாயிருத்தலால் ஆதிசைவர்களுக்கே அதிகாரவி சேஷத்தால் பலிதமாகிவரும இப்போதும அதிகாரிகள் அ நுட்டித்துவருகின்றனர். ஆயின, சாவபபிராமஹண சம்மத மின்றேயெனின், அது எந்தபாஷ்யத்திற்கு மிலலையாகவும் அங்ஙனங் கேட்பது அறிவீனமென்க இராமாநுஜபாஷ் யம் வைஷ்ணவர்களுக்கு மாத்திரம பிரயோஜனப்பட்டுவரு மன்றி அதை எந்தஸ்மார்த்தனும மாத்துவனும பரிசிக்கவு ஞ்செய்யான் வைஷ்ணவருள்ளும வடகலையார் அதனை விசே ஷமாகப் பாராட்டார்கள அப்படியே ஒவ்வொரு மதஸ்

தனும் தந்தம பாஷ்யத்தையே ஆதரித்து வருவானென்றி எ லலாப பாஷ்யத்தையும சமமாகப பாராட்டுவானெனபதில லையாகவும், சங்கராசாரியா மதஸ்தராகிய ஸ்மார்த்தருமப் கள சைவபாஷ்யத்தை அபயசிககாததுகொணடு குறைவுகூ றவந்தது எனனமதியீனம? இதுநிறக, "உஜ்வலம" என்று செயயப்பட்ட ஆபஸதமப சூத்திரபாஷ்யத்தால் ஸ்ரீஹரதத் தாசாரியசுவாமிகள் சைவாசாரதுல்யரெனபது இனிது பெ றபபடும் இவரையும தீக்ஷிதஸ்வாமிகளையும அதவைதிகளெ ன்று கூறியமூதான தீக்ஷிதாவிஷயமாய மேலிடங்களில யாம உதகரிதத சுலோகங்களால அவரைச சிவமஸ்தரென றும, சைவாசாரதுலயரெனறும, ஸ்பஷ்டமாயககூறியிருத தலானும், அவர்செயதிருககுஞ சைவகிரநதங்களானும அ வாமதம இன்னதெனறு புததிமானக ளறியாமறபோகார அவா சைவபாஷ்யத்திறகு வியாககியானஞ்செயததுபோல வே மததுவராமாநுஜ சங்கரபாஷ்யங்களுககும வியாக்கியா னஞ்செயதிருப்பதால ஸ்வபாணடித்ய பிரகடனாததமேயன றிபபிராமாணியபுததியா லனறென்று பிதற்றினன அபபோ துஎல்லாபபாஷ்யங்களும அபபடியேயாகி அவருடையஸ்வம தமின்னதென்று விளங்காமற்போகும அவாசுததசைவாசாரி யரென்பதறகு எணணிறநதனவாயச செயயபபட்டுளள சை வகிரநதங்களே சான்றுமாகவும்,அவரை அதவைதியென்றும அவர் பிராமாணியபுததியாயச சைவநூலகள செய்யவில்லை யெனறுங்கூறியது விசாரசூனியமெனக ஆயின அவர மற் றைமதங்களுககும நூலசெயத தெனனையெனின,அக்காலத திலிருந்த அதவைதிகள சிலா இவரைநோககி நீா வைதிகது லயராயிருநதும சங்கர பாஷ்யாதிகளை அபயசிககாததெ னனையென்று கேட்டகாலததில அவாகளைநோககி எலலா மத வுண்மையையுமறிநது மீசுரபபடுமபரி பாகிகளேசைவா திகாரிகளாவராகையால யாம சுதத சிவசநமாககம பறறி யொழுகும புணணிய விசேஷத்தை யடைநதோமென்று கூறி, இனியாரும அபபடிமயங்காவணணம சங்கரபாஷ்யம,

மத்துவபாஷ்யம், இராமாநுஜபாஷ்யம் ஆகிய மூன்றுக்குந் த
னித்தனிவியாக்கியானங்கள் செய்தனர்.

'பரசமயநெறிநின்று மகச்சமயம்புக்கும்
புகன்மிருதிவழியுழன்று புகலுமாச்சிரம
அறத்துறைகளவையடைந்து மருந்தவங்கள்புரிந்து
அருங்கலைகள்பலதெரிந்து மாரணங்கள்படித்து
சிறப்புடையபுராணங்களுணர்ந்தும்வே[illegible]
சிரப்பொருளுமிக[illegible] தெளிந்துசென்[illegible]
திறத்தடைவரிதிற் சரியைகிரியாயோகஞ்
செலுத்தியபின்ஞானத்தாற் சிவ[illegible] சேர்வர்.'

என்றருளிய அருணந்தி சிவாசாரியசுவாமிகள் திருவாக்கானு
முணர்க. இந்நியாயங்களால் அவர் விஷ்பத்தி[illegible]
[illegible]டிகசெல்லாம் [illegible] பிறந்திருக்கிறதெனவும் [illegible]வாசகங்கள் நிரஸ்தமா
யிற்றென்க. ஸமாசாரங்கள் [illegible] அக்காலத்
திருந்த மாத்துவவைஷ்ணவர்கள் [illegible] சைவத்தில் நம்பிக்கை
[illegible] நடையால் இப்போதிவ்வெழுமபூரி [illegible] டிருக்கைதப்படி
[illegible] சைவபாஷ்ய [illegible] வியாக்கியானஞ்செய்தது போ
[illegible] மாத்துவ [illegible] வியாக்கியானங்
[illegible] சிவ [illegible] பெருந்
[illegible] அவர்களெல்லாம் [illegible]
[illegible] இராமாநுஜ [illegible]
[illegible] உடனே அவர்களைக் [illegible] விட்ட வுண்மையை
[illegible] நூல்கள் காட்டுகின்றனவாதலின் அதனைப் பரிட்சிக்கின
[illegible]ணுவாராக [illegible] சைவர்கள் [illegible] கொள்ளல் சி
[illegible]கிரந்தங்கள் செய்[illegible] துணைக்கணிக்கப்பட்ட
[illegible] கோவர்த்தனகிரி [illegible] இராமசுப்பிரம
ணியசாஸ்திரி [illegible] அதனைத் [illegible] "விஷ்ணுதத்
துவரகசியம்" என்னு [illegible] கொடுக்கப்பெற்று இப்போ
து வெளியிட்டிருக்கும் [illegible] பிரயாணத்தாலகையிலா
காமலிறைவனடி [illegible] நுண்ணுணா
வில்லாமந்தமதிகளிவா [illegible] சிகள் [illegible] யாமறப்போ

கார் இவர்கள்பெருங்காப்பியமாகக் கொணடிருக்கும் கம்பராமாயணம்-இராமாயணகீர்த்தனைமுதலியவைகளை சைவர்களசெய்துகொடுத்தனவேயன்றி வேறில்லையாகவும், நூலயாசகம யாரிடத்துணடென்பது விவேகித்துணர்வாராக. இதுமட்டோ சினனசாமிசாஸ்திரிஎன்னும ஸ்மார்த்தபிராமணரை யாசித்துத் தங்களில யாரும் பிரபனனுளில்லாதகாரணம பற்றியேயன்றோ அவர்பால் வைஷ்ணவபபிரசங்கங் கேட்டுவருகின்றனர்? இதனை யாருமறிவார்களே! இதுநிற்க மூடசிரோமணியாகிய மூடிசகூர்முதலிபோலவே இவவெழுமபூர்ககவியும சில துஷ்டததனங்களை அனேகவித மாயததனது நூலில் காட்டியிருக்கின்றனுகையால் அவற்றை இடமவநதுழிவெடுத்துக் காட்டிக் கணடிப்போமாக

இனித்தஞ்சாவூரிலே சிவாக்ரயோகிகளெனனுஞசிவயோகியொருவர்சைவப பிரசாரஞசெய்து கொணடிருககையில அககாலத்திலிருநதமணவாளமாமுனி யென்னுமபாஞ்சராத்திரியொருத்தன் அவரிடத்தில் அசூயை பநிகரித்தவனாய்த்தனது பெருங்கூட்டத்தோடும சாபபோஜி மகாராஜனையடைந்து சிவாகரயோகியைவெற்றிபுனைநது வைஷ்ணவஜபஸ்தமபமநாட்டவுத்தேசித்திருக்கின்றேனெனறு கூறுதலும, அரசனவருந்தி இதுதக்கசெய்கையன்றாயினும்பினனிடுவதுருறைவெனறு கொண்டு சிவாகரயோகிகளைபடைநது விஷயததைத் தெரிவித்து அவர சமமதபபடிப் பெருஞசபையொனறு சேர்த்து பபதினெட்டு நாளவாதமெனறு தீரமானித்து வாதத்திறபினனிடைநதவர்கள வெறறியடைநதவர் சமயஞசேரவ தென்று முடிவுகொண்டு வாதாரமபஞ்செயது பதினேழுநாளாகிவெறறிசிவாக்ரயோகிகள பரமேபாகிவரு மதிசயததால் அரசன் சநதோஷமடைநது வருமுணமையை நோககிப பாஞசராத்திரியும அவன கூட்டததாருமபயநது இன்னும ஒருநாள தானிருக்கினறதே எனன செய்வதென்று ஆலோசித்துப பதினேழாநா ளிரவில் வாதமுடிநது சிவாக்ரயோகிகள தமது திருமடததையடைநது நிஷடைசாதித்திருககும் காலததில

அவர்மடத்தைச்சுற்றி நெருப்பிட்டுவிட்டு ஒன்றுமறியாதவர்களைப்போல மறுநாட்காலையில் வாதசபைக்குப்போனகாலத்தில் சிவாக்ரயோகிகள் வராமைகண்டு அரசன் எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கையில் அவருடையமடம் தீப்பற்றியெரிந்துவிட்டதென்று ஊர்முழுதும் பிரஸ்தாபமாகி அரசன்செவியிற்புகுதலும், உள்ளமடங்கிப் பதைபதைத்து ஓடோடியுஞ்சென்று மடத்தைப்பார்த்தகாலையில் எல்லாங்கரிந்து சாம்பராய்க்கிடந்தும் சுவாமிகள் திருமேனிக்குற்றாது அசைவற்றநிலையினிற்ப அற்புதத்தைக்கண்டு அத்தியாநந்தங்கொண்டு சந்தோஷைப்பணிந்து அடியற்றபனைபோல திருவடிகளில்விழுந்து நமஸ்கரித்துக்கொண்டு இச்சிவாபராதஞ்செய்தவர்கள் அப்பராகளேயென்று அவர்களெல்லாரையும் ஓர் அறையிற்போட்டு நெருப்பிட்டுக்கொளுத்திவிட்டதாகச் சிவாக்ரயோகிகளாமியப்பநாலதினிது பெறப்படும் இவர் வைதிகதுல்யராயிருந்து சிவதீக்ஷைபெற்ற மஹாசைவர்களாக இவராற்செய்யப்பட்டகிரந்தங்கள் சிவஞானபோதபாஷ்யம், சித்தாந்தசேகரம் சிவஞானசித்தியணிப்பிரவாள வியாக்கியானம், வேதாந்ததீபிகை, தத்துவத்ரயம் பாஞ்சராத்திரமதசபேடிகை முதலானவாம்.

இனிக்கோயப்பூரிலே பிப்பபாசையென்னும் மெய்யன்பராதவர் சிவனடியார்களுடைய பரிகலசேஷத்தைவண்டியிலேற்றிக்கொண்டு தமதுதிருமடத்துக்கெழுந்தருளப்பண்ணிக்கொண்டு போகையில் மார்க்கத்தில் சிலஸ்மார்த்தராகிய வைஷ்ணவர்களுங்கூடி எங்களுடைய அக்கிரகாரத்தில் இவ்வசுத்தங்கொண்டு போவது யுக்தமன்றென்று மறுத்தகாலையில் அவர் புன்னகைகொண்டு வண்டியிலிருக்கும் பரிகலசேஷப் பிரசாதத்தைக் கைக்களாலவாரி அந்தப் பிராமணர்களுடைய மடங்களின்மேல் வீசுதலும் அக்கிரகாரமெல்லாம் புகைந்து வெந்து கரிந்து போகவும், அவர்கள் பயந்து சிவனடியாராகிய பிப்பபாசையரைச் சரணடைந்து உயிர் பிழைத்தார்களென்று வசவபுராணத்திற் கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

"எச்சிலல்ல விதுநம்பினோர்க்கமு திகழ்ந்தபேனாயிறப்பிப்ப தென்றலுங், கச்செழும்விட மோசிங்கமோவெய்ய காலனோவெங் க தப்புலி யோவென, வச்சமின்றி மறையவர்கூறவே யையர்பிப்பபாச சையரதுதனை, மூச்சுமிரடைடையை நீககிக்கரத்தினன் மொண்டுவேதிய ரிலவின் முனிந்திட".

"பலவிதததில விழுந்தியிடிகளோ பரவுமின்னின மோவடவ நகியோ, சொல்லுதற்கரி தாம்வடவாவனற ரெனியதாகச சொமல் பரிடி லென்றெழுந, திலலமெனருந திரிபுரமோவெழி லீசனெனறறி வி ழியங்கி யோவெனப், புலைரநதணா கொப்பூர்த நெருவெலாம ப கைநதெழுநது பொடிபட வேகவே".

"துட்டராமையரிலலுந்தாமோதரா துய்யவிலலமுமசசுதரிலலமு, முடடவெநதது பாறகரபட்டரில முடியவெநதது நாரசிங்கையாதய. பட்டராலேயு மாரணபபட்டரப் பணணரிலலும் பரநதெரிகொதத தே.தட்டிலாதசநயாசிபுராணிகா சாமவேதாமடமவெந்துசாய்நததே"

எனறுவருமவாககியங்களாலுங் கணடுணாவாராக

•இனிக காசிபபதியிலே மஞசிதேவரெனபவ ரொருவா சைவப்பிரசாரஞ செய்துகொணடுவருகையில அவாபால அ சூயைகொணட வைஷ்ணவாகள் சிலா அங்கேயுளளபெருமா ள கோயிலிலிருநதுகொணடு மஞ்சிதேவரைத் தங்களோடு வாதிக்குமபடி யழைதநகாலேயில அவா புனனகைகொண டெழுநதருளி அவாகளைபபாாததது இங்கே யெழுநதருளியி ருககும பெருமாள யாவருங்காண வீதியிலேநடநதுவநது எங்கள விசுவநாதசுவாமியை வணங்குமபடிச செயகிறேன பாருங்களெனறு கோயிலுககுளளேசென்று பெருமாளை ய ழைத்துககொணடுபோயப பரமசிவத்தை வணங்குமபடிச செயத மானமியமும வசவபுராணததாலினிது பெறபபடும

"நீயருசசிப்போனெங்கணிததனேயாவருமி
னியலர்ககரங்கொளௌகக்மலணதாமேயாமி
னியனிததிநெதொழிறகெ னெஞ்சிறைகர்ததாவாயி
னியரன்விசுவநாத னிலயமுன்பணிவாவென்முர்"

"நணையினரதிசயிப்பச் சஙகரனன்பனானே
ரரகரவெனககளிப்ப வகநதைசோவாதாவெனகி

வெருவியுண்மருண்டுநிற்ப மெய்த்தவர்மஞ்சிதேவர்
வருதியென்றுரைத்தசொல்லை மாதவன்றலைமேற்கொண்டே.''
''அஞ்சியங்கோயில்விட்டங் கடிபெயர்ந்தகன்றவீதி
விஞ்சியவெளியிற்சென்று மேநினிமதித்துச்செல்ல
மஞ்சையர்முதலாநல்லோர் மகிழ்நதுமுன்விரைந்துசெல்ல
வஞ்சகச்சமயவாதர் மயங்கினர்பின்னேசெல்ல.''
''வந்துகோயிலுட்புகுநது மாதவன்விசுவநாதன்
கந்தமாாமலர்த்தாணமுன்னங் காதலிற்பணிந்தங்கின்ன
மிந்தமாநிலத்தோர்காணக் கிடபபதையெழுப்பமாட்டா
ரந்தமால்சமயத்தோர்க ளாதலாலரனேமேலோன்.''
என்று வரும்வாக்கியங்களே சானறுமென்க.

இவ்வாறு பலபிரமாணங்களால் விஷ்ணுபக்தாகள சிவனடியார்களால் பங்கப்பட்ட விருததாநதங்கள வெளிப்பட்டதனறியும திக்விஜயம் எமபாவையங்கார் என்னும் பாஞ்சராத்திரி யொருத்தன் ''அதாவசிகாவிலாசம்.'' என்றெழுதிவிட்ட துர்வாதநூலைக் கணடிநது ''அதர்வசிகாவிலாசநிரசநம்.'' என்னுங் கண்டநகிரநதமொன்று மைசூர்வீரபத்திராராத்ய ரென்பவரால் செயயப்பட்டது மன்றி அவர்பால் வாதித்துத் தோல்வியடைநத அபபாஞ்சராத்திரி தன்னுடைய விருதுகண முதலியவற்றை யெல்லாம் அவர் திருவடியில்நததமபணணிவிட்டுத் தானும் அவர்கருத் தனது பெருங் கூட்டததோடு கொததடிமையாகி யொழுகிவநதபிரபாவம் சங்கரபட்டரெனபவரால் செயத ''சகலவேத சிகா மணி.'' என்னுங் கிரநததா லினிது பெறப்படும. இவைகளன்றியும், இநதிரத்தூய்மன் என்னும விஷ்ணுபக்தன் சிவனடியாராகிய அகஸ்தியபகவானைக்கணடு வணங்காதசெருக்கால் காட்டானையாக அம்முனிவரால் சபிக்கப்பட்டவுண்மையைப் பாகவதாதி பிரமாணங்க ளுணர்ததும. இதுநிற்க, விஷ்ணுபகதனாகிய பிரகலாதனெனனும் இரணியகுமாரன் அரசாண்டுகொணடிருக்குங்காலததில சிவனடியா ரொருவா அவன கொலுவீற்றிருககுஞ் சபைக் கெழுந்தருளுதலும் அவரைக்கணட இராக்கதவரசன மிகுந்த செருக்கால வழிா

டாதொழியவும், முனிசசிரேஷ்டர் அவனை நோக்கி நீயிவவளவு மமதைகொணடிருப்பது நாமவிஷ்ணுவை வழிபடுகினறோமெ னனு செருக்கேயொழியவேறிலலை யாகையால நீயும அவ விஷ்ணுவுமொருவரையொருவர் விரோதிததுத திராபபகைவா களாககடவீாகளென்று சபிததுவிட்டுபபோயவிடுதலும, உ டனேயவனுக்கொரு விபரீதமபிறநதுநமமுடைய தநதையை க்கொனற சத்துருவாகிய விஷ்ணுவை நாமவழிபட்டுவருவது நமபால் என்னபேதமையெனறு ஆலோசிததது இபபோதே சென்று அவவிஷ்ணுவை யெதிர்ந்துப பழிககுபபழி வாங்க வேணடுமெனறு ராக்ஷசவிருததி யதிகரிததுச சேனைகளோ டுதிருபபாறகடலையடைநது எனனுடைய தநதையைககொ னற வுனனையுயிரோடு விடுகிறதிலலை எனனோடு போாபுரிய வாவெனறு விஷ்ணுமூாததியை யழைததகாலையில் அவா ஆச சரியமடைநது இதுசிவனடியாாககப சாரமிழைததகொடுமை யானல நாமெனனசெயவதெனறு சிநதிததது அவனோடு பதினு யிரமவருடம போர்புரிந்து அவனுடையசெருககுடைநதுபோ கனறுகப் புடைததுப புறங்கணடோடுமபடிச செயததா கக கூாமபுராணததா லினிதுபெறப்படும பினனர் அபபிர கலாதன விஷ்ணுவினிடத தனபொழிநது சிவபெருமானை வ ழிபடடொழுரும புணணிய விசேஷததைப்படைநது காசிப பதியிறசென்று சிவலிங்கப பிரதிட்டைசெயதுயநததாகக் காசிகணடமுதலிய வுணமைநூல்கள துணிநது கூறும. இதுமட்டோ, இவாகள பெரியதிருவடியென்று வணங்குங்க ருடனைச சிவபெருமானுடைய திருமுடிமேலுலாவும பெரு வாழவுபெற்ற சாபபமொனறு "ஏனகருடாசுகமா" எனறு கேட்டுபபங்கப்படுததியும, அககருடனது செருக்கழிய வொ ருகாலததில நநதிகேசுரா தமது சுவாசத்தால நாசிவழியாயப் பலமுறை யுளவாங்கியும வெளியேவிடுத்தும வருததிச் சிறகு களெலலாம முறிநதுபோகசசெயது பங்கபபடுததியும், சிறி யதிருவடியென்று கொண்டாடும அநுமானை இராமபத்திரா தாம் இராவணனைக் கொன்ற ஹததிதொலையச சிவப்பிரதிஷ் டைசெய்யவேண்டிச் சிவலிங்கமொன்று கொணடுவருமபடி க் காசிக்கனுப்பியகாலததில் நநதிகேசுராததாவினறி யிறு

மாப்போடு சிவசந்நிதியை யணுகுதலும், ஆக்ஞையின்றி முனைந்தடக்கும் அநுமானுடைய இடையெலும்புமுறிந்து போகும்படி நந்திபகவான் தமது திருவடியைத்தூக்கிப் பின்னே பிருந்தோருநைக்கொடுத்து இரத்தங் கக்கிவிழும்படிச்செய்து பங்கப்படுத்தியபுகழ்ந்தபிரபாவங்கள் முறையே ஸ்காந்தம், வேதாசலமாகமியம், காளிகாகண்ட முதலிய பிரமாணங்களாலினிது பெறப்படும். இப்படி யினனுமநேக முனிவரால் இனிதனை யிவ்வளவிலே நிறுத்திவிட்டு மேல் சிவனடியார்களால் விஷ்ணு பங்கப்பட்ட விருத்தாந்தங்களிரண்டொன்று எடுத்துக்காட்டுவோமாக.

க்ஷுபதேவனென்னும் அரசன் சிவபக்தராகிய ததீசிமுனிவரை விரோதங்கொண்டு அவரை வெல்லும்படி விஷ்ணுவை நோக்கித் தவஞ்செய்தகாலையில் விஷ்ணுமூர்த்தி வெளிப்பட்டு அவன்பக்கலசாரந்து ததீசிமுனிவரை யெதிர்த்துத் தமது சக்கராயுதத்தை அம்முனிவர்மேற் பிரயோகித்திட்டும் அஃது குயவனுறி கிரியாமெனக் கூர்மழுங்கி வலமாய்ப்போகவும் நாணி, வில்லைவளைத்து அநேகமாயிரம்பாணங்களை வருஷித்துப் பராக்கிரமசாலியாக நின்றகாலையில் முனிசசிரோஷ்டர் புன்னகைகொண்டு தர்ப்பையைப்புல்லொன்றெடுத்து அப்பாணங்களையெல்லாம் விழுங்கும்படி விடுத்தலும் அத்தனை பாணங்களும் பாழாகிவிட்டதால் இனி யென்னசெய்வதென்றாலோசித்து முனிவர் பிரமிக்கும்படி விசுவரூபங்கொண்டு எண்ணிறந்த விஷ்ணுக்களாகத் தோன்றி அவரைச் சூழ்ந்து கொள்ளுதலும் முனிபுங்கவர் அவ்வதிசயத்தைக்கண்டு அஞ்சினவர்போலொதுங்கித் தமது திருவடியைத்தூக்கிப் பெருவிரலொன்றை யசைத்தமாத்திரத்தில் சங்கு சக்ரகதாகட்க கோதண்டபாணிகளாகிய விஷ்ணுக்கள் பற்பலகோடிகளாயுதிர்தலுங்கண்டு விஷ்ணுமூர்த்திபயந்து ததீசிமுனிவரைச் சரணடைந்துய்ந்த மாகமியம் பாத்மபூர்வகத்தினும், ஸ்காந்தத்தினும், விசிதமா யெழுதப்பட்டிருக்கின்றது. அன்றியும் அகஸ்தியபகவான் குற்றாலமென்னுந் திருப்பதியி லெழுந்தருளியிருந்த விஷ்ணுமூர்த்தியினுடைய சிரத்திலே தமது திருக்க

ரத்தையமைத்து அவர்க்குச் சிவசாரூப்பியத்தைக் கொடுத்த ருளிய பிரபாவம் குற்றாலமான்மியம், ஸ்காந்தமுதலியவற்று ளினிது பெறப்படும். இதனால் விஷ்ணு சிவசாரூப்பியத்தை யடைந்தாரென்பது பெறப்படினும் முக்கியவிருத்தியாற் சிவனடியாரால் பங்கப்பட்டது வெளிப்பட்டதெனக. இதுநிற்க, சங்குவர்னனெனபவரால் ஒருபெரிய யுத்தத்தில் விஷ்ணுமூர்த்தி சிகையறுப்புண்டு பங்கப்பட்டாரென்று ஸ்காந்தபுராணத்திற் கூறப்பட்டதன்றியும், சங்கரதாசையனென்னும் மெய்யன்பரொருவர் காசிப்பதியி லெழுந்தருளியிருந்த விஷ்ணுமூர்த்தியைத் தமது நெற்றிக்கண்ணால் எரித்துவிட்டாரென்றும், பெருமாள எரிந்துபோயக கோயில் குட்டிச்சுவராகிச சூநியாலயமென்னும் பேராலிப்போதும் வழங்கிவருகிறதென்றும் வசவபுராணத்தில ஸ்பஷ்டமாயக கூறப்பட்டிருக்கின்றது

> "மோகவாலயத்துவாழு முகுந்தனுக்குடலாம்பஞ்ச
> லோகமுமெரிந்துவீழந்த துறைபிரமாணமன்றே
> போகவேயிந்தநீயாள் புரத்தினுளரிக்குத்தாதர்
> சோகமேலிடவிருக்குஞ் சூநியாலயத்தைக்காண்டி."

என்று வரும வாக்கியமே சான்றுமென்க இப்படியே யின்னுஞ் சிவகணங்களால் பங்கப்பட்ட விருத்தாந்தங்கள் ஸ்காந்தமுதலிய பிரமாணங்களி லேராளமாயுரைக்கப் படுமாகையாலிதனை யிவ்வளவிலே நிறுத்தி யினிச சிவனடியார்களால் விஷ்ணு அநுக்கிரகம்பெற்ற மான்மியங்களை யெடுத்துக் கூறுவோமாக.

ஸ்ரீராமசந்திரர் தமது குலபத்தினியாகிய ஜானகியையிழந்து சித்தப்பிரமங்கொண்டு ஆரண்ய சஞ்சாரஞ்செய்து கொண்டிருக்கையில் அகஸ்தியமுனிவருடைய ஆசிரமத்தை யடைந்து தனனுடைய குறைகளையெல்லா மவர்பாலெடுத்து சசொல்லி அநுக்கிரகஞ்செய்யும்படிப் பிரார்த்தித்த காலையில் முனிபுங்கவர் கிருபைகூர்ந்து அவருடைய சித்தப்பிரமந்தொலையும்படித் தத்வஞானோபதேசஞ்செய்து தெளிவித்து மேல் விரஜாதீக்ஷைசெய்து சிவலிங்கப்பெருமானை யெழுந்தருளப்

ண்ணிப் பூசிக்கும்படி அநுக்கிரகித்தருளலும் சிவபெருமான் உமாதேவியாரோடும் வெளிப்பட்டுப் பாசுபதாஸ்திரமுதலியதிவ்யாஸ்திரங்களும் சீதையையடையும் வரமும் அருளிப்போயினமென்று பாத்மோத்தரத்திலும், வான்மீகப்ரோக்தமாகிய இதிகாசத்திலும் விசிதமாய்க் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. இராமாயணத்தில் "அத்ர பூர்வம் மஹாதேவ:" என்னும்வாக்கியத்தால் சீதையைமீட்டுக் கொண்டு ஸ்ரீராமபத்திரர் அயோத்திக்கெழுந்தருளுகையில் பஞ்சவடிதீரத்தை யடைந்து பூர்வத்தில் நான் இவ்விடத்தில் மகாதேவனை யாராதித்து உன்னையடையும் வரத்தைப் பெற்றேனென்று கூறிய வுண்மையை யறியாமல் முடிச்சூர்முதலி யென்பவன் தான்வெளியிட்ட "கூரேசவிஜயம்" என்னுஞ்சுவடியில் இராவணனைக்கொன்ற அத்திதொலையும்படி இராமன் சிவபிரதிட்டை செய்ததற்காதாரமாகச் சைவர்கள் இந்தவாக்கியத்தையே யுதகரிப்பதாக வெண்ணிக்கொண்டு பூர்வம் என்கிறசப்தத்தால் இராவணனைக்கொன்றபிறகு செய்தசிவபிரதிட்டைக்குப் பொருத்தமில்லையென்றும், மஹத் என்பது சலமாகவும், மஹாதேவனென்பது வருணனாகவுஞ் சமாதாநித்து அவனை நான் பிரார்த்தித்தேனென்று சொன்னதாகக் காமதேநுவைவிட்டுக் கழுதையினகாலில் விழுவா னிவனேபோலும் புரட்டியிருக்கின்றனன் இராமகத்திதொலையும்படி இராமன் சிவபிரதிட்டை செய்ததற்காதாரமான வாக்கியங்களை யிடமவருழி யுதகரிப்போமாக. எந்தப்பிரசங்கத்தால் மேல்வாக்கியம் பூர்வசப்தத்தால் பாதிக்கப்படாமை வெளிப்பட்டதனறியும், பாத்மோத்தர வசனத்தால் இராமன் சிவதீட்சாவிசிட்டத்தை யடைந்தானென்று கூறுமுண்மையினாலும் மஹாதேவருடி நாமப்பிரதிபாதக விசேஷத்தாலும் அப்பேதையினுடைய தூர்வாதம் நிரஸ்தமாயிற்றென்க.

இனி ஸ்ரீகிருஷ்ணருக்கு உபமன்யுபகவான் சிவதீக்ஷை செய்து சிவபூசை யெழுந்தருளப் பண்ணிக்கொடுத்த விசேஷத்தால் அதனை விதிப்படியநுட்டித்துச் சர்வாபீஷ்ட சித்தியடைந்தனரென்று சைவபுராணம், மஹாபாரதம், கூர்மபுராணமுதலியவற்றால் துணிந்துகூறப்படும். இனி ஞானசம்பந

தமூர்த்திகள் விஷ்ணுவுக்குச் சிவசாரூப்பியமளித்த வுண்மையை மேலிடங்களில் இருபத்திரண்டாம்பக்கத்தி லெழுதியிருக்கின்றோ மாகையா லாண்டு கண்டுகொள்க. அன்றியும் பிரத்தியட்சப் பிரமாணமாய்த் திருமேற்றளியென்னுந் தலத்தினுஞ்சென்று கண்டுணர்வாராக. இதுமட்டோ, ஸ்ரீசுந்தரமூர்த்திசுவாமிகள் திருவஞ்சைக்களத்தில் சுவாமிதரிசனஞ் செய்துகொண் டிருக்கையில் விஷ்ணுமூர்த்தி பிரமன் முதலிய தேவர்களோடு மாங்கடைந்து சுவாமிகளை யழைத்துக் கொண்டுவரும்படிச் சிவாக்ஞையாகையால் நாங்கள் யானை கொண்டுவந்திருக்கிறோம் தேவரீர் இதன்மேலாரோகணித்துக் கொண்டெழுந்தருளல் வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்து அவ்வாறே சுவாமிகளை ஸ்ரீகைலாயத்திற்கழைத்துக்கொண்டுபோனதாக உபமந்யுபக்தவிலாசம், திருத்தொண்டர்புராணமுதலிய வுண்மைநூல்களிற் கூறப்பட்டதன்றியும் சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகளருளிய தேவாரத்திலும், விஷ்ணுமுதலிய தேவர்கள் தம்மைவந்தெதிர்கொண்டு வழிபட்டதாகக் கூறியிருக்கின்றனர்.

"இந்திரன்மால்பிரமன் னெழிலார்மிகு தேவரெல்லாம்
வந்தெதிர்கொள்ளவென்னை மத்தயானை யருள்புரிந்து
அந்தரமாமுனிவ ரிவனாரென வெம்பெருமா
னந்தமரூரனென்றா னொடித்தான்மலை யுத்தமனே"

என்றிவரும் அருள்வாக்கியமே சான்றாமென்க. புராணப் பிரமாணங்களைப்பற்றாத தேவாரப்பிரமாணம் பிராசுரியமுடையதென்க. பிரத்தியக்ஷ சித்தியாய் அவர்கள்வந்தெதிர்கொண்டு வழிபட்டதைக் கூறியவுண்மையுடைய தாகையால் ஒருவராலும் பாதிக்கப்படாமை வெளிப்பட்டது. இதனால் ஸ்ரீசுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளுடைய அருளைப் பெறுதற்கான பெரும்பாக்கியத்தை விஷ்ணுமூர்த்தி யடைந்தாரென்பது நாட்டப்பட்டது. ஹரதத்தாசாரிய சுவாமிகள்முதலாகச் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளிறுதியாய் இதுகாறும் யாம்கூறிவந்த சிவபக்தாதிக்யவிசேஷப் பிரசங்கத்தால் இவர்கள் பேயாழ்வார்கள் சைவத்தைவென்றார்களென்னும்வீண்வாதம

அறவே நிரஸ்தமாயிற்றென்க கூரனுதியராகிய இவர்களாழு வாாகளபாஞ்சராத்திராகம சித்தமான தாமதப்பிரசாரத்தால உலகததைக்கெடுககவே பிறககபபோகிறாாகளென்று கேதா ரகணடமுதலிய நூல்களி லெழுதபபட்டிருப்பதால அவ்வு ணமையைப் பாலிக்கவேபிறநது தாமதப பிரவாததகமபூண டொழுகிவநதவர்களைபபற்றி யாமிங்கெனனை விஸ்தரிததெழு தவுரியேம இதனை யின்னும விரிக்கிற்பெருகுமென்றஞ்சி யி வவளவிலே நிறுததிவிடடுப் பினவருங்கட்சிகளுககுச சமா தானமவனையபபுகுநதனம

இனியவ வழுவாசகப்பிறலில் நாலு -ஐந்து - ஆறு - ஏழு இலககங்களிட்டு எழுதியவிஷயங்கள சிறுபிள்ளைகள விவகா ரமாயக காணப்படுதலால அவைகட கிங்கே சமாதானங்கூறா மலவிடப்பட்டது அவற்றின் விஸ்தாரததை யாம வெளியிட டிருககும் "இராமாநுஜமதசபேடிகை" என்னுநூலில் பரகக ககாணலாம. இதுநிற்க, மேற்கணட ஆறுவதிலககக்குறிபபி னிணடுசெசிநதிககவேணடிய அதயாவசியகரமான விஷயமொ னறுண்டு. எனனெனின, அத்துஷ்டவாசகத்தில் "[illegible] [illegible]" என்கிற வாக்கியததையெழுதி இதன்பொருள தேவாகள யாகஞ்செயது யாகப்பதியாகிய விஷ்ணுவுக்கவிச ளிதது முறையே சமஸ்ததேவாகளுககுங் கொடுததபிறகு இ னனும அவிசுபெறுதற்கு யாரேனுமுளரோவென்று கேட்டத ற்கு உருததிரனனறி யிரண்டாவதியாருமில்லையென்று சொ ன்னதாகக குலவிககூறியுழுதாா. அதனைப் பாாக்குந்தோறு ம எமக்குவியப்பும நகைபபுமதிகரிக்கினறது. சமஸ்ததேவா ககளுக்கும அவிசுகொடுநதானபிறகு உருததிரனன்றி அவிசு பெறுதற் கிரண்டாவதியாருமில்லையென்று பொருள்கொண டக்கால்உருததிரமூாத்தி அவிசுபெற்றபிறகுமறறும அவிசு பெறுவார் ஒருவருமில்லாதிருததல்வேண்டும. ஆகவே,அவிசு பெறுவாரில்உருத்திரமூாததி கடைப்பட்டவராதல்வேணடும அவிசுபெறுவாராகிய தேவர்கள அதிகாரபேததகதினலேயே கிரமவரிசையாயப் பெற்றுவருவாராகலின் உருத்திரமூர்ததி யைக் கடைபபட்டவாராகக் கொளளுமிடதது அவனைச் சம

ஸ்ததேவர்க்களினும் கீழ்பபட்டவாராக நிசசயிக்கப்படும். ஐ யையோ! இப்படிப்பொருள கொண்டுதிரியுமபாவிகள உருத திரனுக்கு மேலொருதெய்வமும சமஹாரத்துக்கு மேலொரு கிரியையும் இல்லையென்றுகூறும வேதசாட்சிக்கென்னசெய வாாகள? இதுநிற்க, அவிசுபெறுதற் கியாரேனுமுளரோ வெ னறு கேட்டகாலத்தில உணடு இல்லையென்று சொல்லவே ணடுவதொழிநது இரணடாவ தியாரு மில்லையென்றுசொலவ து எவ்வளவுமபொருநதாது. இரண்டாவதில்லையென்னும பி ரயோகம் உயர்ந்தவிடததிற் பிரயோசனகரமாமன்றித் தாழ்ந தவிடத்தில நிஷ்பலிதமாகும "ఏక మేవాద్వితీయం బ్రహ్మ" என்று வரும வாக்கியத்தால் உதகாஷப்பிராபயமே சித்தியாயினத னறி ஸ்வலபாநுகூலசித்தி பாதகமாயவிட்டது. இநத நியாய ங்களால உருததிரமூர்த்திக காதிக்கமதிகரிக்கினறது. அனறி யும "గాధపతిం మేధపతిం రుద్రం జలాష భేషజం" என்னும் ருகவே தவாக்கியததால் உருத்திரமூாததியை மேதபதியென்றும, எ கஞுபதியெனறும் சத்துக்கள் நிசசயிக்கினறனர். "ఆదిత్యా నామధ్వరస్య రుద్రం" என்கிற எஜுஸ்ஸம்ஹிதா வாக்கியத்தால் உ ருத்திரமூாததியை எக்ஞுபதியென்று நிசசயிக்கப்படுகின்றது. "అయం తే యోనిః ఋత్వియః ... నిహితో యజ్ఞియాసః" என்னும் இநதமநதிரத்தால் சபத ஹவிாய க்ஞு சப்தபாகயக்ஞு சபதஸோம யக்ஞுங்களிலும் ருத்ரபதக பாததி பதங்கள பிரகாசித்தலால் உருத்திரமூாததியை யி ருபத்தொருயக்ஞுங்களுக்குந தலைவராக நிச்சயிககப்படுகின றது. "ఇమం ... " என றும, "రుద్రో వా ఏష యదగ్నిః" எனறும வரும சுருதிகளால் உருத்திரமூாத்தியை அக்னிஸ்வரூபரென்று துணிநதுரைக கப்பட்டது. மேல்வாககியங்களால அக்னியைக்காட்டிலும வேறுபடாத ஹேபசுபதி! இநதபசுவை எக்ஞுமத்தியில் உ ன்பொருட்டே கட்டுகின்றேன் என்று ஸ்பஷ்டமா யுண மைப்பொருள வெளிபபட்டதாகையால எக்ஞுபதித்வம் சிவ பெருமானுக்கே யுரிமையெனபது நாட்டபபட்டது. அன்றி

யும், கூர்மபுராணத்தில் "అహంహిసర్వహవిషాంభోక్తా చైవఫలప్రదః సర్వదేవతనుర్భూత్వాసర్వాత్మా సర్వసంస్థితః॥" என்று கூறப்பட்டுள்ள வாக்கியத்தால் சர்வகதனுகியும், சர்வசொரூபியாகியும், அக்னி சோமேந்திரவிஷ்ணுவாதி சர்வதேவ தநுர்ப்பூதனுகியும சர்வமுக்ய ஹவிர்த்திரவியங்களுக்கும போக்தாவாய நானே பல பிரதாதாவாகினறேன் என்று பரசிவவாக்கிய வுண்மை வெளிபபட்டதால் சிவபெருமானுக்கே ஏகனுபதிதவம சித்தமாயிற்றெனக.

ஆயின், இந்திராக்னிமுதலிய தேவாக்களைச் சுருதியாதிகளிற கூறுவதென்னையெனின, அக்னி உருத்திரமூர்த்தியினுடைய அஷ்டதநுவி லொருதனுவாகலானும, அக்னிமண்டலமத்தியில அந்தரியாமியாயிருப்பவா ஸ்ரீருத்திரமூர்த்தியேயாகலானும, சமஸ்த அக்னிஹோத்திராதி காமங்களெல்லாம ருத்ரசேஷமாகவே காணபபட்டதனறியும, தேவதத்தாதி சபதங்களால் சரீரவிசிஷ்டமாகிய ஆத்மஸ்பாவம வெளிபபட்டதுபோல் இந்திராதி சபதங்களால தத்தாதாயாமியாகிய பரமேசுவரன அநந்தஆஹுதிகளால்திருப்தியடைந்தவராய அவ்விந்திராதிகளைத்திருப்தியடை விப்பரெனபது சுருதிசமமதயுக்திபோதகமெனக இவவுணமையை மேலயாமகாட்டிய கூாமபுராணவாக்கியத்தால ஸ்ரீருத்ர மூர்த்தியைச சாவதேவதநுாப்பூதரெனறுரைதத நியாயத்தை விசாரித்துத தெளிந்துயபவாராக. இந்திராதி தேவாககளுக் குத்தததநரியாமியாயவிளங்குவாா பரமசிவம எனபதறகு அருச்சுனன் ஸ்ரீகிருஷ்ணனிடத்திறசெய்த பூஜோபஹாராதயுபசாரங்கள சிவபபிரீதிகரமாயிற்றெனறுரைக்கும பாரதத துரோஹணபாவ வாக்கியமே சானறுமெனக. இதுகாறுமயாமெழுதிவந்த நியாயங்களால யாகபபதியாவாா சிவபெருமானேயெனறு யினிதுபெறபபடுதலும இவவுணமையையறியாமல யாகபபதியாகிய அச்சுதனுக கவிசனித்த பிறகுளனறு முழுநீளமெழுதிக்கொணட அபபோலி நூறபுலவாவிசாரஹீனத் திறகுப் புததியான்கள விசனப்படாமலிராாகள இம்மஹாகவியைப போலவே முடிச்சூாக கவியொனறும எழுமபூாககவியொனறும தமது துஷ்டவாசகங்களில்

பலவாறு பிதற்றியிருக்கின்றதுகள். அத்துராக்ஷேபங்கள யா மிங்கேயெழுதிய சமாதானங்களாலேயே பரிகரிக்கப்பட்டதா கையால் அப்பசுபிராயர்கள கூற்றுபாழாகி விட்டதென்க

ஆயினவிஷ்ணுவை எகஞபதியாக வேதங்களிற் கூறிய தில்லையோவெனின் „யஜ்ஞேந யஜ்ஞமயஜந்த தேவா:" எனகிறபுருஷ சூக்த தத்தால யாகீயபசுவாத யுபகரணமான எக்ஞநாமததை யுடைய விஷ்ணுவால எகமேஞசுவராராதனரூபயாகத்தைததே வாக்களசெயதார்களென் றுணமை வெளிபபட்டதாகையால விஷ்ணுவை எக்ஞரூபியென்று கொளளவிடமுணடா மனறி எகஞபதியெனறு கூறுவது எவவளவும பொருநதாதென்க "யஜ்ஞோ வை விஷ்ணு:" எனகிற சுருதியேசாட்சியாவதாடு எழுமபூரி ரொட்டி யெழுதிககொணட வாககியங்களெல்லாமும விஷ்ணு வைவ எக்ஞரூபியெனறே விளககினதாகலானும வேததிலகூ றுத எகஞபதிதவம விஷ்ணுவுககு இபபசுபிராயாகள வேறெ ஙகேயிருநது சொலலவலலவராவா ? விஷ்ணுவைபபசுவாகக் கொணடு தேவாகள சிவபபிரீதியாகயாகஞ செயதாாகளென றுசுருதிபபிரமாணஙகளவெகுவாயக காணபபடுமுணமையை விசாரியாத இவாகள விணேயிருநதவாறுஅஙேதாகொடிதுகொ டிது சிவபெருமானேக காதபதியென்றும, மேதபதியெ னறும, அதவராஜனெனறும, எகஞபதியெனறும பலநாமங் கள பாராட்டி வேதஙகள உதகரிததவுணமையை மேலிடங் களில் விஸ்தரிததுக காட்டினே மாகையால எகஞபதிதவ மயாாக குணடெனபதைப புததிமானகள பகுததுணா வா ராக

இதுமட்டோ,ஸ்ரீராமபததிராபரதலடசமனனாகிய ககிரு விளனெனனும அரசனமஹாதேவனைபாரா திததுப பசுமேத ஞசெய்துயாகதானகையால நாமும அபபசுமேதஞ செயவோ மெனறு சிவாராதனததால அசுவமேத யாகஞ செயதா ரென்று உத்தரராமாயணததிலும, பசுமேதததால மகாதேவ னையே யுபாசிததாரெனறு போதாயனசூத்ர பாஷ்யததிலும ஸபஷ்டமாயக் கூறியிருககு முணமையால எகஞபதி சிவ னேயெனபது பெறபபட்டது

இவ்வாறே சைவம், ஸ்காந்தம், லைங்கம், பாகவதம், நாரசிங்கமுதலிய புராணங்களால் ஏகரூபதியாவார் சிவபெருமானேயென்று நிச்சயிக்கப்பட்டதாகையால் விபர்யாசாஸ்பதமான வீண்வாதங்கள் விட்டொழிந்ததென்க. பிரமன் - விஷ்ணு - இந்திரன் முதலாகிய தேவர்களும், மற்றை முனிவர்களும், காசி - குருக்ஷேத்திரம் - கங்காதீரம் - இந்துசரசு - மானசரசு - யமுனாதீரம் - சேதுகட்டமுதலிய ஸ்தானங்களில் உருத்திரமூர்த்தியை யாராதித்து அநேகயாகங்கள் செய்தார்களென்று பூர்வபிரமாணங்கள் வெகுவாய்விளங்குகையால் முழுப்பூசணிக்காயைச் சோற்றிலேமறைப்பதுபோல சிவபெருமானுக்கு ஏகரூபதித்வம் யாண்டுங் கூறினதில்லையென்னும் இவர்கள் பெரும்புரட்டுக்களெல்லாம் பாழாகிவிட்டதென்க. இன்னும் யாகத்திரவியமாகிய பசுவும், தத்ஸம்பந்தமாகிய கௌவியமும், சிவசம்பந்தமென்பது சர்வசம்மதமாகையால் யாகீயமான சமஸ்தத்ரவ்யங்களும் சிவசம்பந்தமென்றே நிச்சயிக்கப்பட்டது.

ஆயின் "అపఃస్పృశ్" எனகிற வாக்கியத்தால் உத்தபரிஷேசனம், ருத்ராஹூத்யனந்தரத்தில் ஆசாரயாவதென்னையெனின், யாகங்களில் ருத்ரவிபாகம் முதலில் கொடுக்கவேண்டியதாகலின் அங்ஙனங்கொடுத்தபிறகு விஷ்ணுவாதி தேவர்களுக்கு அவரோடு சமானமாக வுடனே கொடுக்கப்படாதாகையால் ருத்ராஹூத்யனந்தரமாகிய ஜலபரிஷேசனம் உருத்திரமூர்த்தி அந்தர்த்தானமாதற்பொருட்டென்று முதனூலுணர்த்துமெனக் "అపఃపరిషించతియథ్రస్యాంతే హిత్యైః" எனகிறசுருதியால் உருத்திரமூர்த்தியினுடைய அந்தர்த்தானத்திற்காகச் சலபரிஷேசனம் செய்கின்றார்களென்று பெறப்பட்டது "యోమహాదేవమన్యేనహీనదైవేనదుర్మతిఃసదృశంవదా రణాబాహ్యోఽంత్యజో నాంత్యజోఽంత్యజః" எனகிற்புராணவசனத்தால் எவன் அன்னியமான ஹீனதெய்வங்களோடு சமானமாகரு வார்த்தையாவது மஹாதேவனைப்பேசுவானோ அந்தத்துர்மதி

பொண்டாளனுவனன்றிலோகபிரதிபாலசண்டாளனென
றைக்கப்படும் அவன் சண்டாளனுகான் என்று ஸ்பஷ்டமாயக்
றப்பட்டிருக்கின்றது மேலவாக்கியங்களால் ருத்ராக்ஷ
பஞ்சாக்ஷரம ஜலபரிஷேசனப்பிரசங்கம் நிரப்பாதிதமாயவிட்ட
தென்க இன்னும் சிவபெருமானைச் சாமானியமாகிய இதர
தெய்வங்களோடு சமானமாகக்கொண்டு நமஸ்காரஸ்தோத்தி
ரங்களை செய்யப்படாதென்று விதிக்கும் ருக்வேதவாக்கியத்
தை யிங்கே யெடுத்துக்காட்டுகிறோம் "మా త్వా రుద్ర చుక్రుధామా నమోభిర్
మా దుష్టుతీ వృషభ మా సహూతీ" இந்தச் சுருதியில், சுரசிரேஷ்
டப்பிரபுவாகிய ஹேருத்ரமூர்த்தி! உன்னை இதரதெய்வங்க
ளோடு நமஸ்காரங்களாலும், துஷ்டஸ்தோத்திரங்களாலும்,
அழைத்தல்களாலும் கோபிக்கச்செய்யோமாக என்று சொல்
லப்பட்டிருக்கின்றது இதனால் சிவபெருமானோடு சமானமா
க இதரதேவர்கட்கு வழிபாடு கொடுப்பாரைப் பரமசிவ
ன் கோபிப்பாரென்பது பெறப்படும் ஆதலால் சகலதேவர்களுமாகி
ய சிவ ஸ்ரீருத்ரமூர்த்திக்கு அன்னியதெய்வங்களோடு சமான
மாத்திரத்தோடு நாமங்களில் அபேக்ஷித்துச் செய்தல் கூடா
து உம், ருத்ராக்ஷதிகொடுத்தபிறகு அவர் அந்தந்த நாம
பஞ்சாக்ஷரசவ ஜலபரிஷேசனம் ஆகாரமாயிருந்தாலும்,
ருத்திரமூர்த்தி அந்தரதானஞ்செய்தபிறகே மறைந்தே
அவருக்கு அபேக்ஷித்துக்கொடுத்தல் வேண்டுமென்றும் நிச்சயி
க்கவேண்டியிருக்கின்றனர் சிவபெருமான் அந்த
ரதானஞ்செய்யாதபட்சத்தில் அவரோடுசமானமாய அன்னி
யதேவங்கட்கு அபேக்ஷித்துக்கூடாதாகையால் ருத்ராக்ஷ
பஞ்சாக்ஷரமான ஜலபரிஷேசனம் அத்தியாவசியகரமாயிருக்கி
ன்றது இப்படி விசாரித்தறியாத மூடஜனங்கள் ருத்திரமூர்
த்திசேர்ந்திபவமாகையால் ஜலபரிஷேசனம் அவர்க்காகா
தென்று தங்கள் சுவடிகளில் எழுதியிருக்கின்றனர் அ
வர்கள் பிபாமையை யெடுத்துரைக்க எமக்கு நாணமாயிருக்
கின்றது அவரப்படியே நீசதேவமாகிறபட்சத்தில் சமஸ்
தேவர்களுக்கும் கொடுத்துத் திருத்தபிறகு அவர் பெறுதற

சூரியரேயன்றி முதலில் அல்லது இடையில் பெற்றச் சூரி
யாரென்பது எவ்வளவும் பொருந்தாது இங்ஙனமாகவும், ஜல
பரிஷேசனம் விதித்தமையால் அவர்க்குப் பின்னர் ஆஹூதி
பெற்றதற்கான தேவர்கள் இன்னுமிருப்பதாகப் புலப்படுகின்ற
து. ஆகவே, அவர்க்குப் பிற்பட்டவர்கள் அதிக நீசமுடை
யாரென்பது பெறப்பட்டது அதிக நீசமுடையாரைவிட்டு
அற்ப நீசமுடையார்க்குச் ஜலபரிஷேசனம் விதித்தது யாது
காரணம்? அன்றியும், உருத்திரமூர்த்தி நீசதெய்வமா
னபோது முறையே அவர்க்குப் பின்னவர்கள் அதிக நீசமு
டையாரென்பது பெறப்பட்ட நியாயத்தால் ஜலபரிஷே
சனம் அநாவசியமென்றே நிச்சயிக்கப்படுகிறது உருத்திரமூ
ர்த்தியொருவர் தவிர மற்றவர்கள் நீசமுடையாரல்லவென்
ன், அல்லாதவர்களைப் பின்னிருத்தி உருத்திரமூர்த்தியை மு
ன்னிருத்தியதற்குக் காரணம் வேண்டும். இதுஎங்குள்ள ஸம்
பிரதாயம்? இனி யிந்த விதிமுறையால் பஞ்சமனுக்கு முன் ம
ரியாதையும், பிராமணனுக்குப் பின் மரியாதையும் செய்யவே
ண்டிவரும் இப்படிப் பூர்வோத்தர விரோதங்கள் வெகுவாய்
க் காணப்படுதலால் உருத்திரமூர்த்தியை நீசதெய்வமென்
று பிதற்றியது பேதமையாய்விட்டது. ஆகவே, அதிபராய்
தராகிய உருத்திரமூர்த்திகளுக் கொடுத்த கரங்கொண்டே நீ
சதெய்வங்களாகிய விஷ்ணுவாதி தேவர்களுக்குச் சமானமாய்
ஆஹூதிகொடுக்கப்படாதென்றே ருத்ராஹூதியனந்தரமான
ஜலபரிஷேசனம் ஆசாரமாயிற்றென்க. மேலிரண்டு நியாயங்க
ளாலும் ஜலபரிஷேசனப் பிரசங்கம் நிப்பாதிதமாய்விட்டதா
கையால் எக்ஞபதித்வம் சிவபெருமானுக்கே யென்பது எல்லா
விதத்தாலுஞ் சாதிக்கப்பட்டது. இதனையறியாத அமூடசி
ரோமணி "(ஸர்வஜ்ஞ)" என்கிறவாக்கியத்தை எக்ஞமயனந்த
மாக அபார்த்தங்கொண்டு உபக்கிரமோப சம்ஹார நியாய
ங்களையறியாமல் எசுர்வேதம் முதற்காண்டம் எட்டாம் பி
ரசினத்திலுள்ளதாகப் பெரும்புளுகொன்று சாதிக்கவந்தார்.
அதனைச்சகத்காரண விஷயமாய்ப் பிரதிபாதிக்கும் ருக்வேதவா

கபிபமெனறு மேலோாகள நிசசயித்திருக்கின்றனர். அன்றி யும், அநநவாக்கியததை "நதவிதியதே" என்று முடித்தா "ஃஃஃ" என்று விளங்கும வாஸ்தவசொரூபததை ஆபாசப்படுத்திக்கெடுத்துவிட்டாா அநதிகாரதோஷத்தாலே 'பயிவவாபாசங்களசமபவிப்பதாகலின் அவருடையஅதிகார பிப்பகுதியினை யுடையதெனறு புத்திமான்கள கணடிராமற் போகாா. இதுகாறும விவகரித்த நியாயங்களால் எக்ஞபதி யாவாா. சிவபெருமானேயெனறு பிரசங்கிககபபட்ட தன்றி யும தக்ஷப்பிரஜாபதியினுடைய யாகத்தில் விஷ்ணுமூாததி யாகப பதியாயிருந்து வீரபத்திரரால் நாகபாசத்தாற்கட்டுண டிருநத மானககேடும, அவரை யாகபபதியாககொணட த க்கனுடையதலையுருணடுபோயவிட்டதும, சாவப்பிரசித்தியா கையால எகஞபதி சிவனேயென் றறியாதவாகட்குத தலை போயவிடுமென்பதே சாஸ்திர சமமதமெனக. இனனும வி ரிககிற பெருகும.

இனியவ் வழுவாசகப்பிறவில் சிவநின்மாலியப்பிரசாத ம அசுததவான்களுக்கே யுரியதென்றும், சுததாத்மாக்களுக்கு அருகமலலவென்றும, அதனை மண்ணிடைப்புதைத்தல, த டாகங்களிற்போடல் விகிதமென்றும, அதவாவுட்கொணடா ல அதோகதியடைவார்களென்றும, இவவாறு ஸ்காநதம, ம நுஸ்மிருதிமுதலிய பிரமாணங்களிற கூறபபட்டதெனறுந தா றுமாறாகப்பிதற்றி அப்படி நிகழ்நதவுணமை வெளிபபடாத த வளையின்கதையொன்று எழுதிவிடுததாா. அனறியும, "எவ வயில் சிவன்கோயினின்மாலியம" என்றற் றொடக்கத்துவா கபித்தால் சிவநின்மாலியம சிலமுடையோாகளுக்கு ஆகா மையை அறபபளிசுரசதகத்தால் சாதிக்கத்தலைப்பட் டொரு முறை யழுது தொலைத்தாா.

இதனை முறையேவிவகரிக்குமிடததுச் சிவநின்மாலியம போஜனயோக்ய மல்லவென்பது எவ்வளவும் பொருந்தாது ஜாபாலசுருதியில் "[illegible]

జిఘ్రతి । యద్రేణాత్తమశ్నంతి। యద్రేణపీతంపిబంతి। రౌద్రాఘ్రాతంజిఘ్రంతి। తస్మాద్బ్రాహ్మణాఃప్రశాంతమనసోనిర్మాల్యమేవభక్షయంతి'' என்கிறவாக்கியத்தால் சிவபுக்தமாகிய பிரசாதத்தையேபுசிக்கவேண்டுமென்றும், ருத்ரபீதமாகிய ஜல க்ஷீராதிகளையேபானம்பண்ணவேண்டுமென்றும், ருத்ராகராத்மாகிய கந்தபுஷ்பாதிகளையே ஆக்கிராணிக்க வேண்டுமென்றும் பெறப்படுதலால் சிவநின்மாலியக்கிராஹ்யம் சாந்தசீலர்களாகிய பிராமஹணர்களுக்கு நியபாதிதமாய்ச் சாதிக்கப்பட்டது இதற்குப்பிரமஹணம், இலிங்கபுராணத்தில் ''పుష్పంఫలం సుగంధంచవస్త్రాణ్యాభరణానిచ।శివార్పితానిప్యకుర్యాదన్యథాశిల్పపి భవేత్'' என்கிற வாக்கியத்தால் சிவார்ப்பிதமாகிய கந்தபுஷ்பமால்ய வஸ்திராபரணாதிகளையே ஸ்வீகரிக்கவேண்டுமென்றும், அப்படிக் கிரகிக்காமல் ஆத்மபோகார்த்தமாய்க் கிரகித்தபக்ஷத்தில் பாபத்தை யடைவரென்றும் நிச்சயிக்கப்பட் டிருக்கின்றது. அன்றியும் பிரமஹாண்டபுராணத்தில் ''మహ్యామన్నంప్రయత్నేనని వేద్యాశ్నాతియస్స్వా । స భూపాలస్సర్వవేత్తాభవత్యేవహిసర్వదా। అతీతానాగతంజ్ఞానంభూపాలత్వం చశాశ్వతం। జాతిస్మరత్వంసౌందర్యంమన్నైవేద్యస్యభక్షణాత్ '' என்றுந் தொடக்கத்து வாக்கியங்களால் சிவநின்மாலியத்தை எவன் புஜிப்பானோ அவன் சகலார்த்த வேதநாவாகிச் சக்ரேசுவரனாவனென்றும், அவனுக்குத் திரிகாலக்ஞானமும், நிருப்பூபாலத்வமும், விசேஷசௌந்தரியமும், உண்டாகுமென்றும், விஸ்தரித் துரைக்கப்பட்டிருக்கின்றது இந்த வாக்கிய விசேஷங்களால் சிவநின்மாலியம் பரமபாவனமாகக் கிரகிக்கத்தக்கதென்று நிச்சயிக்கப்பட்ட தாகையால் பூர்வோத்தர சம்பந்தங்கள் தெரியாமல் பிதற்றிவரும் பேடிவாசகங்கள சபேடிகை செய்யப்பட்டனவெனக்

இனியந்தத் துஷ்டவாசகத்தில் சிவநின்மாலியம் அசுத்தவான்களுக்கே யுசிதமென்றும், சுத்தாத்மாக்களுக் கருக

[illegible]மென்றும் எழுதியிருக்கிறார். மேலும் உத்தரி
[illegible]டிய உபநிஷத்வாக்கியத்தால் [illegible] கோசங்களாகிய
[illegible]ன்னங்கள் பக்ஷிக்கின்றார்களென்று சொல்லப்பட்டதன்றியு
ம் [illegible] பிராகமத்தில் ' శుద్ధా శైవశిష్టాన్నం [illegible] భక్తం పావనం
[illegible] సాయుజ్యదాయకం శివశిష్టాన్నం భోజనాయ '' என்று கூறிய சி
வ ஞானத்தால் உபாசனை செய்பவர்களாகிய சு
த்தர்களுக்கு சொர்க்கப்பலனை விசேஷமாயுள்ளதுபோல சிவா
ம்ருதத்தில் அதிகாரிகளாகிய பிரசித்தர்களுக்
கும் சிவநிர்மாலியசேவனம் தக்கதென்று நிச்ச
யிக்கப்பட்டிருப்பதனாலும் அறியும் சைவபுராணத்தில
'' శివనిర్మాల్యం [illegible] శివనిర్మాల్య [illegible] జ్ఞానం శివనిర్మాల్యం [illegible]
[illegible] ధారయేచ్ఛివ [illegible] నిర్మాల్యం [illegible] భక్షయేత్। జిహ్వయా
[illegible] శివసంస్పర్శం। శివనిర్మాల్య [illegible]
என்கின்ற சுலோகத்தால் சிவஞான வாஞ்சிதர்க
ருக்கு [illegible] நிர்மாலியம் அபேக்ஷிதமெனவும், அதனாலேயே
[illegible] பெற்றால் தக்க பேறு [illegible] நைஷ்டிகதீக்ஷை
[illegible] சிவபக்தர்களுக்கே சிவநிர்மாலியம் ஞானபல
[illegible]மென்றும், சாதிக்கப்பட்டது இந்த நியாயங்க
ளால் சிவநிர்மாலியம் சுத்தமாகக் கருதப்படுமென்று
[illegible] சுத்தமாகக் கருதத் தக்கதென்றும், [illegible]
[illegible] இயமமாகவும் சிவநிர்மாலியம் சுத்தமாக
[illegible] அங்கீகரிக்கப்படுமென்றதனால் [illegible] வாசகம் நிரஸ்
[illegible]

இதுமிறக '' [illegible] சிவ நிர்மாலி [illegible]
[illegible] கொள்ளலாகாது, [illegible] சொரூ [illegible] யோகஞ
[illegible] சொல்லப்படும் '' என்னும் நீதிவாக்கிய
[illegible] பெரியபுராணமாகக்கொண்டு தனது மட்டு
[illegible] சாதிக்கப்புகுந்தார் அது எவ்வளவும் பொரு
[illegible] ஆகமநீதியால் சாதாரணமான ஒரு விதவானால் செ
[illegible]டதன்றிப் பூர்வாசாரியர்களால் செய்யப்பட்டதல

லவாகலின் அதனை யிங்கே யங்கீகரித்து ந்யாயஞ்சொல்வ தவசியமன்றாயினும் அவ்வாக்கியத்துக்கு அபார்த்தங்கொண்டெழுதிய அப்பேதையினுடைய விபரீதத்தைக்காட்டிக் கண்டிக்கவேண்டு மென்பதுபற்றியே யீண்டுவரையப்படுகுந்தெனக் எவ்வமில சிவன்கோயிலென்றெடுத்துச் சிவோத்கர்ஷப் பிரபந்தோன்றக்கூறினவர் சிவப்பிரசாதத்தை நிந்திப்பாரென்பது இம்முழுப்பேதைபோல்வார் துணிபாமேயன்றி மேதாவியர் கொள்ளாரெனக் மேலவ்வாக்கியத்துக்குப் பொருளியாதெனின், அந்தவாக்கியத்தில் சிவனுடைய கோயிலினையாலயமென்று கூறப்பட்டதனுள் அந்நுண்மைவிளங்கச் சில ந்யாயங்களைப் பிரமாணபூர்வகமாய் விஸ்தரித்துக் காட்டுவோமாக. பிரமாணம் புராணத்தில் "శివానుభూతమఖిలం నిర్మాల్యం పరిభాష్యతే। భోజ్యం ధార్యమితి ద్వేధా తద్ద్విధం చ భవిష్యతి। దేవస్వం దేవతాద్రవ్యం నైవేద్యం చ నివేదితం। చండద్రవ్యం బహిఃక్షిప్తం నిర్మాల్యం తద్ద్విధం త్వథా। దేవస్వం గ్రామభూమ్యాది దాసీదాసచతుష్టయం। హేమరూప్యకరత్నాది దేవద్రవ్యమితి స్మృతం। యత్సంకల్ప్య చ దేవాయ పత్రం పుష్పం ఫలం జలం। అన్నపానాది తత్సర్వం నైవేద్యమితి కీర్తితం। ఏతత్త్రివిధనిర్మాల్యం గ్రాహ్యమితి కథ్యతే। ప్రమాదాద్దోషజనం కుర్వన్ భూమానస్యాదమంగళః। శివద్రవ్యాపహారేణ నరకం యాత్యసౌ నరః। శివోపభుక్తస్రగ్గంధమన్నపానాదికం తథా। నివేదితమిదం ప్రోక్తం సర్వపాపహరం పరం। స్థాపితం విధివల్లింగం సర్వ్వ చేనానుకీర్తితః। ఏతత్త్రివిధనిర్మాల్యం చండేశాధికృతం భవేత్। బహిఃక్షిప్తమనర్హం స్యాదన్యద్రవ్యస్య కారణాత్। పిశాచానాం చ సర్వేషామధికారోఽత్ర సర్వదా। నిర్మాల్యే తద్ద్వయే నిత్యమేకమేవ నివేదితం" என்றற்றொடக்கத்து வாக்கியங்களால் நிர்மாலியமானது தேவஸ்வமென்றும், தேவதாத்ரவ்யமென்றும், நைவேத்யமென்றும், நிவேதிதமென்றும், சண்டாதி க்ருதமென்றும், பஹிக்ஷிப்தமென்றும், ஆறுவிதங்களாய்ப் பகுக்கப்பட்டு அவற்றுள் தேவஸ்வமென்பது சிவசம்பந்தமான கிராமபூமியாதிகளென்றும், தேவதாத்ரவ்யமென்பது, சிவசம்பந்தமான சுவர்ணரஜிதரத்ந

திகளென்றும், நைவேத்யமென்பது சிவாத்மமாய்ச் சங்கற்பிக்கப்பட்டு அர்ப்பணமாகாத அன்னபலபுஷ்பாதிகளென்றும், இம்மூன்றுவித நின்மாலியங்களுஞ்சுத்தாத்மாக்களுக்குக் கிராஹ்யமல்லவென்றும், மேல்நிவேதித மென்பது சிவார்ப்பிதமாய்விட்ட அன்னபலஜலாதிகளென்றும், இஃது பாவனமும், பாபஹரமுமாய்ச் சுத்தாத்மாக்களால் கிராஹ்யமாகத்தக்கதென்றும், சண்டாதிகிருத மென்பது, “ஈஶ்வர ஶேஷஃ சண்டேஶ்வராய நம:” என்று அர்ப்பிக்கப்பட்ட திரவியமென்றும்,* பஹிக்ஷிப்தமென்பது பாஹ்யதேசத்தில் வைத்திருக்கும் ஜலான்னபத்ர புஷ்பாதிகளென்றும், இவ்விரண்டில் முதலாவது சண்டேசுரப்பிரீதிகரமும், இரண்டாவது பிசாசப்பிரீதிகரமுமாகையால் இவைகளும் சுத்தாத்மாக்களுக்கு அக்கிராஹ்ய மாகுமென்றுநிச்சயித்து ஒன்று கிராஹ்யமும், ஐந்து அக்கிராஹ்யமுமாக நாரதமுனிவர்கூறினதாகப் பெறப்படுதலால் யாமங்கேகாட்டிய கோயில்[redacted]ன்மாலியமென்பது தேவஸ்வமாதிகளையே விளக்கினதன்றி நிவேதிதமாகிய சிவப்பிரசாதத்தை யன்றென்பது நிரப்பாதிதமாய்ச் சாதிக்கப்பட்டது

இதுநிற்க, அம்மட்டிவாசகத்தில் சுருதிஸ்மிருதிகளிலும் சிவ நின்மாலியதோஷங் கூறுவதாக எழுதப்பட்டிருக்கின்றது அது இந்தசுருதியில் ஸ்மிருதியிலென்று காணப்படவில்லை சிவநின்மாலிய கிராஹ்யமான சுருதிவாக்கியத்தை மேலே நாம காட்டியிருக்கின்றோமாகையால் அப்பேதையினுடைய துர்வாதம நிரசிக்கப்பட்டது. அதவாஸ்மிருதிகளாலேகதேசமாய்ப்பாதிக்கப்பட்டாலும் அது “ச்ருதிஸ்ம்ருத்யோர்விரோதே ச்ருதிரேவ பலீயஸீ” என்கிறநியாயத்தால் சுருதிஸ்மிருதிகளுக்குப் பரஸ்பரவிரோதமுண்டாகிற பட்சத்தில ஸ்மிருதியைக்காட்டிலும்; சுருதிப்பிரமாணம பலிஷ்டமுடையதாகக் கொள்ள வேண்டுமென்கிறபடிச் சுருதிபாஹுள்யமுடைய எமக்கு ஸ்மிருதிபாதகத்தால் வருந்தோஷம் நிஸ்புருஹமெனக.

இன்னும், அத்துஷ்டவாசகத்தில் சிவநின்மாலியத்தை மணணிடைப் புதைததல தடாகங்களிற போடல் விகிதமெ னறும, அதவாவுட்கொணடால் அதோகதியடைவார்களென றும ஸ்காந்தத்திலும, சுப்பிரபேதமெனனும ஆகமத்திலுங் கூறபபட்டதாக அழுதாா. மேலிடங்களில யாமவிவகரித்துவ நத நியாயங்களால்நினமாலியபபகுதிகள வெளிப்பட்டதாகை யாலசணடாதிக்ருதம, பஹிஷ்க்ருதமாகிய இவவிரணடுமே ப க்ஷணயோக்ய மல்லவென்று தடாகங்களில் விட்டுவிடச சி வாகமங்கள விதிக்குமனறிச சிவாாபிதமாய்விட்டநிவேதித மாகிய சிவப்பிரசாதத்தையொருபோதுஞ் சொல்லாதென்க. இனி அம்மூடவாசகத்தில இறக்கமுத்தியென்கிற காசியில சிவபபிரசாத நுகர்நத பாதகததவளையை அதற்கிறுதி நாள வநதபோது அமராகள இப்புணணியக்ஷேத்திரத்தில் சிவப பிரசாதநுகர்ந்த இந்தப்பாதகததவளை யுயிர்விடலாகாதென் றெணணிக் காகததைக்கொணடு அதனைக் காசியெல்லைக்க ப்புறத்தே யெறிநதுவிடுமபடிச செயதார்களென்று காசிக ண்டத்திற் கூறியிருத்தலால் சிவநின்மாலியத்திற்குப் போ ஜனயோக்கிய மில்லையென்று சாதிக்கப்புகுந்தார். காசிகண டத்தில் ஓங்காரவிலிங்கத்தின சிறப்புரைத்த அத்தியாயத்தி ல சிவநின்மாலியநுகர்ந்த தவளையைக காசிக்கப்புறத்தேகொ ண்டுபோயக் காகமொன்று அதன் வினையிருந்தபடித தின் றுவிட்டதாக எழுதப்பட் டிருக்கிறதன்றிக் காகத்தைக்கொ ண்டு தேவாகள காசிக்கப்புறப்தே எறிந்துவிடும்படிச செய ததாகக் காணபபடவிலலை. தேவர்கள செயதாகளென்று இல்லாத விஷயத்தைக் கற்பிததுரைததது லென்னபல னகணடாா? இப்படியெழுதுவதனால நூற்புரட்டொன்று நிசசயிககப் படுகின்றனா. இதுநிற்க சிவபபிரசாத நுகாந ததவளைகருத் தோஷாரோபிதமவநத தெனனையெனின, மே லபாம பலவிடங்களிலும சிவநின்மாலியம சுததாத்மாக்களு ககே பிரயோசனங்கூறினேமனறி அசுததாதமாக்களுக கல லவாகலின முழுமலதேகியாகிய தவளைக்கு எபபடி அபபு

ணணியப்பிரயோஜனங்கிடும்' இத்தவிளவிருத்தாந்தத்தால் சிவநின்மாலியம் அசுத்தாத்தமாக்களுக்கே அருகமல்லவென்று பெறப்பட்டதால் சுத்தாத்தமாக்களுக்கு உரிமையென்று நாட்டப்பட்டது. இவ்வுண்மையைப் பகுத்துணராமல் தவளாயின்கதையைத் தனக்காதாரமாகக்கொண்டு தடுமாறிப்போய்விட்டார். இந்த நியாயங்களால் சிவப்பிரசாத கிராஹ்யம் சுத்தர்களுக்குப் பரமபாவனமென்று நாட்டப்பட்டது

ஆயின் சைவசம்ஹிதையில் "అనర్హం మమ నైవేద్యం" என்கிற வாக்கியத்தால் எமதுடைய நின்மாலியம் அபோஜ்யமென்று சிவபெருமான் கூறியதென்னையெனின், இவ்வாறு கேட்ட சைமினிபகவானுடைய சந்தேகமொழியும்படி "దేవ దేవస్య చ ప్రోవిషయోఽయం జైమినే। యే వీరభద్రశపితాః శివభక్తిపరాఙ్ముఖాః శంభోరన్యత్ర దేవేషు యే భక్తా యే న దీక్షితాః। తేషామనర్హమీశస్య త్వన్నాద నకుష్టయం" என்கிற வாக்கியத்தால் வீரபத்திர மூர்த்தியால் சபிக்கப்பட்டவர்களும், சிவபத்தி விமுகர்களும், சிவபெருமானைவிட்டு அன்னிய தெய்வங்களிடத்துப் பக்திசெய்பவர்களும், சிவதீக்ஷா சமஸ்கார மில்லாதவர்களுமாகிய அநதிகாரிகளுக்குத் தமது நின்மாலியங் கிராஹ்யமாகாதென்று சிவபிரானருளினதாக வியாசபகவான் உபதேசித்த வுண்மைவெளிப்பட்டதனால் சிவநின்மாலிய போஜ்யத்திற்கருகமல்லாதவர்களின் ஞானபது வெளிப்பட்டது. இதனால்சுத்தாத்தமாக்களுக்கே சிவநின்மாலியபோஜ்யம் கூறப்பட்டது. பிரமாண்டபுராணத்தில் "నిర్మాల్యసలిలం పీత్వా దేవదేవస్య శూలినః। క్షయాపస్మారకుష్ఠాద్యైః సద్యో ముచ్యేత బాధనాత్। నిర్మాల్యం పరమం పుణ్యం నైవేద్యం పాపనాశనం। బ్రహ్మచారిగృహస్థానాం యతీనాం చ విముక్తిదం। నిర్మలత్వాచ్చ నిర్మాల్యం నృణాం నైర్మల్యకారణం" என்னு மிந்தவாக்கியத்தால் சிவபாதோதக பானத்தினாலும், சிவார்ப்பிதமான ஜலபானத்தினாலும், க்ஷயாபஸ்மாரகுஷ்டாதிரோகங்கள் நசிக்குமென்றும், பரமபுண்ணியமாகிய சிவநின்மாலியம் பாபக்ஷயமெ

றும், பிரமஹசாய கிருஹஸ்தாதி எதிகளுக்கும் முக்கிய பிரதாயகமென்றும் நிச்சயிக்கப்பட்டது "ఉపవాససహస్రాణి ప్రాజాపత్యాయుతాని చ। శివప్రసాదసిద్ధస్య కోట్యంశేనాపి నోసమాః। పత్రంపుష్పంఫలంతోయమన్నపానాదికౌషధం। శివార్పణావినాభుక్త్వా సద్యోభవతికిల్బిషీ" என்னும் வாக்கியத்தால் உபவாச சகஸ்ரங்களும், பிராஜாபத்ய கிருச்சிராதிகளும், சிவநிர்மாலியமாகிய சிவப்பிரசாத பாதோதக கிரஹணபுண்ணிய பலங்கட்குக் கோடியம்சத்திலொன்றிற்குஞ் சமானமாகாது என்று பெறப்படுதலால் சிவார்ப்பிதஞ் செய்யாமல் பத்திரபுஷ்பஜலான்னௌஷதங்களை யெவன் புசிப்பானோ அவன் உடனே பாபாத்மாவாய் விடுவனென்று மேலோர்கள் நிச்சயித்திருக்கின்றனர் இப்படியினும் மேன வாக்கியங்கள் சுருதிசம்மதமாய புராணவசனங்களா லுத்தாரகப்படுமாகையால் சிவநிர்மாலிய பிரசாதங்களுக்குத் தோஷங்கூறிவந்த பாபாத்மாக்களுடைய துர்வாதம் நிரஸ்தமாய்விட்டதென்க.

இனியின்னுமொரு சிலர் வேதத்தில் சிவநிர்மாலியம் விதித்தது வைதிகசம்மதமென்றும் தாந்திரிகசம்மதமென்றும் சிவநிர்மாலியத்தை நிந்தைகூறுகின்றார் சிவபுராணாதிகளைச் சிவாகமங்களை பாஹ்யமாயவினைக்கொண்டுமேவந்தவர்களெல்லாம் வைதிகபூசையைச்செய்யாமலிருந்தனர் எவ்வளவும் பொருந்தாது திருமறைக்காட்டில் வேதங்கள் சிவாகமவிதிப்படிச் சிவாராதனஞ்செய்தது பிரமாணசித்தமாகையால் தாந்திரிகசம்பந்த தோஷமுடையதென்று சொல்லுவது முழுமூடத்தனமையென்க இலிங்கபுராணத்தில் "శివాగ్రేశివనిర్మాల్యమగృహీత్వాశివధ్వజాత్। స్వయమేవాదదాన స్తునరకంప్రతిపద్యతే" என்கிற வாக்கியத்தால் எவன் சிவத்விஜோத்தமர் கொடுக்க வாங்கிக்கொள்ளாமல் தனக்குத்தானே விபூதிபிரசாதகந்தகுசுமாதிகளாகிய நிர்மாலியங்களைக் கிரகிப்பானோ அந்த நரன் நரகத்தை யடைவனென்று ஸ்பஷ்டமாய்க் கூறியிருத்தலால் வேதத்தில் விதித்தது தாந்தி

ரிகாராதனமேயென்று பெறப்பட்டிப பிராமணுதி சாதுர்வாந ததாரும் சிவப்பிராமஹணாக ளிடத்திலேயே சிவப்பிரசாதம பெறவேண்டு மெனபது சாதிககப்பட்டது. இதுகாறுங்கூறி வநத நியாயங்களால சிவநின்மாலியம சாவோதகாஷமாயச் சாதிக்கப்பட்டதாகையால் பேதைகளால தூறறப்படுந்தூஷ. ணங்கள நிஸ்புருஹமாயவிட்டதெனக

இதுநிறக, அநதுஷடவாசகததில் "விஷ்ணு நைவேத்யம் ..." என்கிறவாககியததை யெழுதி விஷ்ணு நிவேதிதம சுததமா னதென்றும, அதுபோஜனயோக்யமெனறுங் குலவிக கூறி யழுதாா. சிவபிரசாதமொனறிறகே போஜனயோகயம வே தததில விதிக்கப்பட்டதேயனறி யிதரதேவதா சமபநதமொ னறுங் கூறினதில்லையாகலின விஷ்ணுப்பிரசாதகிராஹ்யோத காஷம நிரசிககபபட்டது பாகவதாதிபிரமாணங்களில "... ..." எனறுவிஷ்ணு நின்மாலியகிராஹயங்கூற பபடடதேயெனின், "..." எனகிறவாககிய படித் தேகபுத்தியுடைய தாசாகளாகிய பாஞசராத்திரிகட்கு சொனனதேயன்றிச சாவவைதிகஜனசமமதமாயச சொலல பபட்டதல்லவெனக பாஞசராத்திரிகளுககு மாத்திரமே வி திததால் அவைதிகதவமபெறபபட்டது அன்றியும பாக வ தம ஏகாதசஸ்கநததநில "..." எனறு கூற ப்பட்டவாககியததினனும அதனுணமை வெளிபபட்டது சி வபிரசாதமோவெனின, சுருதிசமமதமா யுநதரிககபபட்ட தலை நிரபபாதிதமாயச் சாதிககபபட்டதெனக வைதிகாக ள தாநதிரிகசமபநதமான நின்மாலியங் கொளளாாகளேயெ னின், அவாகள கொளளுவதனமுன கொடுபபாரொருவருமி லலையாகவும அது கொணடொரு தாழ்வுகூறவநதது பே தமையெனக. சிவதீக்ஷா சமஸ்காரமிலலாதவாகட்குச சிவா லய நிவேதிதபிரசாதம போஜனயோகய மாகாதாகையா ல வைதிகருளளும சிவதீக்ஷா விசிட்டதையடைந்து மஹா சைவரானவாகளே அதறகுரியவர்களெனபது பெறபபட்ட

து. மஹாசைவரானபிறகும சிவாசாரியனைவிட்டுத் தாமே நி னமாலியத்தைக் கிரகிப்பவர்கள நரகத்தை யடைவரென்று இலிங்கபுராண வாக்கியத்தை மேல காட்டியிருக்கின்றே மாகையால் தாநதிரிகாராதன நின்மாலியப் பிரசாதத்தை வைதிகாகள் கொளளார்களேயென்னும வீண்வாதம் நிரஸ்த மாயிற்றெனக. இவவுணமை நியாயமபற்றியே சிவாலயங்களி ல சிவப்பிரசாதபாதோதகங்கள சிவதீக்ஷா விசிஷ்டர்களாகிய சைவாசாரியாகளுககு மாததிரமே கிராஹ்யமாகி மற்றை அதீ க்ஷிதாகளுக்கு அககிராஹ்யமாய்விட்டதெனக மேல் விவகரி ததது தாநதிரிக வைதிக ஆராதனபேதமேயன்றி மூர்த்திபே தமல்லவாகலின வேநததிற கூறிய ருதர்புக்தமாகிய பிரசா தபாதோதநங்கள சாவசமமத மெனபது காட்டப்பட்டது தாநதிரிக வைதிகபூசைகள அதிகாரபேதத்தினல சிவனை வழி படுமமாாககங்களாக நிசசயமாகையால எநத மாாக்கத்தாலு ம சிவபபிரசாத கிராஹ்பசிததி சாவோதகாஷமாயப் பெறப பட்டது வைதிகதாநதிரிக தீக்ஷாபேதங்களைப போலவே தாநதிரிகதீக்ஷையுளளும, சமயவிசேஷ நிாவாண ஆசாரியாபி ஷேகங்கள விதிககபபட்டு மூாததிமானெருவனையே காட டுமுணமையால அவறறை அதிகாரபேதமென்றே கொளள பபடும மேல விவகாரததால வாதமெலலாந தீக்ஷாபேதத் தாற பெறபபடடதனறி மூாததிபேதததாற பெறபபட்டதி லலையாகலின வைதிகாககும, சைவாகட்கும, சிவநினமாலிய கிராஹ்யம் சுருதி சமமதபபடி யொநதவிததது் சாதிக்கப்ப டடது விஷ்ணுபபிரசாதம சுருதிவிலககானபடியால் வை திகாகட்கு அககிராஹ்யமாயவிட்டதெனக. வைதிகாகள சா ளககிராமாதிகளை யாராதிப்பாாகளே யெனின், முனிவாகளு டைய சாபததால சாளக்கிராமாதிகளைப பூசிககப்பெறறவ ாகளாயினும் சிவலிங்கபூசையில, ஆதிததியன, அமபிகை, வி ஷ்ணு, கணநாதாமுதலியவர்களைப பரிவாரரூபமாகவே கொ ளவாாகளன்றி முக்கியபோததேசமாயககொண்டு பூசிக்காரெ னக இதனல் அபபஞசபூசையில் விநியோகமான நின்மா

லியமும ருத்ரசேஷமேயானதால் விஷ்ணுநிவேதிதம வை திகர்கட்குக் கிராஹ்யமாயிற்றென்பது நிரசிக்கப்பட்டது மேலிடங்களில் யாம் விவகரித்த எக்ஞவிஷயததில் இதா தெய்வங்களோடு சமானமாக நமஸ்காரங்களாலும, துஷ்ட ஸ் தோத்திரங்களாலும், ஆஹ்வானங்களாலும், ஸ்ரீருத்தரமூா த்தியை யாராதிக்கப்படாதென்னும் ருக்ஸம்ஹிதா வாக்கிய த்தைக்காட்டி யிருக்கின்றோமாகையால அசசுருதிக்கு விரோ தமாய்ப் பஞ்சபூசையென்றுகொணடு சிவபெருமானோடு ஹீ னதெய்வங்களையும் ஆராதிநதுவருவது அவாகள் வினையிருந தவாறென்க. இங்ஙனமிற்க, ருக்ஸமஹிதையில "మంత్రేణుంతం జనేభ్యఃస్తంతరావనీయా హృదంతంజిహ్వయా గృహ్ణంతినసం" என்கிறவாககி யத்தால் சனங்களிடத்து அநதரியாமியாய்நிற்கும பரஞகிய அநதஉருதநிரனைப் புத்தியினுள்ளே பறறுபவாகள சசியத தை நாவினலே கிரகிபபாகள என்றுகூறுமாறறுல அவவுரு ததிரனை யுளளேபற்றுநவாகள மலந்தையே நாவினல கிரகி பபாகளெனறு அப்பிரஸ்துநப்பிரஸமசாலங்காரத்தாற பெற பபட்டது. இதனல் உருநதிரமூாநதியை யாராதிப்பவாகளே யுருததிர நிவேதிதமாகிய அனனததையுணபவாகளென்றும, உருநதிராராதன மிலலாதவாகள இதர தேவதாராதனாகளா கி மலததையே நாவினற பற்றுபவாகளெனறும நிசசயிககப பட்டது. இநத நியாயங்களாலசிவாராதனமும, சிவபபிரசாத முமே கிராஹ்யமாகி யிதர தேவதாராதனங்களும, நிவேதிதங் களும அககிராஹ்யமாயிற்றெனக. மேல்வாக்கியத்துக்குப ப்பிரமஹணமாய்ப் பராசரஸ்மிருதியில் "మంత్రేచ్ఛంతియేభ్రా భవానీసహితంశివం । హృదిస్థముపగృహ్ణంతిజిహ్వయా తేనసంశయః" என்று கூறபபட்டது

மொழிபெயாப்பு

வாசசியார்த்தம

"நற்றகையுருததிர நாயகன்றனைப்
பெற்றிடுபுந்தியாற பெரிதகத்திடைப்
பற்றிடுவோர்நிதம பரிந்துநாவினற்
குற்றமிலமுதினைக் கொள்ளுவார்களால்".

கம்மியார்த்தம்.

"உற்றிடுமுமைபுண ருருத்திரன்றனைப்
பெற்றிடுபூதியாற் பெரிதகத்திடைப்
பற்றிடாத்தியர்கள் பரிகதுநாவினுற்
குற்றமாமலத்தினைக கொள்வருணமையே".

என்றுவரும வாக்கியங்களா லினிதுதெளிவாராக. சிவநி வேதித மல்லாதனவற்றை யுணபவர்கள மலபோஜனததிற கு யோக்யாகளென்று பெறப்பட்ட வுண்மையையறியாம ல் விஷ்ணுநிவேதிதம சுத்தமென்றும், அதுபோஜனயோக் யமென்றுங்கூறவந்த சுருதிபாதகவாதம கணடிக்கப்பட்டதெ னக. விஷ்ணுநிவேதிதம சுத்தமென்றுகூறவந்தது கிறிஸ்தும கமமதியர்களும் தங்களதங்கள தேவதாராதனங்களில் அர்ப்பி ககபபட்ட பதார்த்தங்களைச சுததமென்று கூறுவதுபோலா மன்றிச சுருதி சமமதகிராஹ்யமான சுத்தமுடைமை பாதக மாயவிட்டது. சைவபுராணததில "శంభోర్నివేద్యం సంశుద్ధం। భుంజీయాత్సర్వదా ద్విజాః। అన్యదేవస్య నైవేద్యం భుక్త్వా చాంద్రాయణం చరేత్" எனகிற வாககியத்தால பரிசுததமாகிய சிவப்பிரசாதம சாவ பிராம்ஹணபோஜனயோகயமென்றும, அன்னிய தேவதாரா தித நிவேதிதம அபோஜ்யமென்றும பெறபபட்டதுமன்றி ஸ்காநதத்தில "ప్రసాదమన్యదేవస్య। భుక్త్వా నైల్బిషీ భవేత్" என்கி ற வசனத்தால் சிவபபிரசாதமலலாத அனனிய தேவதாராத ன பிரசாதத்தையுணடவாகள நரகத்தையடைவாகளென்றும் நிசசயிககபபடடதனுல விஷ்ணுபபிரசாதம போஜனயோகய முடையதெனறு பிதறறவநதது பேய்த்தன்மையாய்விட்ட தென்க. இதுமட்டோ, "ఈశావాస్యమిదంసర్వం యత్కించ జగత్యాం జగత్। తేనత్యక్తేన భుంజీథా మాగృధః కస్యచిద్ధనం" என்கிற உபநிஷத்வா க்கியததாலும சிவநிவேதித கிராஹ்யமும இதா தேவதாநிவே திதஅக்கிராஹ்யமுங் கூறப்பட்டதாகையால் விஷ்ணுநிவேதி தம போஜனயோக்யமெனறு கூறவநதது பாழாகிவிட்டதெ ன்க. இதுகாறுங் காட்டிவநதநியாயங்களால் சுருதி சம்மத

போதகமாகிய சிவநின்மாலியப் பிரசாதமொன்றே சுத்தாத்மாக்களுக்குப் போஜனயோக்யமென்றும, விஷ்ணுமுதலிய க்ஷுத்ர தேவதாராதன நின்மாலியங்கள அயோக்யமென்றுஞ் சாதிக்கப்பட்டது. இவ்வுண்மையைப் பதுமம, மானவீயசமஹிதை, இராமாயணம், பாகவதம், விஷ்ணுபுராண முதலியவற்றுளளுங்கணடு தெளிவாராக

இனி யவவழுவாசகததில் ஸ்ரீயபபதி கிருஷ்ணவதாரஞ செய்தருளியபோது சதுாவேதபாரகாகளிலுஞ சிலா அவனது அதிதிவ்ய மாயாமோகனததால் கெட்டுபபோகக கேவலம மௌட்டியாளான ஏகாலியன, யாதவாள், ததிபாண்டன்முதலாயினோர் பிரபத்திசெயது மோட்சமடைந்தாகளென்றும, பித்தபெருமானைக கண்ணபபா எறிபததர்முதலாயினோா தெரியாமல ஒருவிதபத்திபணணி உருததிரபதவியையடைந்தாாக ளென்றுங்கூறிப, பிரபத்திபணணுகிறவாகளை முடடககல லடுககியென்றும, முடிசசவிழுக்கிறவாகளெனறுந தூஷிககபபடாதெனறு அபிமானமபூண்டமூதாா.

இதனை முறையேவிவகரிக்குமிடத்துஸ்ரீயபபதி கிருஷ்ணவதாரஞ்செயதாரென்பது பிரமாணவிரோதமென்க. ஸ்ரீமகாபாரதத்தில் விஷ்ணுமூர்த்தி தனனுடையதேகததினின்றும எடுத்துவிட்ட வெள்ளைமயிரொன்று பலராமனுகவும், கறுப்புமயிரொன்று கிருஷ்ணனுகவும பிறநததாக இனிதுபெறப்படுதலால்ஸ்ரீயபபதியே கிருஷ்ணனுகவநதாரென்பதுவெறுங்கதையாய்விட்டது. இப்படிபபட்ட அவதாரவிசேஷததை மௌட்டியாளாகிய ஏகாலியன,அமபட்டன,வணணுன்,ஓட்டன,உங்பரவன்முதலியவாக ளாசசிரயிப்பாாகளேயன்றிச சதுர்வேதபாரகர்கள எபபடியாசசிரயிப்பார்கள்? அபபடியவதரித்த கிருஷ்ணனுடையபிரபாவத்தை விசாரிக்குமிடத்துத் தந்தையாகிய வசுதேவனுடைய கர்ப்பததி லிரணடுமாசந்தங்கியிருந்து அவன்விட்ட வீரியத்தின்வழியாயத தாயுதரத்திறசேர்ந்து அங்கு பத்துமாசம்வரையில் மலசலததிலூறியும், புழுக்களாற்கு

டையப்பட்டுப பலதுனபங்களை யநுபவிததிருந்தும, பின்னர் வெளிவநது பாலியாவததைமுதலிய பலசேட்டைகளையடைநதும, கடைசியில வேகாத குறைககட்டைப்பிணமாக யாவருங் காணச செகநநாததிறகிடப்பதுமாகிய விருததாநதங்களவெளிபபடுமாறு லியாததாறுசிரயிப்பாாகள? சதுர்வேதபாரகாகள பிரபததிசெய்யாது அவனுடையமாயாமோகனததால்கெட்டாாகளெனறா. இதனால்அவாகளைக்கெடுததவன இவாகளகரியபெருமாளேயெனறுபெறபபட்டதால பதிதாமமபாதகமாயவிட்டதெக சதுாவேதபாரகாகள கெட்டாாகளெனறும்,ஏகாலி, இடையன முதலியவாகள மோக்ஷமடைநதாாகளெனறும பிதறறிபழுதாா வேதபாரகாகளே அவனுடைய மாயாமோகனததால் கெடுவாராயின் மௌட்டியாளாகிய ஏகாலி, இடையன் முதலியவாகள பிரபததிசெயதாாகளென்பது விருததியாயததை விளைவிக்கும ஏழை, இடையன, இளிசசவாய னெனபவாகளாகிய இராமன, கிருஷ்ணன, நரசிங்கன் முதலியவாகளை அவதார விசேஷங்களாககொணடு பரசிராமன, பலராமன், மீன, ஆமை, குதிரை, பனறி அவதாரங்களை யோகயமனறெனககழிததுப பகிபாராட்டிவரும இபபேதைகளில் ஏகாலி, இடையன முதலியவர்கள பிரபததிக்கு யோக்யராாவீரன்றிச சதுாவேதபாரகர்கள் ஆகாரென்பதே யெம்முடைய சமமதமுமெனக. இவர்கள உடையவாகாலத்தும, ஓட்டன, உபபரவன முதலியவாகளையே பிடித்துச சூடுபோட்டுச சோததுக்கொண்டு சிஷ்யசாமபிரதாயம விருத்திசெய்ததாக மேலிடங்களில் யாம் காட்டியிருக்கினறேமாகையால் அது இங்கே சமாததிககப்பட்டது. இஙஙனமாகவும், ஆத்மாககளுடைய கன்மானுகூலசித்தியாய்ச் சமஸ்ததாமங்களும் நிகழபபெறுமென்பதே சாஸ்திரசமமதமாகலின் அவனுடைய மாயாமோகனததால் கெட்டாாகளென்று பிதற்றவந்தது பேதமையாய்விட்டதெனக.

இஙஙனநிற்க, கண்ணப்பர்முதலாயினோரடைநதது உருத்திரபதவியாகிய கைலாசகிரியென்றும, இவாகள் ஏகாலி

முதலியவர்களடைந்தது மோக்ஷவீடென்றும் முத்தி தாரதம்மியங் கண்டெழுதவந்தார். கண்ணனாலே கீதாவுபதேசம்பெற்ற அருச்சுனனன்றே கண்ணப்பராக அவதரித்துச் சிவாராதனத்தால் முத்தியடைந்த மான்மியம் காளஹஸ்திபுராண முதலியவற்றால் நிச்சயிக்கப்பட்டதனால் கண்ணனை ஆசிரயித்தவர்க்குப் பிறப்புடைமையும், சிவனை ஆசிரயித்தவர்க்கு முத்தியுடைமையும் பெறப்பட்டது

"கண்ணப்பனொப்பதோ ரன்பின்மைகண்டபி
னென்னப்பனென்னொப்பி லென்னையுமாட்கொண்டருளி
வண்ணப்பணித்தென்னை வாவென்றவான் கருணைச்
சுண்ணப்பொன்னீற்றற்கே சென்றூதாய்கோத்தும்பீ"

என்னுந்திருவாக்கால் கண்ணப்பசுவாமிகளுடைய அன்பின் சிறந்ததைத் ஸ்ரீமாணிக்கவாசகசுவாமிகளாலெடுத்துக்கூறப்பட்டதனறியும், சிவானந்தலஹரியில், "మార్గావర్తితపాదుకా పశుపతేరంగస్య కూర్చాయతే। గండూషాంబునిషేచనం పురరిపోర్దివ్యాభిషేకాయతే। కించిద్భక్షితమాంసశేషకబళం నవ్యోపహారాయతే భక్తిః కింనకరోత్యహో వనచరో భక్తావతంసాయతే" எனகிற வாக்கியத்தால் அவருடைய பக்திவிசேஷங்களை முறையேயெடுத்துக்கூறிப் பக்தசிரேஷ்டசிகாமணியென்றும் சங்கராசாரியரால் துதிக்கப்பெற்றதனால் அப்பேதையினுடைய பாழ்ம்பிரசங்கம் பேய்க்கூச்சலாய்விட்டதெனக் பேயினாற்பிடியுண்டான செய்கையாவும் பேய்ச்செய்கையேயாமாபோல் சிவபக்தியுக்தபாரம்யவிசேஷத்தால் எல்லாஞ் சிவச்செயலாக அற்புதங்கண்டருளும் எமது சுவாமிகளைத் தெரியாமல் ஒருவித பக்திசெய்தாரென்று நிந்தைகூறிய அப்பேதையினுடைய வாய்ப்புழுத்தழியுமென்பதே நிச்சயமென்க. இங்ஙனநிற்க, எல்லாப்பேற்றினுஞ் சிறந்தது சிவப்பேறென்னு முண்மையையுணராமல் விஷ்ணுபதத்தை மோக்ஷவீடென்றும், ருத்ரஸ்தானத்தை யொருபதவியென்றும்புலம்பினர். "తవ శ్రియే మరుతో మర్జయన్త రుద్ర యత్తే జనిమ చారుచిత్రం। పదం యద్విష్ణోరుపమం నిధాయి తేన పాసి గుహ్యం నామ గోనాం"

என்னும் ருக்ஸம்ஹிதாவாக்கியத்தால் சமஸ்தம்தேவர்களும் சிவலிங்காராதனத்தால் தங்கள் ஐசுவரியங்களையடைந்தார்களென்றும், லட்சுமீசமேதராகிய விஷ்ணுவானவர் சிவலிங்கபூசைசெய்து பரமபதத்தையடைந்தாரென்றும் சொல்லப்பட்டதனால் விஷ்ணுபதமானது சிவாராதனத்தாலவந்ததாக சித்திக்கப்பட்டது. உருத்திரமூர்த்தியை யாராதித்துப்பெற்ற விஷ்ணுபதம் அவ்வுருத்திரஸ்தானத்தைக்காட்டிலு முயர்ந்த மோக்ஷஸ்தானமென்று கூறவந்தது என்ன அறியாமை? மேலுதகரித்த சுருதிக்குப்பப்பிரமஹணமாயப் பிரமஹகைவர்த்தத்தில் "శౌక్రంసమభ్యర్చ్య హి లింగమాదౌ శిలామయం చాథ హరిస్తు భక్త్యా సుదర్శనం దైత్యవమాద్యమగ్ర్యమవాప్తవా నేవపరంపదంతత్॥" எனகிறவாக்கியத்தால் இந்த விஷ்ணுவானவர் ஆதியில் சுக்ரயாகவும் சிலாமயமாகவுமிருக்கின்ற சிவலிங்கத்தைப்பூசித்துச் சர்வோத்கர்ஷமாகிய பரமபதத்தை யடைந்தாரென்று கூறப்பட்டிருத்தலால் விஷ்ணுபதம் மோக்ஷஸ்தானமென்பது நிரசிக்கப்பட்டது. மேல்நியாயங்களால் உருத்திரஸ்தானமே விஷ்ணுவாதிபதங்களைக்காட்டிலுஞ் சிறந்த மோக்ஷஸ்தானமென்று சாதிக்கப்பட்டது ஸ்காந்தத்தில் "ప్రథమాద్బ్రహ్మలోకాప్తిం ద్వితీయా ద్వైష్ణవం పదం । ప్రదక్షిణాత్తృతీయాత్తు లోకం మాహేశ్వరం వ్రజేత్" எனகிற வாக்கியத்தால் முதற்பிரதக்ஷிணத்தால் பிரமஹலோகத்தையும், இரண்டாவது பிரதக்ஷிணத்தால் விஷ்ணுலோகத்தையும, மூன்றாவதுபிரதக்ஷிணத்தால சிவலோகத்தையும ஆத்மாக்களடைவார்களென்று சொல்லப்பட்டதனாலும் "సూరయః ప్రపశ్యన్తి తద్విష్ణోః పరమంపదమ్॥" எனகிற வசனத்தால் எந்தபதத்தை வித்வான்கள்பார்க்கின்றார்களோ அது விஷ்ணுபதத்தைக்காட்டிலு முயர்ந்த பரமபதமென்று நிச்சயிக்கப்பட்டதனாலும், ருத்ரஸ்தானமே மோக்ஷபதமென்று சாதிக்கப்பட்டது. இதுநிற்க, பிரபத்திசெய்பவர்களை முட்டக்கல்லடுக்கியென்றும், முடிச்சவிழக்கிறவனென்றுந் தூஷிக்கப்படாதென்றார். இதனால் இவர்களில பிரபத்திசெய்பவர்கள் முட்டக்

கலலடுகககியும, முடிசசவழக்கிறவருமேயாகி அவ ரெவவியல் போராயினும் அவாகளை யொனறுஞ்சொலலபபடாதெனறு இவாகருத்து வெளிப்படுகினறது முடிசசவிழககிறதுமுதலி ய துாக்குணங்களை யெடுத்துக்காட்டிக் கணடிபபவாகளை யி பபேதைவெறுபபதனல அவாகளில் தாமு மொருவாபோலு மென்று சங்கிகக விடமுணடாகிறது. இவருடைய பாழுமபிர சங்கததில மௌட்டியாளாகிய ஏகாலியன முதலியவாகளெ னறு தாமேகுறிததலை முட்டககலலடுகிகளாகிய மூட சிரோமணிகளே பிரபததிககுரியாரெனபது நிசசயிககபபட டது மெடலனனங் கோவிந்தராஜபெருமாளிடததுப பிரப ததிசெய்பவாாகளு மிவாககுப பககததுணைவாபோலும. இவா களுடைய பிரபததிமாாககததைச சடகோபாமுதலிய பூாவிக ாக ளனுட்டிததிலலையாகலின முட்டக்கலலடுகிகளுககே பிரயோசனமாயிறறெனக நமமாழவாருடையபிரபநதத்தில், "ஏறியபித்தினேடு" எனனும பாசுரத்தில் "நீறுசெவவேயிடு வாராக்காணி னெடுமாலடியாரென்றோடும்" என்று கூறியிருந தலால் விஷ்ணுபக்தர்களும நீறு பூசுபவாகளேயென்று நிசச யிக்கப்பட்டுச சித்தாாத்துவபுண்டரதப்த முத்திராங்கிதங்க ள நிரசிக்கப்பட்டதனல் பிரபநதிமார்ககம அவலமாயவிட்ட தென்க. இவர்கள பாகவத சிரோமணிகளாகக்கொணட வி பீஷணன், பிரகலாதன, அருச்சுனன, துரோபதை முதலியவ ர்கட்கும் பஞசசம்ஸ்கார விதாயகமாகிய பிரபத்திமாாக்கம பி ரசங்கிக்கபபடாமை நிசசயமாகையால் அதனுண்மை யித்திற ததெதென்று புத்திமான்கள கணடிராமற்போகாா. இதுநிற்க, பிரபத்திசெய்பவாகளைத தூஷிக்கப்படாதென்பதற் காதார மாயப் பிளளைப்பெருமா ளையங்காருடைய பாடல்களிலொன் றை யுதகரித்தழுதாா். அபபாட்டோவெனின், அப்பர்சுவாமி களருளிய தேவாரப்பொருளைக் களவுகொண்டதாகப் புலப்ப டுகின்றது.

அப்பர்சுவாமிகள.

"சங்கநிதிபதுமநிதி யிரண்டுந்தந்து
தரணியொடுவானுளத் தருவரேனு
மங்குவாரவர்செல்வ மதிப்போமல்லே
மாதேவர்க்கேகாந்த ரல்லராகி
லங்கமெலாங்குறைந்தழுகித் தொழுநோயாரா
யாவுரித்துத்தின்றுழலும் புலையரேனுங்
கங்கைவார்சடைக்கரந்தார்க் கன்பராகி
லவர்கண்டீர்யாம்வணங்குங் கடவுளாரே"

பிள்ளைப்பெருமாளையங்கார்.

பாதியாயழுகியகால் கையரேனும்
பழிதொழிலுமிழிகுலமும் படைத்தாரேனு
மாதியாயரவணையா னென்பாராகி
லவர்கண்டீர்யாம்வணங்கு மடிகளாவார்
சாதியாலொழுக்கத்தான் மிக்காரேனுஞ்
சதுமறையால்வேள்வியாற் றக்காரேனும்
போதினான்முகன்பணியப் பள்ளிகொள்ளும்
பொன்னரங்கம்போற்றுதார் புலையர்தாமே."

மேல்வாக்கியங்களால் இவர்களையங்காதிறம்வெளிபப ட்டது. ஆகவே, அத் திருட்டுபபாட்டைக்கொண்டு சபை யேறவந்தது அறிவின்மையும, அவமானமுமாய்முடிந்தது. ஆயினும், அது அப்பாசுவாமிகளகருததை யுடன்கொணடிரு ப்பதொனறுகலின அங்கீகரித்து நியாயஞ்சொலவ தவசியமா யிற்று. அபபிள்ளைக்கவியில் பிரபததிசெயவா ரிழிவுடையரா யினுமென்றது பகவத்குணானுபவஞ்செய்பவர் மாட்டுததமககி ருக்கும் அன்பு வெளிபபடுத்தவென்க. இதனுல் பிரபத்திசெ யவாா முடிச்சவிழ்க்கிறவாகளும், முட்டக்கல்லடுக்கிறவாக ளுமாகவே யிருப்பாாகளென்று அபிமானம்பூண்டு தூாவாதத திறகெழுந்தது விசாரசூனியமெனக. இப்படியே யிவர்க ளா ழுவார்களும தேவார திருவாசகபபொருளகளைத் தங்க ளூால் களில் கிரகிததிருக்கின்றனா.

வாதவூரடிகள.

"இன்றெனக்கருளி யிருள்கடிந்துள்ளத
தெழுகின்றஞாயிறேபோன்று
நின்றநின்றன்மை நினைப்பறநினைநதே
னீயலாற்பிறிதுமற்றின்மை
சென்றுசென்றணுவாய்த் தேயந்துதேயநதொன்றாந
திருப்பெருந்துறையுறைசிவனே
யொன்றுநீயல்லை யன்றியொன்றில்லை
யாவரோயறியகிற்பாரே."

சடகோபர

"நின்றவொன்றை யுணர்ந்தேனுக
கதனுணேர்மை யதுவிதுவென்
றென்றுமொருவாக குணரலாகா
துணர்நதுமேலுங காண்பரிது
சென்றுசென்று பரம்பரமா
யாதுமின்றித தேய்ந்தற்று
நன்றுதீதென் றறிவரிதாய
நன்றாய்ஞானங கடந்ததே."

மேல்வாக்கியங்களால் பொருளமைதியோடு சொல்ல மைதியும்பெற்று விளங்கலான வாஸ்தவார்த்தம வெளிபபட்டதென்க. திருவாசகம், திருவாயமொழியென்னும பிரபநதங் களே யிதற் காதாரமாகையால அவற்றின்பொருளை விரிககுமிடத்துத திருவாசகமெனனுஞ் சொறபொருளே திருவாய மொழியென்று பெறபபட்டதனாலும புத்திமான்கள பகுத்துணர்வாராக. இங்கே யாமிதுகாறும் விவகரித்துவநத நியாயங்களால் முன்னெடுபின் முரணாகக்கூறிவநத மூடவாசகங் கள நிரஸ்தமாயிறறெனக.

இனியவ வழுவாசகப்பிறலில் "காரணந்துத்யேய:" என்கிற வாக்கியததால ஜகத்காரணவஸ்துவாகிய கடவுளையே தியானிக்கவேணடுமெனறு கூறி, ஆங்கிரச உபநிஷதவாககி

யமாக "ஏகோஹவைநாராயண ஆஸீத்நப்ரம்ஹாநசங்கர:" என னும வாக்கியத்தையெழுதிப் பிரம்ஹருத்ராதிக ளிறந்தகால த்தில் நாராயண னொருவனே யிருக்கினறானெனறும் "ஸம சிநதயத்ததயே தேத்யாநாஜ்ஜாயந்தே விஸ்வோஹிரண்ய கர்பயோக் னி யமம்வருணருத்ரேந்திர:" என்கிற வாக்கியத்தால் அவனி னைத்தமாததிரத்தில் உலகங்களும, பிரமன், அக்னி, யமன், வருணன், உருத்திரன, இநதிரனு முணடானாகளென்றும, "பிரம்ஹாணமிந்திரம்ருத்ரஞ்ச, யமம்வருணமேவச, நிகரஹ்யஹரதே யஸ்மாத, தஸ்மாத்தரிரிஹோச்யதே"எனகிறவாக்கியத்தால் பிரம ஹருததிராதிகளைச சமஹரிககிறபடியால் அவனுக்கு ஹரியெ னனும பெயருணடாயிறறெனறும பிரசங்கித்து, இபபடிசசு ருதிகளி லுதகோஷிததிருபபதையே, ஔவையாா "தெய்வ மொருவனே யென்றுணரவலலீரேல" எனறும், அததெயவம நாராணனேயெனறு பொருளபடஅ "திருமாலுக கடிமைசெய" எனறும அவனது அஷடாட்சர மநதிரசெபமே மோட்சசாதக மாகையால "எணணெழுததிகழேல" என்றும, சக்ராங்கிதம பெறறு அவனுககுத தாசரெனகிற பிரபததிநெறியிலநிறகவே ணடுமெனபதை "சககரநெறிநில" என்றும் அருளிசசெயததா கககொணடு "ஆரோகயமபாஸகராதிஸ்சேத்-ஸ்ரியமிஸ்சேத்ஹுதா ஸன -சஙகராதஞானமனமிஸசேத- மோக்ஷமிஸசேதஜனாததனாத" எனகிற வாககியத்தால ஆரோககியம சூரியனிடத்திலும, செ லவம அக்னியினிடத்திலும, ஞானம சிவனிடத்திலும, மோ க்ஷம விஷ்ணுவினிடததிலும பெறவேணடுமென்பததறகேறப ச சிவனால் ஞானமாததிரமே சிததிககுமென்பதற்கு "பலவூ ழிகாலம் பயின்றரனையாசசிககில, நலலறிவுசறறே நகும்" என்று கூறிய ஔவைவாககே சாடசியாமென்றும வாயில்வநதபடி த தாறுமாறாயப பிதற்றியிருக்கின்றனர்

இதனை முறையே விவகரிககுமிடத்து முதலில் "காரண ந்துத்யேய" எனறு முனனும்பின்னுநதளளி யிடையே நினற வாக்கியத்தை யுதகரிக்கவந்தார். காரணவஸ்துவைத் தியானி க்கவேண்டுமெனறதனால் அநதக்காரணவஸ்து இதுவென்று அந்த வாக்கியத்திலேதானே யிருக்குமதொழிய வேறுபாகத்

திலேயுள்ள பூர்வபட்சசுருதி யொனறையுதகரித்தது தென்று விராமன் கதையாய்முடிந்தது. "𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌰𑍁𑌦𑍍𑌰𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌸𑌂𑌪𑍍𑌰𑌸𑍂𑌯𑌨𑍍𑌤𑍈𑌵 𑌕𑌾𑌰𑌣𑌂 𑌕𑌾𑌰𑌣𑌂 𑌤𑍁 𑌧𑍍𑌯𑍇𑌯𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍈𑌶𑍍𑌵𑌰𑍍𑌯𑌸𑌂𑌪𑌨𑍍𑌨𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌶𑍍𑌵𑌰𑌃 𑌶𑌂𑌭𑍁𑌰𑌾𑌕𑌾𑌶𑌮𑌧𑍍𑌯𑍇 𑌇𑌤𑌿" என்னும்அதர்வசிகாவசனத்தால் பிரமஹூவிஷ்ணுருதரோந்திராதிகள பிறப்பிக்கப்படுகிறூர்களென்றும,அதனுல் அவாகள சகத்காரணரல்லரென்றும, சாவைசுவரியசமபன்னனும, சகலஜகதீசனும், அநதருபாசனுவிதிகளால் தியானிககபபடுபவனும், தஹூராகாசமத்யகதனுகிய சமபுசப்தவாசயனுமாகிய பரமசிவனே ஜகத்காரணவஸ்துவென்று பெறபபட்டதனுல அப்பேதை யுதகரிககவநதவாக்கியம சிவோத்கர்ஷப் பிரதிபாதகசுருதி சமபநதமெனபது வெளிப்பட்டது. இபபடி வாக்கியங்களைததிருடி யெழுதிககொணடு திருட்டுபபிழைப்புபிழைககசசொலலவி யிவனை யாரடித்தார்கள ? இபபேதையைப்போலவே யிவாகள பூர்வீகர்களும அநதவாக்கியததைத திருடியிருககினறனா இவாகள திருட்டு வெளிப்பட்டுப் போயவிட்டதாகையால "காரணந்துதயேய." எனறு புரட்டிபபுரட்டி யெழுதிக்கொணடுவரும அவ்வாக்கியததைத யினிந ததஞ்செய்துவிடுவாராக —அநதவாககியத்தைத திருடிககொண்டதால் விஷ்ணுவைக் காரணவஸ்துவென்று வேதஞ்சொல்லவில்லையெனபது சாவசயமதமாய நிசசயிககப்பட்டது. இதனுல் காரணவஸ்து சிவபெருமானேயென்றும, அவரோ தியானிக்கப்பட்டவரெனறும, விஷ்ணுபிரமஹூதிகள அகாரணாகளென்றும சாதித துளைககபபட்டது.

இதுநிற்க, "ஏகோஹவைநாராயணஆஸீத்" என்னுமவாக்கியத்தால பிரம்ஹூதிகளிறநதகாலததில நாராயணனெருவனேயிருககின்றுனெனறு சொலலவநதது அறிவின்மையென்க. அநதவாக்கியம் ஜகதசிருட்டிகாரண விஷயமாகவநததேயனறி லயகாரணமாகவநததல்லவெனக சிருட்டிககுப்பூாவம பிரமஹூதிகளில்லையெனறும, நாராயணனெருவனேயிருநதானென்றும், அதன்கருத்து வெளிபபட்டதேயன்றி இப்பேதைகூறியமாற்றம் நிரசிக்கப்பட்டது. இதனை எழுமபூரிரொட்டி

பெழுதியிருக்குஞ் சுவடியிலும்பார்த் துணர்வாராக. எப்படி
யாயினும் அந்தச்சுருதியில் நாராயணனேபரமென்று நிச்சய
மாகையால் பிரமஹருத்ராதிகள் அவனிடத்திலேதானே யு
ண்டானார்களென்று பெறப்பட்டதெனின், மேல்யாமுதாகரி
த்த அதர்வசிகாவசனத்தால் பிரமஹவிஷ்ணு ருத்ரேந்திராதிக
ள் சிவபெருமானால் படைக்கப்பட்டார்களென்று வெளிப்ப
ட்டதனால் நாராயணன்முதலிய நால்வர்க்குங் காரணன் பர
மசிவனேயென்று நிச்சயிக்கப்பட்டது வாயுசம்ஹிதையில்;
'త్రయస్తేకారణాత్మానో।జాతాస్సాక్షాన్మహేశ్వరాదిత్యుపక్రమ్యస్పష్టముక్తం-
తపసాతోషయిత్వాతుపితరంపరమేశ్వరం। బ్రహ్మానారాయణౌపూర్వంరుద్రంక
ల్పాంతరేసృజత్ ।కల్పాంతరేపునర్బ్రహ్మారుద్రవిష్ణూజగన్మయః।విష్ణుశ్చభగవాన్రు
ద్రబ్రహ్మాణమసృజత్ప్రభుః । నారాయణంపునర్బ్రహ్మాబ్రహ్మాణంచపునర్భవః।ఏ
వంకల్పేషుకల్పేషుబ్రహ్మావిష్ణుమహేశ్వరాః।పరస్పరస్మాజ్జాయంతేపరస్పరజయై
షిణః।తత్తత్కల్పాంతవృత్తాంతమధికృత్యమహర్షిభిః।ప్రభవఃకథ్యతేతేషాంపర
స్పరసముద్భవాదితి" என்கிறவாக்கியத்தால் பிரமஹவிஷ்ணுருத்
ராதிகள் சிவனால் படைக்கப்பட்டார்களென்றும், படைக்கப்
பட்டவராகிய மூவருங் கற்பங்கடோறு மாறிமாறிப் பிரமனி
டத்து விஷ்ணுவு முருத்திரனும், விஷ்ணுவினிடத்துப் பிரம
னு முருத்திரனும், உருத்திரனிடத்துப் பிரமனும் விஷ்ணுவும்
பரசிவாக்ஞாவசத்தராய்ப் பிறக்கின்றார்களென்றும் பெறப்ப
ட்டதனால் மூன்றுமூர்த்திகளும் அகாரணர்களென்றும், இவர்
களைக்கடந்துநின்ற துரியமூர்த்தியாகிய சிவபெருமானே சர்
வகாரணனென்றும் நிச்சயிக்கப்பட்டது. இந்தநியாயங்களால்
"ஏகோஹவை நாராயண ஆஸீத்" என்றுரைத்தவாக்கியம் கற்ப
பேதத்தைநோக்கி யென்றுபெறப்பட்டதனால் நாராயணனுக்
குச் சர்வகாரணத்வசித்தி கூறவந்தது நிரஸ்தமாயிற்றெனக.
"హిరణ్యగర్భస్సమవర్తతాగ్రే" என்கிறசுருதியால் சிருட்டிக்கு
ப் பூர்வம் பிரமஹதேவரொருவரே வர்த்தித்தாரென்று பெறப்
பட்டதனால் அக்காலத்தில் நாராயணன்முதலியவர்க ளில்லா
தவர்களாய்ப் பின்பு அவராலேயே யுண்டானவர்களாக நிச்ச
யிக்கப்படுகின்றது. இங்கே பிரமஹதேவனே காரணனென்று

கூறப்பட்டதனுல் மேல்வாக்கியத்தால் நாராயணனே காரண னென்று சாதிக்கவந்தது தடுமாறிப்போய்விட்டதென்க. இப் படிச் சுருதிகளில் விரோதமாய நாராயணனே காரணனென் றும், பிரமஹ்தேவனே காரணனென்றுங்கூறிய தென்னையெ னின், மேலுதகரித்துக்காட்டிய வாயுசம்ஹிதாவாக்கியப்படி ப் பரமசிவனுலுண்டாக்கப்பட்ட திரிமூர்த்திகளும் ஒருவரி லொருவர் கற்பங்கடோறு மாறிமாறித்தோன்றிவருமுண் மையால் அந்தந்தஸ்துதிப பிரகரணங்களில் அவரவர்களைக்கா ரணர்களெனறு கூறியதென்க. இநதநியாயங்களால் "ஏகோ ஹவைநாராயண ஆஸீத்" எனகிறவாககியம் சூக்குமசிருட்டிய னநதரத்தில தேவாதிஸ்தூலசிருட்டிக்குப் பூர்வம நாராயண னெருவனேயிருநதானென்று சமாததிககபபட்டதென்க. ஆ கவே, அப்பிராகிருதமாகிய சூக்ஷ்மசிருட்டிக்குக் காத்தாவா ய நாராயணவியதிரிகதமாகிய தேவதையொன்று வேணடுமா கையால் பிராகுபதசுவேதாசுவ தராதாவசிரஸ்சிகாத்யுபநிஷத துக்களில் கூறியபடியே சூக்குமசிருடடியும, விஷ்ணுவாதிமூ ாததிததிரய சிருட்டியும சிவபெருமானுலேயே யுண்டாயிற றெனறு நிசசயிக்கபபட்டது. "యదాతమ స్తన్నదివానరాత్రిర్నసన్న చాసచ్ఛివఏవకేవలః" என்கிற சுவேதாசுவதரவாக்கியததால் த மோமாதராவசேஷமாகிய சிருட்டிககுப பூாவகாலத்தில் சர்வ காரணராகிய சிவபெருமா னெருவரோயிருநதாரென்று பெற ப்பட்டதனுல மேலதாவ சிகாவாக்கிய வுணமைபபடிப் பிரம ஹவிஷ்ணுவாதிகள் அநதச சிவபெருமானுலேயே படைக்க ப்பட்டாாகளென்று சாதிக்கபபட்டது. இந்தவாக்கியத்தில "శివఏవకేవలః" எனறு சிவனெருவனுககே சத்பாவங்கூறி "ఏవ" எனறு இதரவியவசசேதம வெளிபபட்டதனுல் சதச தாத்மகமாகிய பிராக்ருதாப்ராகருதசூக்ஷமஸ் தூலஸ்ருஷ்டிக ளுக்குமுன்பு சிவபெருமா னெருவரோயிருநதாரென்று நிச்சயி க்கப்பட்டுப் பரமகாரணத்வம அவாக்கே சாதிக்கப்பட்டது. சிருட்டிக்குப்பூர்வம் எப்படியவரொருவரோயிருந்தனரோ அப் படியே சர்வசமஹாரகாலத்தும் அவரொருவரோயிருந்தாரென

றுகூறும் சாபாலசுருதியைமீண்டுந்தெரிக்கின்றோம். "ప్రత్యస్త
స్త్వమితసంచుకోచాన్తకాలే।ఏక ఏవ రుద్రోఽద్వితీయాయ తస్థే।న బ్రహ్మా న విష్ణుర్న
సూర్యో నాగ్నిశ్చన్ద్రతారకాః" என்கிறவாக்கியத்தால் சர்வசம்ஹா
ரகாலத்தில் உருத்திரமூர்த்தி யொருவர்தவிர இரண்டாவதியா
ருமில்லையென்றும், பிரமன், விஷ்ணு, சூரியன், அக்னி, சந்தி
ரன், நட்சத்திரங்கள்முதலாக வொன்றுமில்லையென்றும் நிச்ச
யிக்கப்பட்டதனால் புனருற்பவம ஒடுங்கினவிடத்தினின்றே
மீளவுண்டாமெனனு நியாயத்தால் சர்வஜகத்காரணப்பிரபு சி
வபெருமானேயென்று சாதிக்கப்பட்டது. இதனால் சிருட்டி
க்குப்பூர்வமும பின்னுமிருந்தவா ஸ்ரீசிவபெருமானேயென்று
நாட்டப்பட்டது. "ஏகோஹவைநாராயண ஆஸீத்" என்கிற வா
க்கியத்தையும "ఏక ఏవ రుద్రోఽద్వితీయాయ తస్థే" என்கிறவாக்கிய
த்தையும் பகுத்துணருமிடத்து நாராயணரொருவரேயிருந்தா
ரென்றும, உருத்திரமூர்த்தி யொருவர்தவிர இரண்டாவ தி
யாருமில்லையென்றும பெறப்பட்டதனால் "అద్వితీయాయ తస్థే"
என்னும விசேஷார்த்தத்தால் நாராயணப் பிரதிபாதகசுருதி
பாதிக்கப்பட்டொழிந்ததென்க. "ఏకమేవాద్వితీయం బ్రహ్మ" என்
கிறசுருதியால் பிரமஹமொன்றேயொழிய இரண்டாவ தொ
ன்று மில்லையென்று பெறப்பட்டதுபோலும "ఏక ఏవ రుద్రోఽ
ద్వితీయాయ తస్థే" என்கிறசுருதியால் உருத்திரமூர்த்தி யொருவ
ர்தவிர இரண்டாவ தியாருமில்லையென்று பெறப்பட்டதனால்
பிரம்ஹபத ருத்ரபதங்கள பரியாயபதங்களாக நிச்சயிக்கப்பட்
டு அந்தப்பிரமஹம ருத்ரமூர்த்தியேயென்று சாதிக்கப்பட்ட
தாகையால் தத்வியதிரேகமாகிய நாராயணசப்த வாசகசுருதி
யால் ஜகத்காரணத்வங் கூறவந்தது நிரஸ்தமாய்விட்டதென்க.

இங்ஙனமிறக, அத்துஷ்டவாசகத்தில் அவனினைத்தமா
த்திரத்தில் பிரமன், அக்னி, ருத்ரன்முதலியவாகளுண்டானா
களென்று பிரசங்கித்தெழுதா. மேல்விவகாரங்களால் நாராய
ணனிடத்து ஸ்தூலசிருட்டி கற்பபேதத்தா லுண்டாமெனப
தை வெளிப்படுத்தியிருக்கின்றோமாகையால் அதுவும் பூர்வப
ட்சமாயிற்றென்க. "యస్యాశ్శిత్యుద స్త్రిలోకేన జీశ తా జ్ఞాన చ యస్యలిఙ్గం।

సకారణంకారణానామధీశో నచాస్యకశ్చిజ్జనితా నచాధిపః" என்கிற சுவே தாசுவதரவாக்கியததால் அந்த வுருத்திரமூர்த்திககுப பிரபுவா னவனும, ரக்ஷகனும, லோகததி லொருவருமில்லையென்றும, அவருக்கு ஜன்மஸ்தானமும், காரணமுமில்லையென்றும, அவ ரகாரணங்களுககெல்லாம பிரபுவானவரென்றும, அவாக்கு உ ற்பத்திகாரணமானவர்க ளொருவருமில்லையென்றும, அவர் ஆகாசாதிபதியென்றும பெறபபட்டதனல் நாராயணனிடத து ஸ்ரீருத்ரமூர்த்திபிறநதாரென்று அழவந்தது மூழ மூடத் தன்மையாயிற்றென்க இதனுல நாராயணனிடந்து உருத்தி ரன் பிறந்தானென்னும வாக்கியம் திரிமூாததிகளிலொருவரா கிய உருத்திரமூர்த்தியைக் கறபபேநத்தாலுணாத்துமேயன் றித் துரியமூர்ததியாகியபரசிவப்பிரபுவை யொருபோதுமுண ர்த்தாதென்க. "బ్రహ్మవిష్ణురుద్రేన్ద్రాస్సంప్రసూయన్తే సకారణంకారణం ధ్యేయశ్శంభుః" என்று மேல்விவகரிதத சுருதிவாக்கியத்தால பிரம்ஹவிஷ்ணு ருத்ரோநதிராதிகள பரசிவமூாததியா லுண்டா க்கப்பட்டவாகளென்று பெறப்பட்டதனுல பூர்வோத்தர சம பந்தாசம்பநதங்கள தெரியாமல் பூர்வபட்சசுருதிகளைக்கொண டு விஷ்ணுபாரமயம நாட்டவநதது விவேகசூனியமென்க.

இதுநிற்க, சஹஸ்ரநாம வியாக்கியானத்தில் பிரம்ஹரு த்ராதிகளை ஹரிக்கிறபடியால் விஷ்ணுவுக்கு ஹரியென்னும் பெயர்வந்ததாக நிச்சயித்துக்கூறிதமூதாா. அநத வியாக்கியா னஞ்செயதவர் சங்கராசாரியராகையால் அது ஔபசாரிகமா மேயன்றி வாஸ்தவமாகாதென்க. எங்ஙனமெனின், அவர்செ யதருளிய சௌநதரியலஹரியில் விஷ்ணு பிரமஹாதிகள நாச மானகாலத்தும் உருத்திரமூர்ததி நாசமில்லாதவராயிருக்கின ரென்று கூறியவாக்கியத்தை மேலிடங்களில (௨0) வது பக்கத்தி லுதகரிததிருக்கின்றேமாகையால அவருடைய வா ஸ்தவாபிபபிராயம வெளிப்பட்டது.

"வேதரஞ்சகன் மால்புரநதரன் வேகசணடகு பேரனே
டாதியெண்டிசை பாலர்பொன்றவு மாதியநதமி லாததோர்
நாதர்பொன்றில ரேதுன்மங்கல நாணுறுநதிற மாதலால
நீதழைந்தது யோகமம்பிகை நீலியென்பது பாவமே."

என்கிற வியாக்கியையானும் அதனுண்மையைத் தெளிவா ராக. "విష్ణుంబ్రహ్మాణమింద్రంచయమమన్యాన్సురానపి। యస్మాన్నిగృహ్యహర తేహరఇత్యుచ్యతేబుధైః" என்கிற நாமநிர்வசனத்தால் விஷ்ணு, பிரமன், இயமன், இந்திரன், தேவர்கள்முதலிய சமஸ்தமான பேரையும் சம்ஹரிக்கிறபடியால் ஹரனென்னும் பெயர்வந்த தாக மேலோர்களால் நிச்சயிக்கப்பட்டதனாலும், மேலிடங்களில் (உஅ) வது பக்கத்தில்காட்டிய பைப்பலாத வாக்கியத்தால் சமஸ்தாண்ட சராசரங்களையும் தமது நெற்றிக்கண்பொறியொன்றினால் சுட்டெரித்துவிட்டு மீண்டுஞ் சிருட்டிப்பதும், சிருட்டித்தவைகளை ரக்ஷிப்பதும், ரக்ஷித்தவைகளைச் சம்ஹரிப்பதுமாகிய ஸ்வதந்திரப்பிரகடனார்த்தலீலைசெய்கின்றாரென்று பெறப்பட்டதனாலும், சர்வசம்ஹாரகர்த்தா ஸ்ரீருத்ரமூர்த்தியேயென்று சாதிக்கப்பட்டது பரமசிவனாலுண்டாக்கப்பட்ட திரிமூர்த்திகளில் பிரமனுக்குச்சிருட்டியும், விஷ்ணுவுக்குச் சிருட்டியுந்திதியும், உருத்திரமூர்த்திக்குச் சிருட்டியுந்திதியுஞ் சம்ஹாரமுமாக அதிகாரநியமமாகையால் சர்வசம்ஹாரகிருத்யம் விஷ்ணுவாதிதேவர்களுக்கு வேதங்களில யாண்டுங்கூறாதென்க. சம்ஹாரகர்த்தா உருத்திரமூர்த்தியேயென்று சமஸ்தவேதங்களாலுஞ் சாதிக்கப்பட்டதன்றியும், பிரமனைச் சிரத்தையரிந்தும், மன்மதனை முழுதுமெரித்தும், இயமனை மார்பிலுதைத்தும், சூரியனைப் பல்லையுடைத்தும், அக்கினியைக்கையைமுறித்தும், சரஸ்வதியைமூக்கையரிந்தும், இலக்ஷுமியை நாக்கையரிந்தும், விஷ்ணுவினுடைய அவதாரங்களில் மீனைக் கண்ணைப்பிடுங்கியும், ஆமையை ஓட்டைப்பறித்தும், பன்றியைக் கொம்பைமுறித்தும், சிங்கத்தைத் தோலையுரித்தும், வாமனனை எலும்பையுடைத்தும், அவைகளைத் தமதுதிருமேனியிற்றரித்ததுமன்றிப் பிரமஹவிஷ்ணுக்களுடைய சிரங்களை மாலையாகப்பூண்டும், அவர்களைச் சுட்டெரித்தசாம்பலை மேலேயணிந்தும், விஷ்ணுவைச் சூலத்திற்கோர்த்து விளையாடியும், இவ்வாறே சமஸ்ததேவர்க்களையும் நிக்கிரகித்துவருகின்றாரென்பது சர்வப்பிரசித்தியாகையால் சர்வசம்ஹாரகர்த்தா சிவபெருமானேயென்று சாதிக்கப்பட்டது "సాదేవిష్ణువిలో

పదం కటితటే మాద్యస్య సింహాజినం। హారే కూర్మశిరః కరాబ్జే త్రివిక్రమకంకాళ సామాయుధం। శూలాగ్రే శవకేశవం హరిశిరోమాలాంచ బిభ్రత్సదా। ధ్యాయం విష్ణుమయం సదాశివవపుస్తద్యద్భక్తైః శ్రుతే'' என்கிற வாக்கியத்தால் சிவனுடையபாதத்தில் விஷ்ணுவினுடையகண்ணும், இடையில் மதம்பொருந்திய சிங்கத்தோலும், ஹாரத்தில் ஆமைத்தலைகளும், ஹஸ்தங்களில் திரிவிக்கிரமனுடைய முதுகெலும்பும், சூலத்துசியில் சவரூபமான கேசவனுடலமும், மார்பில் விஷ்ணு சிரோமாலையும் பிரகாசித்துககொணடிருக்கின்றனவென்று பண்டிதாகளால் கொணடாடப்பட்டதென்று கூறுமாற்றுனுமறிக.

அதிவீரராமபாணடியா.

"கறைகொண்டசூலத் தலையினுங்கையிற கபாலத்தினு
நறைகொணடபங்கயப் பொற்றுளிணையினு நாஙகள்கணடோ
மறைகொணடதென்கரு வைபபெருமானுககு மாயவனார்
நிறைகொணடபேருட லும்பசுஞ்சோரியு நீள்கண்ணுமே."

என்றுவரும ஆன்றோர்வாககியங்களாலு மறிநதுணர்வாராக இன்னு மிகதவிஸ்தாரத்தைப பாகவதம, ஸ்காந்தமுதலிய புராணங்களிற காணலாமன்றியும, பைப்பலாதத்தானும் அறியலாமென்க. சிவபெருமானிடதது நிக்கிரகானுக்கிரகம பெறுதவர்கள தேவசமூகங்களில் ஒருவருமில்லையாகவும், அவாகளு ளொருவரா்கிய விஷ்ணுவை நிக்கிரஹகாந்தாவென்று சொல்லவந்த ஏழைமதிக்கு விசனப்படவேணடியிருககின்றது. விஷ்ணுவால் நிககிரகமடைந்த தேவர்க்க ளொருவருமில்லையாகவும; தேவர்க்களாலும, ராக்ஷசர்களாலும, மனுஷ்யர்களாலும் பலமுறை யபசயப்பட்டோடி யொளித்திருந்த விஷ்ணுவைச் சமஹாரகர்த்தாவென்று சொல்லவந்தது வீண்வழக்காய் முடிந்ததென்க. "అథకస్మాదుచ్యతే మహేశ్వరః- యస్సర్వాన్ లోకాన్సంభక్షస్సమృజత్యజస్రం సృజతివాసయతి వా తస్మాదుచ్యతే మహేశ్వరః" என்கிற அதர்வசிகாவசனத்தால் சர்வவிசுவததையும் பக்ஷிக்கின்றவனும், ரக்ஷிககின்றவனும், ஸ்ருஜிக்கின்றவனும், தன்னிடத்தில்வசிக்கச்செய்கின்றவனுமாகிய காரணததாலேயே மஹேசு

வரனென்று சொல்லப்படுவோன்என்று நிச்சயமாகையால் சர்வ சிருஷ்டிஸ்திதிலயகாரணங்கள் மஹேசுவரசப்தவாச்யனாகிய ஸ்ரீ ருத்ரமூர்த்திக்கே யுரிமையென்று சாதிக்கப்பட்டது. "సర్గం బ్రహ్మరూపేణ విష్ణురూపేణ చైవ మహేశ్వరః। ఏవం ధ్యాత్వా త్స్వయం భూత్వా స్వ్యదంశాత్ త్రిధాధృతే" என்னு மிந்தமந்திரத்தால் அன்னம் பிரமஹாவென்றும், சாரம் விஷ்ணுவென்றும், பொசிப்பவர் மஹேசுவரரென்றும் பெறப்பட்டவுண்மையானும், சர்வகாரணத்வசித்தி வெளிப்பட்டதெனக. இன்னும் விரிக்கிற்பெருகும்.

இனியந்தத் துஷ்டவாசகத்தில, சங்கத்தாரைவென்ற காலையில் ஔவையாரருளிய "ஐயமிடுமின்" என்னுந் திருவெண்பாவில "தெய்வமொருவனே யென்றுணரவல்லீரேல்" என்றுவரும் வாக்கியத்தால் விஷ்ணு பரஞ்சாதிக்கவந்தார். ஔவையாரென்னு மருட்பெயர்சாத்தி எமதன்னை பாரவதரித்தகாலையில "இட்டமுடனென்றலையி லின்னபடியென்றெழுதி, விட்ட சிவனுஞ்செத்து விட்டாரோ - முட்டமுட்டப், பஞ்சமேயானாலும் பாரமவனுக்கன்றோய், நெஞ்சமேயஞ்சாதே நீ." என்று தத்வார்த்தத்தைவெளிப்படுத்திய சற்சம்பிரதாயத்தை யாவருமறிவாரன்றியும் "சிவாயநமவென்று சிந்தித்திருப்போர்க்கு, அபாயமொருநாளுமில்லை - உபாய, மிதுவேமதியாகு மல்லாதவெல்லாம், விதியே மதியாய் விடும்." என்றருளிய திருவாக்காலும் "தெய்வமொருவனே யென்றுணரவல்லீரேல்" என்று கூறவந்தது சிவபெருமானை யுணர்ந்துமேயன்றி விஷ்ணுமுதலிய தேவர்க்களையுணர்ந்துமென்பது பரியாசாஸ்பதமாகுமென்க. "சிவத்தைப் பேணிற் றவத்திற்கழகு." என்று கூறியவாக்கியத்தால் தவச்சிரேஷ்டர்களால் பேணத்தக்கவர் ஸ்ரீசிவபெருமானேயென்று பெறப்பட்டதனாலும், "எல்லார்க்குமொன்றே சிவமாவதென்றுணர்ந்த, பல்லோர்க்குமுண்டோபவம்." "ஆயுமிரவியுமொன்றேயனைத்துயிர்க்கும், ஆயுங்கரவொன்றேசிவம்." என்று அவரருளியவாக்கியங்களாலும், "தெய்வமொருவனே யென்றுணரவல்லீரேல்." என்னும்வாக்கியம் சிவபரமாகவே சாதிக்கப்பட்டது. ஆயின், "திருமாலுக்கடிமைசெய்." என்றுகூறிய தென்னையெனின், சைவத்தில் ஞானபூசையில்வைத்துப்பூசிக்குஞ் சத்தகுரவருள்

விஷ்ணு வொருவராகலானும், ஸ்ரீமந் மாணிக்கவாசகசுவாமிகளால் விஷ்ணுமுதலியவர்களை வழிபடியாராகக் கூறியிருத்தலானும், விஷ்ணுபக்தி சைவர்களுக்கு விர்ப்பாதிதமாய்ப் பெறப்பட்டதெனக

சிவதத்வவிவேகவிருத்தி.

"திருமாலிந் திரன்பிரம னுபமனியன் றபனனந்தி
செவ்வேளாதித்
தருமமுது குரவருக்குந் தனதருளா லாசிரியத்
தன்மைநல்கி
வருமெவர்க்கு முதற்குருவாய் மெய்ஞ்ஞான முத்திநாகைகைம்
மலருமவாய்ந்த
வுருவழகுங் குறுநகையுங் காட்டியரு டருஞ்சிவனை
யுளத்தில்வைப்பாம்."

திருவாசகம்.

"கானார்புலித்தோ லுடைதலையூண்காடுபதி
யானாலவனுக்கிங் காட்படுவாரரோடீ
யானாலுங்கேளா யயனுந்திருமாலும்
வானாடர்கோவும் வழியடியார்சாழலோ"

என்றுவரும் உண்மைவாக்கியங்களே சான்றுமென்க. இதனால்விஷ்ணுபக்தி தோஷமில்லாததென்றும் அது பாஞ்சராத்திரமார்க்கம்பற்றிச்செய்வது விருத்தமென்றும், சிவாகமம் விதித்தபடிச்செய்வது தக்கதென்றும், சாதிக்கப்பட்டது. இப்படிவிசாரித் தறிவதொழிந்து திருமாலுக்கடிமை செய்யென்றது அவனைப் பரமென்றுகூறியதாக மயங்கியழுவந்தது மாயத்ததெனக "యత్పాదాంబుజ పూజయాహరిరభూదబ్జోద్భవోఽద్యాయదంష్ట్రు ష్ఠానాచార్యభూత్కమలావిధిప్రభృతయో హ్యాచార్యయదాజ్ఞావశాత్ । తం కాలాంతకమంతకాంతకమమాకాంతం మహస్సంతతం। సంతస్స్వాంతసరోజరాజి చరణాంభోజంభజంత్యాదరాత్" என்கிற சூதசம்ஹிதாவாக்கியத்தால் எந்தமஹாதேவனுடைய ஆக்ஞாவசத்தராய் அவனுடைய ஸ்ரீபாதத்தைப்பாசித்து விஷ்ணு, லட்சுமி, பிரம்ஹாமுதலி

ய சமஸ்ததேவர்க்களும் எல்லாராலும் பூஜிக்கத்தக்க யோக்ய தையையடைந்தார்களோ, அப்படிப்பட்டகாலாந்தகனும், அந்தகாந்தகனும், உமாகாந்தனுமாகிய ஸ்ரீபரசிவப்பிரபுவை ஹ்ருதய புண்டரீகத்திலுள்ளவனாகச் சிவஞானிகள் தியானிக்கின்றார்களென்று பெறப்பட்டதனால் விஷ்ணுபகதி நிரபராதிதமாயச் சாதிக்கப்பட்டது. அன்றியும்,

"வாழ்த்துவதும்வானவர்கடாம் வாழவான்மனநின்பாற்
றாழ்ந்துவதுந்தாமுயர்ந்து தம்மையெல்லாந்தொழவேணடிச்
சூழ்த்துமதுகரமுரலுந் தாரோயைநாயடியேன்
பாழ்த்தபிறப்பறுத்திடுவான் யானுமுன்னைப்பரவுவனே."

என்றருளிய வாதவூரடிகள்திருவாக்கானும் உண்மைவெளிப்பட்டதென்க. மேலிரண்டுவாக்கியங்களாலும் சமஸ்ததேவர்களும் சிவாராதனத்தால் உலகத்தவர்கள் தம்மைவழிபட்டொழுகும் பெரும் பாக்கியத்தை யடைந்தார்களென்று பெறப்பட்டதனால் திருமாலுக்கடிமைசெயயென்னும் வாக்கியத்தாலெமக்கொருவிரோதமுமின்றென்க. இதுமட்டோ, "అగస్త్యాదిమునయోదుర్వాసానందికేశ్వరః। మహాకాళో దధీచిశ్చపాణినిశ్చగణాధయఃస్కందోభృంగిరిటివీరభద్రశ్చప్రమథాదయః। అజోహరిస్సహస్రాక్షోబాణాసురదశాననౌ।వసిష్ఠవాల్మీకి భరద్వాజాశ్చగౌతమః।ఏతేపరమశైవాశ్చభజంతిపరయాముదా" என்கிறவாக்கியத்தால் அகஸ்தியர், துர்வாசர், நந்திகேசுவரர், மஹாகாளர், ததீசி, பாணினி, ஸ்கந்தர், பிருங்கி, வீரபத்திரர், பிரமஹர், விஷ்ணு, இந்திரன, பாணசுரன், இராவணன, வசிஷ்டர், வான்மீகர், பாரத்வாஜர், கௌதமர், மற்றுஞ் சிவகணத்தலைவர் முதலியவர்களைப் பரமசைவர்களாயக்கொண்டு தீக்ஷிதஸ்வாமிகள் ஸ்தோத்திரஞ்செயதிருப்பதானும ஔவையாரருளிய விஷ்ணுசம்பந்தமானவாக்கியம சமர்த்திக்கப்பட்டதென்க ஔவையென்பவர் சுத்தசைவசித்தாந்தப் பெருஞ்செல்வத்தினையுடையவரென்று உலகமெல்லாஞ்சொல்லுமன்றியும், சைவர்களல்லாத மற்றைப்புறச்சமயிகளும அவரைச் சைவசிரோமணியென்று சொல்வாராகவு

ம, விபரீதத்தால் வாயில்வந்தபடிப் பிதற்றவந்தது கேவலம அறியாமை யாயிற்றெனக.

இதுநிற்க, அத்துஷ்டவாசகத்தில் "எண்ணெழுத்திகழேல்" என்பதை விஷ்ணுநாமமாகிய அஷ்டாட்சரத்தையிகழாதேயெ ன்று சொன்னதாக எழுதித்தொலைத்தார். கற்றறிந்தவர்களெ ல்லாம் எண்ணும், எழுத்தும், என்று பொருள்கொண்டிருப் பார்களென்றியும், அதனுண்மைதோன்ற "எண்ணுமெழுத்துங் கண்ணெனத்தகும்." என்று ஔவையாரே கூறியிருக்கின்றாரா கலானும், இவர்சகோதரராகிய தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளு வதேவரும், "எண்ணென்பவேனை யெழுத்தென்பவிவ்விரண்டுங் - கண்ணென்பவாழுமுயிர்க்கு" என்று தெளிவிற் கூறியிருக் கின்றாராகலானும், "மையறரு - மெட்டெழுத்தை யோதியிடுவோர் மணணெப்பொழுதும், கட்டினைக்கவென்னக் கௌதமனு, ரிட்டபெ ருஞ்-சாபத்தியல்பு." என்று இரட்டையரால் புறக்கணித்துரை க்கப்பட்ட எட்டெழுத்தையே ஔவையார்சொல்லவந்தாரெ ன்பது அவதிவாசகமாய்முடிந்ததென்க. அவனதுஅஷ்டாக்ஷ ரமந்திரசெபம் மோக்ஷசாதகமென்று கூறியழுதாரோ! தனது ஊத்தை வாயைத்திறவாமலிருக்கக்கூடாதா? சீ! சீ! துர்க்கந் தம்வீசுகின்றதே! இப்பேதைக்கு அஷ்டாக்ஷரமென்பதேது?பி ரணவத்தைக்கழித்தால் சப்தாக்ஷரமாகுமன்றி அஷ்டாக்ஷரமெ ன்பதுவிருத்தமாகுமே! நாராயணாதிநாமங்கள மந்திரராஜமாகி யபிரணவத்தைச் சிரசிற்றாங்கிக்கொண்டிருந்தாலேயேஜபயோ க்யதையை யடைந்தனவன்றி ஸ்ரீபஞ்சாட்சரத்தைப்போல் பி ரணவசகிதமாகாமலே வர்த்திக்கும் விசேஷமுடையனவன்று ம. பஞ்சாட்சரமோவெனின், சமஸ்தபதார்த்தங்கட்கும்லவண ம் பிரதானமாய்ப் பாலுக்கெப்படிப் பிரதானமில்லையோ, அ துபோல் பிரணவங்கூடாமலே முக்திப்பிரதாயகமாமென்று சத்துக்கள நிச்சயித்திருக்கின்றனர். "ప్రణవం శతరుద్రీయం తథాథర్వ శిరశ్శిఖా। తేషాం[illegible]జపఃప్రోక్తస్స్వాధ్యాయ ఇతీరితః" என்கிற பிர மாணவாக்கியத்தால் ஓங்காரமும், ஸ்ரீருத்ரமும், அதர்வசிரஸ் சிகையும் ஸ்வாத்யாயமாய்ச் செபிக்கத்தக்கனவென்று வெளி

ப்பட்டதனால் பிரணவமானது பிரத்யேகமந்திரமென்று நிச்ச யிக்கப்பட்டு நாராயணாதிநாமங்களுக்கு மந்திரபுஷ்டியாகச் சே ர்த்துக்கொண்டதாய பெறப்பட்டது. பிரணவமானது அக்ஷ ரத்திரயாத்மகபிரமஹ்வாசகமாகிய மந்திரமாகலான் ஜபயோக் யமல்லாத மந்திரங்களிற்சேர்த்து அனுட்டிக்கப்பட்டுவருகின் றது. விஷ்ணு, நாராயணாதிமந்திரங்கள் பிரணவத்தைப்பன்னி யில் ஸ்வதப்பிரமாணங்களும், முக்திஹேதுவுமாகாமையால் முமுக்ஷுக்கள அவற்றைப் பரிதயஜிபபாரென்க. மானவபுரா ணததில் "నారాయణాదినామానివిస్సృజ్యనవిచారతః।జపేచ్ఛివాదినామానిమ ద్యోముక్తింయదీచ్ఛసి" என்கிறவாககியததால சதயோமுக்திய டைய வேணடுமெனகிற இசசையுடையவர்கள நாராயணாதி நாமங்களைவிட்டு விசாரமினறிச சிவநாமங்களைச செபிக்கக்க டவா எனறு பெறபபட்டதனால் இவாகள அஷ்டாக்ஷரியினு டைய தௌர்ப்பலயம வெளிபபட்டதெனக. பிரணவததைச சேர்க்காதபடசததில ஜபயோகபமும், சுருதிவிதானதவமும் நாராயணாதி மநதிரங்களுககுசசமபவிககாமையும, பிரணவமி ல்லாமலே ஜபயோகபமும, சுருதிவிதானதவமும ஸ்ரீபஞ்சா ட்சரிக்குச் சமபவிததிருபபதுமாகிய வுணமையால் எங்கள் அஷ்டாட்க்ஷரிமோக்ஷவிதாயகமுடையதென்று கூறவநதது நிரஸதமாயிறறெனக. இப்படிபபடட தௌாபபலியமந்திரத தையே ஒளவையார் விருமபவநதாரொன்றுதொடுத்த வீணவ முக்கும விட்டொழிநததெனக. மேலநியாயங்களால் ஒளவை யாா இவர்க ளெட்டெழுததைக கூறியதிலலையென்று வெளி பபட்டதனால் எணணெழுததெனபதை எணணுகினற எழுத் தையென்று பொருளகொணடு ஸ்ரீ பஞ்சாட்சரசெபத்தைக் கூறினாரெனினும நிர்பபாதகமாயபபெறப்படும. "சிவாயநம" என்றற் றொடகத்துவாக்கியங்களால் ஸ்ரீபஞசாக்ஷரத்துண் மையைக் கூறியிருக்கின்றாராகையால் எமதுவாசகம பிழைப டாதென்க. "అగస్త్యరామాదిభిరాదృతత్వాద్దమువ్యమంత్రస్యచమైవతత్వా త్పరస్యతత్వస్యచవాచకత్వాన్నమశ్శివాయేతిసదాజపధ్వం" என்கிற பி ரமஹோத்தரகண்ட வாக்கியத்தால் அகஸ்தியா, ஸ்ரீராமபத்தி

ரர் முதலானவர்களெல்லாம் ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரசெபத்தியான பு
ராளாகவே யிருந்தார்களென்று பெறப்பட்டதனால் வேதசம்
பந்தமுடையதும், பரதத்வவாசகமுமாகிய ந-ம-சி-வா-ய
என்னு மைந்தெழுத்துண்மை யினிதுவெளிப்பட்டது. இந்
நூல ஜுபயோக்யமாகிய ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரமே ஔவையார்க் குட
ன்பாடன்றி இவர்கள் அஷ்டாக்ஷரியைமறந்துங் கூறினாரில
லையெனக. அவர் செய்தருளிய "விநாயகரகவல" என்னு
நூலில் "சத்தத்தினுள்ளே சதாசிவங்காட்டிச் சித்தத்தினுள்ளே சி
வலிங்கங்காட்டி, அணுவிற்கணுவா யப்பாலுக்கப்பாலாய்க், கணுமு
ற்றிநின்ற கரும்புள்ளேகாட்டி, வேடமுநீறும் விளங்கநிறுத்திக், கூ
டமெய்த்தொண்டர் குழாத்துடன்கூட்டி, அஞ்சக்கரத்தி னரும்பொரு
டன்னை, நெஞ்சக்கருத்தி னிலையறிவித்துத், தத்துவநிலையைத் தந்தெ
னையாண்ட, வித்தவிநாயக விரைகழல்சரணே" என்றருளினாராக
லின் ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரசெபத்தியானமே மோக்ஷவிதாயகமென்று
அவருடையநிச்சயம் வெளிப்பட்டது இன்னுமிவ்வாறு பல
பிரமாணங்க ளுண்டாமாகலின் அவற்றைச் சற்றேனும் யோ
சியாது எண்ணெழுத்தென்பதற்கு அஷ்டாக்ஷரமென்றழுவந்
த பேரிழவு தொலைந்துபோயிற்றென்க.

இனி யவ்வழுவாசகத்தில, "சக்கரநெறிநில" என்கிற
வாக்கியத்தால் சக்ராங்கிதம்பெற்று அவனுக்குத் தாசரென்கி
ற பிரபத்திநெறியில நிற்கவேண்டுமென்று சொன்னதாக அ
ழுவந்தார். இப்படி அன்னிய சமயநூலிலவந்துவிழுந்து தலை
யடித்துக்கொள்ள இவர்க்கென்ன தலையெழுத்தோ அறிகில
ம சக்ராங்கிதமாக்கத்தைக்கூறினு ரென்னுமிடத்துத் தாமு
மநெறிநின்றாரென்பது தானேபோதரும். ஆகவே, அவர்க
கு நாமத்தைச்சாத்திச் சூடுபோட்ட ஆசிரியர்வேண்டும அ
வரியாவர்? அன்றியும, "சங்குநெறிநில" என்றும, "நாம
நெறிநில்" என்றும ஏன கூறாதுவிடுத்தனர் சக்கரத்தைக்
காட்டிலும் நாமம்போடுகிறது முக்கியமாமே! நாமம்போட
ல்லவோ சுடவேண்டும்? சைவத்தை நீற்றுநெறிஎன்று கூறு
வது பிரசித்தியாமே! அதுபோல் நாமநெறியென்றுகூறுவ
து அத்தியாவசியமாகவும், அதனை ஏன்விடுத்தனர்? அவர்

திருவாய்மலர்ந்தருளிய "நீறில்லாநெற்றிபாழ்" என்றற்றொடக்கத்து வாக்கியங்களால் அவர் சுத்தசைவசிகாமணியென்பது பெறப்பட்டிருக்கவும், ஐயையோ இப்படி வீண்வழக்காட்வி வனையேவினை துன்மார்க்கரியாவரோ அறிகிலம். சூடுண்ட பாவிகளைக் கண்ணினாலபார்ப்பதும பெருங்குற்றமென்று ஸ்மிருதிகளுங் கூறுமாகவும அப்பிரமாணிய சித்தமான பட்டைநாமஞ்சாத்திர சூடுபோட்டுக்கொள்ளுகிற மார்க்கத்தையே ஔவையார் கூறவந்தாரென்பது அவதிவாசகமா யொழிந்ததெனக.

இனி "శంఖచక్రం మృదా యస్తు కుర్యాత్తాపనకర్మణా । స శూద్రవ ద్బహిష్కార్య స్సర్వస్మాద్ద్విజకర్మణః" என்கிறவாக்கியத்தால எவன் மிருத்திகையினாலும், தபனகாரியங்களாலுஞ் சங்கசக்ரமுத்திரைகளைத் தரிப்பானோ அவன் சூத்திரனைப்போல சமஸ்த காமியங்களிலுந் தியஜிக்கப்படுவானென்றும "యథా శ్మశానకాష్ఠం మనర్హం సర్వకర్మసు । శంఖచక్రాద్యంకనం చ నృత్యగీతాదికం తథా" என்கிறவாக்கியத்தால சுடுகாட்டிலுள்ள காஷ்டமானது சர்வகாமங்களிலும எப்படி அயோக்யமாமோ, அப்படிப்போலவே சங்கசக்ர முத்திரைகளைத் தாங்குபவர்களும், தாசாகளென்கிறபேரால கோணங்கிக் கூத்தாடித்திரிபவர்களும பரித்யஜிக்கப்படுவாராக என்றும விஷ்ணு ஸ்மிருதியில கூறப்பட்டிருத்தலால சக்ராங்கிதமார்க்கம சர்வோத்கர்ஷமென்று சாதிக்கவந்தது கண்டிக்கப்பட்டதென்க. "బ్రాహ్మణో యది మోహాద్వా తాపయేద్బాహుమూలద్వయం । నరకం ... భవేదత్ర స వై పాషండసంజ్ఞితః" என்கிற வாயுஸம்ஹிதா வாக்கியத்தால் எந்தப்பிராமணன் அஞ்ஞானத்தினாலே சங்கசக்ராதிமுத்திரைகளைத் தரித்துக்கொள்ளுவானோ அவன் காமியங்களுக்கு யோக்யனாகாமற் போகிறதுந் தவிர பாஷண்டனென்றுஞ் சொல்லப்படுவான் என்றும், "వేదేషు యజ్ఞభాగేషు యస్స నా స్త్యధికారితా । స తాపయిత్వా చ

ణ్త్రిదణ్డ ధారయేత్తుభుజద్వయే'' என்கிற ஸௌரபுராண வாக்கியத்தால் யாகங்களுக்கு உபயுக்தங்களாகிய வேதங்களில் எவனுக் கதிகாரமில்லையோ அவன் இரண்டுபுஜங்களிலும் சங்கசக்ராதி சின்னங்களை தரிக்கத்தக்கவன் என்றும், "బ్రాహ్మణో యది మోహేన ధారయేత్ తప్తముద్రికాః। తస్యదర్శనమాత్రేణ కుర్య్యాత్సూర్య్యావలోకనం'' என்கிற ஷெ புராண வாக்கியத்தால் எந்தப்பிராமணன் அங்கிதபத்ங்களாகிய முத்திரைகளைத் தெரியாமையால் தரித்துக்கொள்ளுகிறானோ அவனைப் பார்த்தவுடனே அந்தப் பாவ நீங்கும்பொருட்டுச் சூரியதரிசனம் பண்ணவேண்டும் என்றும், "పూర్వజస్తుతనుం దగ్ధ్వా శంఖచక్రాదిభిః పృథక్। నతస్య నిష్కృతి ర్వాపి స్నానదానవ్రతాదిభిః'' என்கிற வந்ஹிபுராண வாக்கியத்தால் எந்தவிப்பிரன் அங்கிதபத்மான சங்கசக்ராதிகளால் தேகத்தைக் கொளுத்திக்கொள்ளுகிறானோ அவனுக்கு ஸ்நானதானவிரதங்கள் முதலான எந்த ஸத்காமங்களாலேயும் பரிகாரமுண்டாகமாட்டாது என்றும் நிச்சயிக்கப்பட்டதனால் இவர்கள் பேரிழவுமாக்கம் பேசிக்கப்பட்டதெனக. இன்னும் "శంఖచక్రగదాపాశచాపదండాంకుశాదిభిః। అంకితాశ్శ్రద్ధయాయాంయాంయం భవత్బాహ్యాస్తేధమాః'' என்கிற ஸூதஸம்ஹிதா வாக்கியத்தால் சங்கு, சக்ரம், கதை, பாசம், தனுசு, தண்டம், அங்குசமுதலாகிய சின்னங்களைத் தரிப்பவர்கள் நாமபிராமஹணர்களாவார்களென்று கூறப்பட்டதன்றியும், காசிகண்டத்தில் "వేదబాహ్యేషు తంత్రేషు పాంచరాత్రేషు చద్విజాః। భవంతోదీక్షితా యూయం యుష్మాకం వంశజాస్తథా। అంగేషు చాంకితా యూయం శంఖచక్రాంకుశాదిభిః। భవతశ్రద్ధయా సార్ధం వేదబాహ్యా ద్విజాధమాః'' என்கிற வாக்கியத்தால் வேதவிருத்தமாகிய பாஞ்சராத்திர தந்திரத்தில் தீக்ஷையடைந்த நீங்களும், உங்கள் வம்சஸ்தர்களும், அங்கங்களில் சங்கசக்ராங்குசமுதலிய சின்னங்களைத் தாங்கினவர்களாய் வேதபாஹ்யர்களும், பிராமஹணாதமர்களுமாவீர்க்

ளாக என்று ததீசி முனிவர் சபித்ததாகப் பெறப்பட்டதனு னும் இவர்கள் சக்ராங்கிதவைபவம் பாழாய்விட்டதென்க. இப்படித் ததீசிகௌதமாதிகளுடைய சாபசகிரஸ்தராய்க் கிடந்தழலும் பாஞ்சராத்திரப் பேய்கள் சாபாநுகுணமாகச் சிலகற்பனைவாக்கியங்களைக்கொண்டு மந்தமதிகளைவஞ்சிப்பாராயினும் பரிபாகிகள் மயங்காரென்க. இந்த நியாயங்களால் சக்ராங்கிதமாகத்தக்கதையே "சக்கரநெறிநில்" என்று ஔவையார் கூறியதாக அர்த்தங்கொண்டு பிதற்றவந்த மூடவாசகம் நிரஸ்தமாய்விட்டதென்க.

இதுநிற்க, ஜாபாலசுருதியில், "అథాచారంశృణ్వంత్యాః అగ్నిరిత్యాదినాభస్మగృహీత్వా విమృజ్యాఙ్గానిసంస్పృశేత్ । తత్రోర్ధ్వపుండ్రం ధారయేద్బ్రాహ్మణానామయంధర్మోవర్ణానాం" — என்கிறவாக்கியத்தால் ஆசாரத்தைவிரும்பும் பிராமஹணாதி சாதுர்வர்ணத்தாரும் அக்னிமந்திரத்தால் விபூதியைக் கையாலெடுத்துச் சர்வாங்கங்களிலும் பூசிக்கொண்டு பின்னர் திரிபுண்டரமாகப் பொதுத்தமமாய் அணியவேண்டுமென்றும், கைவல்யோபநிஷத்தில், "అత్యాశ్రమస్థ స్సకృత్త్రిపుండ్రం ధృత్వాకరోతి యోవిద్వాన్ । బ్రహ్మచారిగృహీవానప్రస్థోయతిర్వాససమస్తపాతకేభ్యఉపపాతకేభ్యః పూతోభవతి" என்கிறவாக்கியத்தால் அத்தியாச்சிரமியாயிருக்கிற பிரமஹசாரி, கிருஹஸ்தன், வானப்பிரஸ்தன், சந்நியாசியென்கிற ஆச்சிரமிகளில் பஸ்மத்தினால் எவனாவது ஒருதரம் திரிபுண்டரதாரணஞ்செய்து கொள்ளுவானாகில் அவன் எல்லா மஹாபாதகவுபபாதகங்களினின்றும் விடுபட்டுப் பரிசுத்தனாவான் எனவும் பெறப்பட்டதனால் நீறுநெறி வேதோக்தமாகிய செந்நெறியென்று மேலோர்களால் நிச்சயிக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

வாமனபுராணத்தில்,— "చతుర్వేదధరోవిప్రః భూతిరుద్రాక్షవర్జితః । యథాచండాలభాండస్థం తథాభాగీరథీజలం" என்கிறவாக்கியத்

தால் விபூதி ருத்ராக்ஷங்களைத் தரிக்காத பிராம்ஹணன் நானகுவேதங்களை யோதினவனுயினும், சண்டாளனுடைய பாண்டத்திலிருக்குங் கங்காசலத்துக்கொப்பாவானென்றும், "యస్య ఫాలే నాస్తి భూతి ర్నాంగే రుద్రాక్షమాలికా। యస్యాలయే నార్చనం నాస్తి తస్య చాండాలజీవనం" என்கிறவாக்கியத்தால் எவனுக்கு நெற்றியில் விபூதியும், அங்கத்தில் உருத்திராக்ஷமும், சிவலிங்கார்ச்சனமு மில்லையோ அவன் சண்டாள சீவனத்தையுடையவனவானென்றும் நிஷேதிக்கப்பட்டதுபோலவே, விபூதியணியாதவருடைய நெற்றி மூதேவி வாழ்தற்கிடமாகிய பெரும்பாழையுடையது என்று திரஸ்கரித்தவராகிய ஔவையார் இவர்கள் சுடுநெறியைச் சொல்லவந்தாரென்பது பேடிவார்த்தமாய் விட்டதென்க.

இனி, "ముఖే పంచాక్షరీ మంత్రం కంఠే రుద్రాక్షమాలికా। ఫాలే భస్మత్రిపుండ్రశ్చ సరుద్రో నాత్ర సంశయః" என்கிறவாக்கியத்தால் எவனுடைய முகத்தில் ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரமும், கண்டத்தில் உருத்திராக்கமாலிகையும், நெற்றியில் பஸ்மத்தினுல் திரிபுண்டரமும் பிரகாசிக்கின்றனவோ அவனே ஸ்ரீருத்ரமூர்த்தியென்று சொல்லுவதற் கெவ்வளவுஞ் சந்தேகமில்லையென்று மேல் வாமன புராணத்திலேதானே சொல்லப்பட்டிருத்தலால் "வேடமுநீறும் விளங்கநிறுத்தி" என்கிற வாக்கியத்தாலுங்கொண்டு ஔவையாருடையசற்சமயமும்,சதாநுட்டானமுமிதுவாகுமென்று புத்திமான்கள் கண்டறியாமற்போகார். உண்மையில் "சக்கரநெறிநில்" என்பது அரசனுடைய ஆக்ஞாசக்கரத்தின்வழி நிற்கவேண்டுமென்பது மேதாவியர்விதந்து கூறுவரென்க. இன்னும் விரிக்கிற் பெருகும்.

இதுநிற்க, அம்மூடவாசகத்தில் ஞானம் சிவனாலும்,மோக்ஷம விஷ்ணுவாலும் அடையத்தக்கதென்று ஒரு புராண வாக்கியத்தைக் காட்டியமூதார் ஞானமடைந்தவர்க்கு மோ

க்ஷம் கைவந்தபொருளாகையால் மோக்ஷாதிகாரம் சிவனு
க்கில்லையென்பது அவிவேகமெனக. சிவனையடைந்தவர்க்கு
ஞானமாத்திரமேயன்றி மோக்ஷசித்தியில்லையெனின், மோ
க்ஷத்தைப் பயக்காததொன்றும் அல்லஞானமாகையால் ஞான
த்தின்பொருட்டுச் சிவனையடைவதும் அவலமாய்விடுமெ
னக. சிவனால் ஞானத்தையடைந்தபின்னர் விதனுவால்
மோக்ஷமுடையதாகக்கதெனின், ஞானிகளாயின பிறகே விதே
று வாராதென்பம் ப்ரயோஜனமாகையால் ஞானத்தின்பொரு
ட்டு எல்லாரும் சைவர்களாதல் வேண்டும். இன்னுமிவ்
வாறு பலவிபரீதங்களை விளைவிப்பராகிய அந்த வேறுபவாத
கியத்தை இவர்க்கும் மேற்கொடுத்த புத்திமான்யாவரோ!!
அதிகந்திலும் ஆதித்யபுராணத்தில்,— "బ్రహ్మాదిస్తమ్బపర్యన్తాన్
పశూన్బద్ధ్వామహేశ్వరః। పాశైరేతైః పతిర్దేవః కార్యంకారయతిస్వయం"
எனகிறவாக்கியத்தால் பதியாகிய மகேசுவரர் தாமேபிரம
ஹாதி ஸதம்பபர்யந்தங்களாகிய பசுக்களை மலமாயாதி பா
சங்களாலகட்டிக் காரியங்களைச் செய்விக்கின்றார் என்றும்,
"బ్రహ్మవిష్ణుసురేన్ద్రాద్యాః పశవః పరికీర్తితాః। తేషాంపతిత్వాద్దేవేశశ్శివః
పశుపతిస్స్మృతః" எனகிறவாக்கியத்தால் பிரமன், விஷ்ணு, இந்
திரன் முதலானவர்கள் பசுக்களென்றும், தேவதேவனாகிய
பரமேசுவர ரொருவர்தாமே பதியென்றும் நிச்சயிக்கப்பட்
டதனால் பாசசம்பந்திகளாகிய பசுக்களிலொருவராகும் விஷ்
ணுவை மோக்ஷகர்த்தாவென்று சொல்லவந்தது அறியா
மையென்க. "స్వతస్సిద్ధంపతిత్వంమేయుష్మాకంపశుతాపిచ" என்கிற
வாக்கியத்தால் ஓ விஷ்ணுவாதிகளே! உங்களுக்குப் பசுத்துவ
மும் எனக்குப் பதித்துவமும் ஸ்வபாவசித்தமான அநாதிதாம
மென்று சிவனருளிச்செய்த வுண்மையுஞ் சான்றாமெனக.

இனி, "జ్ఞాత్వాతన్మృత్యుమత్యేతినాన్యః పంథావిముక్తయే" என்
கிற கைவல்யோபநிஷத்வாக்கியத்தால் சிவஞானத்தால் மிரு

த்துவைக்கட்டப்பனென்றும், சிவஞானத்தைக் காட்டிலும் வேறாகிய முக்தியுபாயமில்லையென்றுஞ் சொல்லப்பட்டதனால் ஞானகர்த்தா சிவனென்றும், மோக்ஷகர்த்தா விஷ்ணுவென்றுங் கட்டவந்த அவதிவாசகம்பாழ்த்ததென்க. "జ్ఞాత్వా శివంశాంతిమత్యంతమేతి" என்கிற சுருதியால் சிவஞானத்தை யடைந்தவர்கள் ஜநநமரணப் பிரவாஹதுஸ்தரமாகிய ஸம்ஸாரநுகத்தி னின்றும் அத்யந்த சாந்தியடைகின்றாகளென்றும், "ఈశంజ్ఞాత్వామృతాభవంతి" என்கிற சுருதியால் சிவபெருமானையே ஜகஜ்ஜன்மாதி காரணமென்றும், முமுக்ஷுஜனப்பிராப்யபதமென்றுந் தெரிந்துகொண்டவர்கள் முக்தராகின்றார்களென்றும் பெறப்பட்டதனால் ஞானமோக்ஷங்களிரண்டுஞ் சிவனாலேயே யடையத்தக்கதென்று வெளிப்பட்டது.

"சிவமான ஞானந் தெளியவொண் சித்தி
சிவமான ஞானந் தெளியவொண் முத்தி
சிவமான ஞானஞ் சிவபரத் தேயேச
சிவமான ஞானஞ் சிவானந்த நல்குமே."

என்னுந் திருமந்திரவுரையானுந் தெரியக்கடவர். "సర్వమన్యత్పరిత్యజ్య హేయభూతాన్ దేవాన్సురాన్ | శివఏవసదాధ్యేయస్సర్వసంసారనాశకః" என்கிற பைப்பலாத வாக்கியத்தால் பரித்யஜிக்கவேண்டிய விஷ்ணுமுதலான சமஸ்ததேவர்களையும்விட்டுச் சம்ஸாரநாசன பூர்வகமாகிய முக்திப் பிராப்தியின் பொருட்டுச் சிவனொருவனே சர்வகாலத்திலுந் தியானஞ்செய்யத்தக்கவன் என்று விசதீகரிக்கப்பட்டதனால் மோக்ஷகர்த்தா விஷ்ணுவென்று கூறவந்த வீணவாதம் விட்டொழிந்ததென்க. இன்னும், சுவேதாசுவதரோபநிஷத்தில், "యదాచర్మవదాకాశం వేష్టయిష్యంతిమానవాః | తదాశివమవిజ్ఞాయదుఃఖస్యాంతోభవిష్యతి" என்கிறவாக்கியத்தால் உலகத்தில் மானவர்கள் எப்

போது ஆகாசத்தைச் சர்மமாக மேலே போர்த்துக்கொள்ளு வார்களோ அப்போது சிவனைச்சேவிக்காமல் துக்காந்தரூப மாகிய மோக்ஷத்தையடைவார்களென்று பெறப்பட்டதன்றி யும், "విహాయ సాంబమీశానం యజంతే దేవతాంతరం। తే మహాఘోరసంసారే పతంతి హి విమోహితాః." என்கிற பாத்மபுராணத்தால் பவானி பதியாகிய சிவனைப் பூஜிக்காமல் அன்னிய தெய்வங்களை யா வர் பூசிக்கின்றார்களோ, அவர்கள் மோகாந்தகாரர்களாய்க் கோர ஸம்ஸாரத்தில் வீழ்ந்தவர்களென்றும் நிச்சயிக்கப்பட்ட தனால் ஞானமோக்ஷங்களிரண்டிற்கும் சிவனொருவனே யடைய தக்கவனென்று சாதிக்கப்பட்டது. மேல் நியாயங்களால் சிவ னால் ஞானமும், விஷ்ணுவால் மோக்ஷமும் கிடைக்குமென் றுரைத்த விபரீதஞானம் விலக்கிவிட்டதெனக.

இதுமட்டோ, விஷ்ணுமூர்த்தி கபிலராகத் தபோது புராரியாகிய சிவனிடத்தில் சாங்கிய ஞானோபதேசம் பெற் றனரென்று ஸ்காந்தத்திலும், பதரிகாச்சிரமத்தில் நாராயண ராகவுஞ் சிவனை வெளிப்பட்டுச் சிவதீக்ஷை பெற்று அத்தி யாயமும் உபதேசித்தனனென்று கூர்மபுராணம் உத்தரகா ண்டத்திலும், பஞ்சவடிதீரத்தில் அகஸ்தியரிடத்தில் விரஜா தீக்ஷையடைந்த ஸ்ரீராமபத்ரருக்குச் சிவனே வெளிப்பட்டுச் சிவகீதை யுபதேசித்தனனென்று பத்மபுராணம் உத்தரகாண் டத்திலும், சரஸ்வதிக்கும் விஷ்ணுவுக்கும் முன்னும் பின் னுமாக ஞானவைபவ காண்டத்தையும், பிருகஸ்பதி பக வானுக்கு முக்திகாண்டத்தையும், பிரமதேவருக்குப் பி ரமகீதையையுஞ் சிவனே வெளிப்பட்டருளினா னென்று சூதஸம்ஹிதையினுஞ் சொல்லப்பட்டிருக்கு முண் மையால் விஷ்ணுவாதிகளுக்கு ஞானத்தையளிப்பவர் சிவ பெருமானேயென்று பெறப்பட்டதனால் விஷ்ணுவுக்கு ஞா னமோக்ஷங்க ளளிக்குஞ் சக்தியுண்டென்று நாமெந்தம

யால சொலலத்துணிவோம்! இதுநிற்க, விஷ்ணுவால ஞானமடைநதவாகளுணடெனின், அவர்களையின்னுமொனறு வெளிப்படுத்தலவேண்டும. ஒருவருமிலலையாகவும, ஞானுதிககம விஷ்ணுவுக்குக கூறுவது துரபிமானமெனக. கண்ணன அருசசுனனுக்குக கீதாவுபதேசஞ் செயதிலலையோவெனின, அநதஞானம் உபமன்னிய முனிவரிடததுப் பெறறதேயனறிச சாவகஞுதையால ஞானுதிக்கங கூறுவது பொருந்தாதெனக. கிருஷ்ணா ஞானுதிககமடைந்தவராயினும ஆசாரியாதிககம பெருமையால அருசசுனனுக்கு அவருபதேசிததஞானம அஸ்திரமாகிமீணடும உததரகீதையையுபதேசித்தனா. இபபடி யிரணடுமுறை யுபதேசிககபபெறறும அவ்வருசசுனன கணணபபராகஅவதரிதது சிவாராதனததால முததியடைநத மானமியததை மேலிடஙகளில (எஅ) வநது பககததில கூறியிருககின்றோமாகையால விஷ்ணுவுக்கு ஞானுதிககமுணடெனபதும இலலையெனபதும புததிமானகள கணடறியாமறபோகா. சிவபெருமானேவெனின், தக்ஷிணுமூர்த்தமாயெழுநதருளிச சநகாதிமுனிவர்க்கருளியும, திருபபெருநதுறையில குருநதடியிலெழுநதருளி வாதவூராடிகளுக்க ருளியும, இன்னுமபலவாறு ஞானுசிரியததலைமை தோனறவினையநது சிஙமயகோலங காட்டினிறவுணமைமையச சஙகரஸமஹிதை, ஹாலாஸ்யமாஹாத்மிய முதலிய பிரமாணஙகளால நிசசயிககககூடுமெனக. இதுமட்டோ, மநதிரம, யநதிரம், தநதிரம, சிறபம், வைதயம, ஜோதிடமுதலிய சர்வசாஸ்திர ஞானுதிககமுஞ சிவனுககே அந்தந்த நூலகளில் கூறப்பட்டதன்றி யிதரதேவதாசம்பந்தம நிரஸ்தமெனக. "அஷ்டாதசாநாம்வித்யாநாமேதாஸாம்பிந்நவர்த்மநாம்। ஆதிகர்த்தா கவி: ஸாக்ஷாச்சூலபாணிரிதி ச்ருதி:" என்கிறவாக்கியததால் அஷ்டாதசவித்தைக்குங கர்ததா சூலபாணியாகிய சிவபெருமானேயென்று பெறப்பட்டவுணமையானுந தெளியகதடவா. இது

காறுங்கூறிய நியாயங்களால் ஞானாதிக்கமே விஷ்ணுவுக்கில்லையென்று வெளிப்பட்டதனால் மோக்ஷாதிக்கமுண்டென்று நாமெந்த ஆதாரத்தால் சொல்லத்துணிவோம். ஆயினும் விஷ்ணுவை ஆச்ரயிப்பவர்களடையுங் கதியாதெனின், விஷ்ணுபதத்தை யடைவார்களென்பதில் எமக்கொரு ஆடங்கமுமின்றென்க. அது மோக்ஷபதமல்லவோ வெனின், காலத்திரயத்தினுமன்றும். மோக்ஷமென்பது சாலோகம், சாமீபம், சாரூபம், சாயுஜ்யமென்று அதிகாரபேதத்தால் சரியை கிரியை யோக ஞானங்களை அநுஷ்டிப்பவர்கள் அடையும்பேறாக நிச்சயமாகையால் சரியைக்கே அதிகாரிகளல்லாத விஷ்ணுபக்தர்களாகிய பாஞ்சராத்திரிகள் உண்மைஞானத்தாலடையுஞ் சிவப்பேற்றினை எப்படியடைவார்கள்? சிவனை ஆராதித்துப் பரமபதமாகிய உன்னதஸ்தானத்தை விஷ்ணுமூர்த்தி அடைந்தாரென்று கூறும் ருக்ஸம்ஹிதாவாக்கியத்தை மேல் (௭௮) வது பக்கத்திலேதானே கூறியிருக்கின்றோமாகையால் மோக்ஷபதம் இதுவாகுமென்று புத்திமான்கள் கண்டிராமற் போகார். பாஞ்சராத்திரிகள் விஷ்ணுசாரூப்யத்தையே பரமமுத்தியென்று கொண்டவராகையால் ஞானத்தின் பிரயோசனமாகிய சிவசாயுஜ்யப்பேறு அவர்க்குக் கிட்டாமற் போயிற்றென்க. இங்கே விஷ்ணு சாரூப்யமென்றது விஷ்ணுபதமென்றும் இந்திராதிபதங்கள் போலாமேயன்றி மோக்ஷபதமென்பது அறவேநிரஸ்தமென்க.

"கொள்ளேன் புரந்தரன் மாலயன் வாழ்வு குடிகெடினு
நள்ளேனினதடியா ரொடல்லா னரகம்புகினு
மெள்ளேன் றிருவருளாலேயிருக்கப் பெறினிறைவா
வுள்ளேன் பிறதெய்வ முன்னையல்லா தெங்களுத்தமனே."

என்றருளிய ஸ்ரீமத் மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் திருவாக்கால் பிரம்ஹ விஷ்ணுக்களுடைய பதங்களை முமுக்ஷுக்கள்

விரும்பாரென்னு முண்மை வெளிப்பட்டதன்றியும், "శ్రీమా త్వత్పాదపంకజసేవకో మే భవిష్యతి । విధిత్వం విష్ణుత్వం దికసిఖిలు తస్యాః ఫలమితి । పునశ్చ త్వాం ద్రష్టుం దివిభువి వహన్ పక్షమృగతా మధ్య స్థాత్త దంఘ్రి ద్వయం హర శివత్వం భవిష్యతి" என்றருளிய சங்கராசாரியார் திரு வாக்கால் விஷ்ணு பிரம்மாக்களாதிகளை யடைந்தால் பன்றி யாகவும், ஹம்ஸமாகவுமிருந்து சிவனுடைய திருவடிஞா னத்தை யிழக்கவேண்டி வருமாகலின் அப்பதங்களை விரும் புவது புத்திமானென்னு நியாயம் வெளிப்பட்டதனால் விஷ் ணுபதமே மோக்ஷஸ்தானமென்றும், மோக்ஷமளிப்பவர் விஷ்ணுவேயென்றும், முமுக்ஷுக்கள் விஷ்ணுபதத்தையே விரும்புவார்களென்றுஞ் சொப்பனங்கண்டு பிதற்றிய சோம் பேறிவாதஞ்சோர்ந்து விட்டதென்க. ஆயின், கண்டாகன்ன னுக் கண்ணன்பால் மோக்ஷமடைகவென்று சிவன்சொன்ன தென்னையெனின், பெற்றான் சாம்பனைத் தமதன்பராகிய உமா பதி சிவாசாரியரிடத்தில் முத்திபெறுகவென்று அருளியது போலாமேயன்றிக் கண்ணனை மோக்ஷாதிகாரியென்று கொ ண்டதல்லவெனக. கண்ணன் சிவதீக்ஷாபராயண சிவபெருமா னிடத்து அன்புபூண டொழுகிவந்த வுண்மையால் அவன் பெருமைதோன்ற அங்ஙன மருளியதன்றி வேறில்லையாம். அன்றியும், கண்டாகன்னனென்பவன் பஸ்மருத்ராக்ஷ பஞ் சாக்ஷர சம்பந்தங்களால் பரம பவித்திரனாய் விளங்கினனெ ன்பது பிரமாணசித்தமாகையால் மோக்ஷார்ஹியாய் விளங்கும் அவனுக்குக் கிருஷ்ணர் முத்திகொடுத்தாரென்பது ஔபசா ரிகமேயன்றி வாஸ்தவமன்றென்க. கண்டாகன்னனையும், பெ ற்றான் சாம்பனையும் முறையே கண்ணனிடத்தும், உமாபதி சிவாசாரியரிடத்தும் முத்திபெறுகவென் றருளியதுபோல வே மூலபுருஷராகிய விஷ்ணுமூர்த்தியை ஞானசம்பந்தமூர் த்திகளிடத்தில் சிவசாரூபயம் பெறுகவென்றருளிய வுண

மையை மேலிடங்களில (உஉ) பக்கத்தில் காட்டியிருக்கின் றோமாகையால அதனைப பிரமாண பூர்வகமாயிணைடு தகரிபபாமென்க ॥ తత్ర పూర్వం మహావిష్ణుః పశ్చిమాలయసంజ్ఞితే। తపశ్చచార సారూప్యసంప్రాప్త్యై శూలినో హరిః॥ ౧॥ శాన్తో దాన్తో జితక్రోధో భస్మోద్ధూళితవిగ్రహః। రుద్రాక్షమాలాభరణో రుద్రాధ్యాయపరాయణః॥ ౨॥ హృత్పుణ్డరీకనిలయం విశ్వాక్షం విశ్వతోముఖం। విశ్వతః పాదపాణ్యన్తం విశ్వరూపముమాపతిం॥ ౩॥ ధ్యాయమానో దివారాత్రం తతాప పరమం తపః। తపసా తస్య సంతుష్టః ప్రాహ విభుర్నాయకః శూలధృక్॥ ౪॥ వత్స విష్ణో ప్రసన్నోఽస్మి వరం వరయ సువ్రత। త్వమతీవ ప్రియోఽస్మాకం పార్వత్యాశ్చ విశేషతః॥ ౫॥ ఇతి దేవవచశ్శ్రుత్వా గురురాడః ప్రీతమానసః ప్రణమ్య గిరిజాధీశం ప్రష్టవాన్వరముత్తమం॥ ౬॥ భగవన్ దేవ సర్వజ్ఞ విశ్వేశ్వర మహేశ్వర। సారూప్యం మహ్యమీశాన ప్రసీద తవ శఙ్కర॥ ౭॥ శ్రుత్వా తు వచనం దేవః ప్రోవాచ మధుసూదనం। ఇష్టం తవేష్టం దాస్యామి కాలేనైవ న చాన్యథా॥ ౮॥ వైవస్వతేన్తరే ప్రాప్తే హ్యష్టావింశతికే కలౌ। మద్భక్తస్తే హ్యసంబాధః ప్రదాస్యతి సరూపతాం॥ ౯॥ తావత్కాలం త్వగస్త్యే చ సదా కురు మహాతపః। దేశేషు యత్ర యత్రాస్తి మదాలయముత్తమం॥ ౧౦॥ తత్ర తత్ర చ సంబద్ధగుహాంశో భక్తిమాన్సుధీః। ద్రావిడత్రిశిఖాద్యాద్యాః ప్రీణయిష్యసి మాం ముదా॥ ౧౧॥ అత్ర కాంచ్యామపి వశీ స్థిత్వా మామాగమిష్యసి। అత్రాపి పశ్చిమస్థానే ద్రావిడస్తుతిభిస్సదా॥ ౧౨॥ స్తుత్వా త్వమథ మద్భక్త్యా దృష్ట్వా త్వద్భక్తిదర్శితం। ప్రీణయిష్యతి సుత్యా సౌమనస్యం ప్రపన్నం గతస్తదా॥ త్వద్భక్తగర్వనాశాయ మత్సారూప్యమవాప్స్యసి। ఇతి దేవో వరం దత్వా జగామాభీష్టమాలయం॥ என்கிற வாக்கியங்களால பூர்வத்தில கந்தபசியாலயமென்கிற விடத்தில விஷ்ணுவானவர் சாந்த சமதமாதிகளோடு கோபததைசசெயித்தவராய்ப பஸ்மருத்ராக்ஷங்கள் தரித்துககொண்டு ஸ்ரீ ருத்ரபாராயணஞ்செய்து ஹ்ருதயகமலவாசியும, விசுவாக்ஷரும், விசுவதோமுகரும், அநேகபாணிபாதரும, விசுவரூபருமான பரமேசுவரனை அகோராத்திரம் தியானித்துககொண்டு சிவசாரூப்பிய மடையும்பொருட்டு அதிகமான தவ

ஞ்செய்துகொண்டிருக்கையில் சூலபாணியாகிய பரமசிவம் அவ்வாதவத்தால சந்தோஷித்தவராய் வெளிப்பட்டு ஓ குழந்தாய விஷ்ணுவே! பார்வதி பரமேசுவரர்களாகும எங்களுக்கு நீ மிகவும் அன்பனாகையால நாங்கள பிரஸன்னமானோம் உனக்கிஷ்டமான வரத்தைக்கேளென்று திருவுளம்பற்றித லும், விஷ்ணுவானவர் மனமகிழ்ந்து சிவபெருமானை நமஸ்கரித்து, ஓ பகவானே! எல்லாமறிந்தவரும், ஜகதீசுவரருமாகிய தேவரீர் உம்முடைய சாரூப்பிய பதவியைக்கொடுததருளவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்கவும், விஷ்ணுவைநோக்கி உன்னுடைய இஷ்டமானது காலதாமசத்தின்பேரில கொடுக்கப்படுமேயன்றி யிப்போது சித்திக்கப்பெருது. அஃதெப்போதெனின், வைவசுவதமந்வந்தரத்தில் (உஅ) வது கலியுகத்தில என்னுடைய பக்தனுகிய சம்பந்தனென்பவன் உனக்குச் சாரூப்பியத்தைக் கொடுக்கப்போகிறான். ஆகையால நீ எப்பொழுதும இவ்விடத்திலேதானே தவஞ்செய்துகொண்டிருந்தால பக்திமானுகிய சம்பந்தனை குமாரஸ்வாமி அமிசத்துடனுலவதரித்து உத்தமமாகிய என்னுடைய ஆலயங்கடோறுஞ் சென்று பக்தியுடன என்னைத்திராவிடஸ்துதிகளால ஸ்தோத்திரஞ்செய்துகொண்டு இந்தக் காஞ்சியில் பச்சிமஸ்தானமெனகிற இந்தவிடத்தில வருவான அப்போது நீ என்னிடத்தில சித்தத்தைவைத்து அவனை நன்குஅறிந்து திவ்யஸ்துதிகளால ஸ்தோத்திரஞ்செய்து உன்னுடைய பக்தஜனகர்வாபஹாரநிமித்தமாய என்னுடைய சாரூப்பியத்தையடைவாயென்று திருவாய்மலர்ந்தருளிஅந்தர்த்தானமாயினரென்றும், அவ்வாறே நிகழ்ந்ததென்றும், ஸ்காந்தத்தில், சநத்குமாரஸம்ஹிதையில், காசிகாகண்டத்தில, காஞ்சிமஹாத்மியத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கும் வாஸ்தவார்த்தம் வெளிப்பட்டதனுல், ஞானசம்பந்தப் பிரபுவினுடைய ஆதிக்கம்

விசேஷமாய்ப் பிரசங்கிக்கப்பட்டது. மேல்விருத்தாந்தத்தால் பக்தபராதீனராகிய சிவபெருமான் கண்ணைத் தனது பக்தனென்பதுதோன்றக்கண்டு அக்கண்ணை அவன்பால் விடுத்ததேயன்றி முத்திநாயகனென்றல்ல வென்பது இனிது வெளிப்பட்டதனால் மோக்ஷதாதா விஷ்ணுவேயென மற்று துவரும் மூர்க்கத்தன்மையை யினி யொழிவாராக. இப்படியே விஷ்ணுவால் மோக்ஷமடைந்த வொவ்வொருசரிதமும் விவகாரத்தில் அவலமாகுமென்பதுபற்றி யிவ்வளவிலே விடுத்தனமெனக. இதுகாறும் விவகரித்துவந்த நியாயங்களால் ஞானமோக்ஷங்களை யளிப்பவர் சிவபெருமானேயென்றும், விஷ்ணுப் பிரம்ஹாதிகள் அதிகாரிகளல்லவென்றும் நாட்டப்பட்டது.

இங்ஙனமிறக, அமரூசதேவி வாசகத்தில் "பல்லூழிகாலம் பயின்றானை யாசசிக்கில் - நல்லறிவு சற்றே தரும்" என்றருளிய ஔவையார் திருவாக்கால் ஞானம் சிவனால் வருமென்பது தோன்ற அவ்வாக்கியத்தை யுதகரித்தெழுதார். அந்த வாக்கியத்தால் சிவஞானசித்தியின் அருமை வெளிப்பட்டதேயன்றி விஷ்ணுவாதிக்கமொன்றுங் காணப்படவில்லை. அந்தவாக்கியத்தைச் சுருதிவிருத்தமாய்த் தானுதகரித்தமுத வேறெயவாக்கியத்திற் சாதாரமாய்க்கொண்டு வெளிப்பட்டாராகையால் விஷ்ணுவால் மோக்ஷமுண்டாமென்பதற்குபசாரணமான வேறொருவாக்கியமும் ஔவையார் திருவாக்காக வுதகரித்தல்வேண்டும். மேலியாம் விவகரித்துக்காட்டிய நியாயப்படியே பாசபந்தர்களாகிய பசுசமூகங்களி லொருவராகிய விஷ்ணுவை ஞானாதிகாரியென்றே கூறுதவராகிய ஔவையார் அவரை மோக்ஷாதிகாரியென்று எங்ஙனங்கூறத் துணிவார்? விஷ்ணுவுக்கே ஞானமென்பது உண்டோ? இல்லையோவென்று தடுமாறத்திலிருக்கவும், அவருடைய பக்தர்களுக்கு அந்த நிரதிசயஞானம் சித்திக்குமென்பது சசவிஷாணவந்தியா புத்திரககரா விருத்தவியவகாரமாய் முடியுமெ

ன்க. இங்ஙனமாகவும், ஔவையார் திருவாக்கை யாதார மாய்க்கொண்டெழுந்தது எனப்போலுமெனின், விட்டிற்பூச சிகள் தீபவொளியைத் தமக்கிதமென்றுகருதி மேல்விழுந்து சாதல்போலவும், ஓரிடையன் தனதாடெனக்கருதி மலையடி வாரத்திலுலவுங்கரடியை நெருங்கி அதற்கிரையாதல்போல வும், தன்னைக்கொல்லும்படிக் கரத்திற் கத்தியேந்திவரும் பூசாரியை ஆடானது இரைதரவந்திருமென்று மகிழுமாறு போலவுமாம். அத்தவாக்கியத்தால் சிவனுக்கே ஞானமுண் டாக்கப்பட்டதன்றி யிதர தேவதாசம்பந்தமொன்றுங் கூறின தில்லை யாகலின் ஞானமும், மோக்ஷமும் சிவனாலேயே யு டையத்தக்கதென்று அவர்கூறிய மறைவாக்கியங்களாலினி தெரிப்பாமென்க.

"எண்ணிலியூழி தவஞ்செய்த தங்கீசனை
யுண்ணிலைமைபெற்ற துணர்வு."

"ஆதியோ டொன்று மறிவைப்பெறுவதூஉ
நீதியாற்செய்த தவம்."

"பத்தியாலுள்ளே பரிந்தாலைத் தாலேசுக்கின
முத்திக்கு மூலமது."

"நல்லானைப்பூசித்த நாதனெனவுருகில
நில்லாதோ வீசனிலை."

"ஒவ்வகத்துணின்ற சிவனருள் பெற்றக்கால
அவ்வகத்து ளானந்தமாம்."

"சிந்தையுணின்ற சிவனருள் பெற்றக்கால
பந்தமாம் பாசமறும்."

"ஓவாச்சிவனருள் பெற்றாலுணாயினறித
தாவாதவினை பந்தரும்."

"சிவனுருவந்தானாய்ச் செறிந்தடங்கிநிற்கில
பவநாசமாகும் பரிந்து."

"சிந்தை சிவமாகக் காண்பவர் சிந்தையில்
சிந்தித்திருக்குஞ் சிவம்."

அழியாவுயிரை யாளுடன்வைக்கிற
பழியான தொண்டிலை பார."

என்றறெருடக்கத்து வாக்கியங்களால் ஞானமோக்ஷங்களிரண்டும் சிவசம்பந்தமாகவே பெறப்பட்டதன்றி யிதர தேவதாசம்பந்தம் அறவே நிரஸ்தமாய் விட்டதனால் விஷ்ணுவுக்கே மோக்ஷாதிக்கமுண்டென்று சாதிக்கவந்த மூடஞானம் முரண்பட்டழிந்ததெனக.

இப்பேதைகள் ஔவையார் திருவாக்குகளிற் பயின்றும் வாய்மைதோன்றுதவழி விபரீதங்கொண்டழிவதென்னையெனின், "கலைஞான பல கற்றறிந்தும் காண பரிதே - யெல்லை யிலாத சிவம்" என்று எமதன்னையார் கூறிய வாய்மை வெளிப்பட்டதன்றியும், தீக்ஷிதஸ்வாமிகள் திருவாக்குண்மையையுஞ் சிந்திப்பாராக.

சிவதத்துவவிவேகம்.

"త్వయి శ్రద్ధానాథ ప్రవచనబలాన్నైవ సులభా సమేధా బాహుళ్యాన్నచ వివిధశాస్త్రేషు ఘటనాత్ । ప్రసాదాదేవైనాం ధవళవలభ స్తే సుకృతిన స్తనూ స్తేదుర్దాన్తాః కథమివలభేరన్ కుమతయః"

"உன்றிருவடிக்கீழுறுதியா மன்புமுன் றிருவருளினாற் கிடைப்பதன்றி நூற்பலவுமாய்ந்ததாலுஞ் செய்யப்பருந்திறமையான மதியானான்றேனும் கிட்டப்பதன்று மற்றதனை மாதவஞ்செய்திலாக்கயமை [ன்] தன்றியபுலையோர் யாங்ஙனம்பெறுவர்சோதியே கருணைவாரிதியே."

"తవ శ్రీపాదాబ్జైక ధనపిదధద్భిర్న సుఖాని హ న్త్రి) దుఃఖానాం నిఖిలవృషాద్గైకవసతిః । వినాభక్త్యై వ్యర్జన్మాన్తర శతసహస్రేషు విహితైర్జనైః శ్రేయో మాత్రం ఖాయు బహుళవిఘ్నం నలభతే"

"உலகர்சேருறுதிப்பயனைவற்றினுக்கு முறைவிடமாய்த் துயர் முழுதும், விலக்குறத்தமிக்குநகணிச்சியா முன்றுள் விளாமலாக்கிய தறுமெய்ப்பதத்தி, யவளிலாப பிறவிதொறும் புரிதவத்தாலல்ல தெவராற்றினு மரிதே, நலமொன்றடைதற்குறுமிடையூறு காதனே பலவுளவன்றே."

"విధూతాన్తర్ధ్వాన్తా వివిధభవసమ్పన్న సుకృతా యతన్తే బోద్ధుంత్వాం యమనియమసత్కర్మనిరతాః । దధీచాద్యైశ్శప్తా గిరిశ దనుసూను ప్రకృతయః కథంత్వాం జానీయుః కలిమలినచిత్తాహతధియః"

"பலவகைப்பவந்தோ றெய்திநின்றதவத்தோர் படர்ந்தெழு மகத் திருள்கடிந்தோர், நலமுறு மியமநியமஞ் செய்கைநயந்துளோருனைப பெறமுயல்வோர், கலியுறு நவைச்செருள்ளத்தவ ரசுரர்க்கமையாத தீசியாதிகளா, லமர்ச்சிக்கப் பட்டுளோ ரெவ்வா ரறிவரோ வைய நின்றனையே."

இந்தவாக்கியங்களால் சிவஞானசித்தியின் அருமை வெளிப்பட்டதன்றியும், ததீசியாதிகளுடைய சாபத்தாற் கட்டுண்டிழியுங் கலதிகள் தன்மையும் வெளிப்பட்டது. "அவனருளாலே யவன்றாள் வணங்கி" என்று எமது பரமகுருஸ்வாமிகளருளிய திருவாக்கின்படியே பரிபாகிகள் சிந்தித்திருப்பாரென்க. இங்ஙனமாகவும், ஔவையாருடைய வாஸ்தவாபிப்பிராயம் இன்னதென்றறியாமல் மூடத்தன்மையால் அவ்வாக்கியத்தை யுதகரித்தழவந்தது விஸபுருஷமாய் விட்டதென்க.

"ధ్యేయత్వే తవసాక్షిణో మునిగణా జ్ఞానప్రదానే శుకో । వన్ద్యత్వే నిగమాస్స్వభక్తివిమతక్లాన్తౌ కృతాన్తాదయః । నిత్యత్వే భగవన్విధా మహాశిరస్స్రగ్బలస్తమాద్యన్తయోః । శ్యూన్యత్వేచ వరాహహంసవపుషౌ పద్మాక్షపద్మాసనౌ" என்றருளிய ஹரதத்தாசாரியசுவாமிகள் வாக்கியத்தால் சிவபெருமானே யாவராலுந் தியானிக்கத்தக்கவனென்பதற்கு முனிவர்கூட்டங்கள் சாட்சியும், சமஸ்தாத்மாக்களுக்கும் சிவஞானத்தை யளிப்பவனென்பதற்குச் சுகர்சாட்சியும், எல்லாராலும் வந்திக்கத் தக்கவனென்பதற்கு வேதங்கள் சாட்சியும், ஸ்வபக்தஜன சம்ஹாரணஞ் செய்பவனென்பதற்கு இயமன்சாட்சியும், நித்தியனென்பதற்குப் பிரமஹரசிரோமாலிகை சாட்சியும், ஆத்யந்தசூன்யனென்பதற்கு வராஹஹம்ஸ சரீரங்களைத்தாங்கிய விஷ்ணுபிரம்மாக்கள் சாட்சியு

மென்று நிச்சயிக்கப்பட்டதன்றியும், "ఆనన్త్యాదార్యసత్త్వాచ్ఛ్రుతి భయహరణాత్స్వల్ప సేవాదితోషా । త్యక్తస్థాదప్యపేక్షా భయహితవచనా కృత్తమత్వాచ్చశమ్భోః । సేవ్యో విష్ణూపమన్యుద్రుహిణముకునుత శ్రీదమన్దే చ్ఛదేవా । దత్త శ్రీరామవేదాః పశుశుకవాగ్నూ రాక్షసాస్సాక్షిణో నో" என்றாரிய ஸ்ரீக்ஷீகஸ்வாமிகள் வாக்கியத்தால் சப்தபத வாச்யராகிய சிவபெருமானை ஆத்யந்த ரஹிதனென்பதற்கு விஷ்ணு சாட்சியும், விசேஷகர்த்ருத்வ முடையவனென்பதற்கு உபமந்யுவான சாட்சியும், அதிசக்தியுடையவனென்பதற்கு பிரமஹா சாட்சியும், மிருத்யுபயத்தை நீக்குபவனென்பதற்கு மிருகண்டுபுத்திரர் சாட்சியும், ஸ்வல்பசேவையாலேயே சந்தோஷித்தநுக்ரகிப்பவனென்பதற்கு குபேரன் சாட்சியும், ஆபத்காலத்தி லாதரிப்பவனென்பதற்கு அமிர்தமதனம்பண்ணின தேவர்கள் சாட்சியும், யாவற்றினும் உபேக்ஷைசெய்பவனென்பதற்குத் தக்கன் சாட்சியும், அபயந்தந்து இதவசனங்கூறுபவனென்பதற்கு ஸ்ரீராமர் சாட்சியும், அதிபரமாப்தனென்பதற்கு வேதங்கள் சாட்சியுமாய்க்கொள்வாமென்றிய பசுவையும், சிசுவையும், ஸ்ரீயையும், ராக்ஷசனையும் உரியசாட்சிகளாகக்கொள்ளோமென்று பெறப்பட்டதனானும் உண்மையினின்று விளங்குமெனக. பசுவென்பது கஜேந்திரனாகிய யானை, சிசுவென்பது இரணியகுமாரனாகிய பிரகலாதன், ஸ்ரீயென்பது பாண்டவ பத்னியாகிய துரௌபதை, ராக்ஷசனென்பது இராவண சகோதரனாகிய விபீஷணனென்று நிச்சயமென்க. முன்சாட்சிகள் சிவபரமும், பின்சாட்சிகள் விஷ்ணு பரமுமாகவிளங்கலான சாட்சிகள் பலத்தைநோக்கி ஞானமோக்ஷங்க ளளிக்கும் பரமாதிக்க முடையவர் சிவபெருமானேயென்று சாதிக்கப்பட்டது.

இனியந்தத் துஷ்டவாசகத்தில், ஔவையாரருளிய நீதிசொற்களுக்குச் சைவர்கள் ஆத்திசூடி, கொன்றைவேந்தன் என்று இல்லாதபோலைத்துவழங்குகின்றார்களென்றும்,

ஔவையார் கருத்தல்லாருனல் அவ்விரண்டு புத்தகங்களின் ந்தத்தில ஔவையா ரருளிச்செய்த நீதிச்சொல லாற்றும என்று வழங்க வழக்கில்லையென்றும், இதுமாத்திரமன்றி பபுறச்சமயிகளாகிய அருகர்செய்த கணிதநூலகட்கும யானைமுகன் காப்பைச் சேர்த்திருக்கின்றாகளென்றும், தமமவர்கள சைவநூலில பிரவேசியாமலிருக்கும்போதே அருணகிரியாருக்குக கன்னதானமளித்த வில்லிபுத்தூரர்செய்த ஸ்ரீமஹா பாரதத்தில நலலாபபிள்ளை யெனபவா சிலபாடல்களைப்பாடிச சோதத்துக்கெடுத்தனரென்றும், அதுபோலவே யிபபோது ஞ சிலா கமபராமாயணததைக கெடுக்கபபாாகின்றாகளென்றும் வரியிலவந்தபடித தாறுமாருயப பிதற்றியாறுதாா

இதனை முறையே விவகரிக்குமிடத்து ஔவையாரருளிய நூலகளுக்கு ஆத்திசூடி, கொன்றைவேந்தன் என்னும பெயர்களே யுரியனவென்பதையீணடு நிரூபிபபோம. மேல பலவிடஙகளில யாம விவகரிததுக்காட்டிவந்தநியாயஙகளால ஔவையென்பவா சுத்தசிவ சங்மார்க்கமுடையாரென்பது பெறப்பட்டதன்றியும, அவருடைய உபாசனாமூர்த்தமா யெழுந்தருளியுள்ளவா விநாயகக கடவுளென்பதும யாவருமறிந்தவிஷயமென்க. அவரருளிய "விநாயகரகவல" முதலிய வுண்மைநூல்களே சான்றாமாகலின் மேலும எடுததுவிரிபபது அநாவசியமாகும். இஙஙனமாகவும, தமது சமயபபரமாய்ப பொருத்தருமஙகளைககூறி அவா செயதுகொணட நூலகளில் பேதைமதியாகிய இவாககேனிநத வீணவிசாரம்! தமமுடைய சமயநூலகளாயிருபபின ஒருவாறிசையும. இஙஙனமிற்க, "ஆததிசூடி"என்பனவாதிகள ஔவையினுடைய நூல்கட்குப் புதுப்பெயாகளாமெனின, நூலாசிரியராகிய ஔவையாரால தரபபெற்ற பழையபெயாகள் வேறேயிருத்தல் வேண்டுமே! அவைகளியாவை? அநதநூலகட்கு ஔவையாாகூறிய காப்புசசெய்யுள்கள் யாவை? அவற்றினநதத்தில ஔவையா ரருளிச்செய்த நீதிச்சொல முற்றும் என்று

வழங்கிவருமாற்றான் அவைகளை நீதிச்சொல் என்றே தனித்தனிக் கூறுவாமெனின், இரண்டையும் நீதிச்சொல் என்று வழங்குமிடத்து அவற்றின் வேற்றுமை தோன்றாது மயங்க வேண்டிவரும் காப்புகள் கூறியதில்லையாயின், அவர்க்கு நாஸ்திகத்வம் நாட்டவேண்டிவரும் காப்புகளுண்டெனின் அவைகள் எச்சமயப்பகுதியுடையன? எக்காலத்து வழங்கிவந்தன? எக்காலத்து அழிந்தன? எந்த ஆதாரவாயிலாயறப்பாலது? எல்லாந் தடையாற்றமேயன்றி யுண்மையென்பதனுக்குத் துணையுங் காணப்பெறாமையால் தாபிமானத்தால் வீண்வழக்காடத் தொடங்கிய துடைத்தனங் கண்டிக்கப்பட்டதென்க. "இயல்பலாதனசெயேல்' 'பழிப்பனபகரேல்" என்றவும் நீதிவாக்கியங்களை அந்நூன்முகத்திய பேதைப்புலவர் கண்டாரில்லைபோலும். இதுநிற்க, அந்நூல்களினந்தத்தில் நீதிச்சொல் முற்றும் என்று வழங்கிவருவதுவே ஆதியிலே வருவனவாகிய ஆத்திசூடி யென்பனவற்றைக் கற்பனைவயத்ததென்றார். இதென்னைமேதைமை? முதற்கண்வரும் "ஆத்திசூடி" என்பவற்றிற்கு மாறாகக் கடையில்வரும் 'நீதிச்சொல்முற்றும்" என்பதையே கற்பனையென்று கொள்ளக்கூடாது? ஒளவையாரருளிச்செய்த நீதிச்சொல் முற்றும் என்று பிறர்சொல்வதன்றி ஒளவையார் கூறியதல்லவாகலின் ஆத்திசூடி முற்றும், கொன்றைவேந்தன் முற்றும் என்றே வழங்கற்பாலதெனக் ள - ள - ஸ்ரீ ஆறுமுகநாவலரவர்கள் வெளியிட்ட நூல்களின் செவ்வுண்மையைப் பார்த்துணர்வாராக.

ஒளவையாரருளிய இரண்டு நூல்களுக்கும் அகரமுதலிய பன்னிரண்டுயிர்களும், ஆய்தமொன்றும், ககரமுதலிய பதினெட்டு மெய்களும், ககர அகரமாதி வகர ஐகாரமீறான உயிர்மெய்களும் முறையேவாக்கியங்களின் முதலெழுத்துக்களாய்ப் பெறப்பட்டு வழங்கிவருமென்பது சாவசம்மதமென்க. (வு) (வூ) (வொ) (வோ) என்பவைகளமொழிக்கு முத

யில் வாராமையால் (உ) (ஊ) (ஒ) (ஓ) என்னும் உயிரொலிகள் ஒத்துவந்துண்மை நோக்கி உயிர்களாகவேகூறிப் போந்தனர் (வெள) என்பது பொருளமை திரிபுறுமையால் மொழிக்கு முதலில் வாராததனாலும் அவ்வொலியொத்துவந்தும உயிரொலியொன்றுங் காணப்பெறுமையால் அதனை யறவே யொழித்துவிட்டனரென்க அன்றியும், இடையிடையே வருவனவாகிய (கௌ) (சௌ) (கௌ) முதலியன வெழுத்துக்களெல்லாமும் பயனற்றனவாயக் கழிக்கப்பட்ட வுண்மையை அந்நூல்களிற்கண்டறியாமல் மந்தமதியால் இப்பேதையைப் போலொத்த எவனோ ஒருவன் சோதகராகிய ஒளவையாரருளிச்செய்த நீதிச்சொல்முற்றும் என்பதை யொருபெரிய ஆதரவாய்க்கொண்டு புலம்பவந்தது புண்பட்டழிந்ததென்க

உள்ளபடியே சைவர்கள் "நீதிச்சொல்" என்பதைப்புரட்டி "ஆத்திசூடி"யென்பனவாதியாய வழங்கிவருவார்களாயின அந்த நூலினிடையே வருவதாகிய 'திருமாலுக்கடிமைசெய்" என்னும் வாக்கியத்தைக் கினறும் வைத்திருப்பார்களா? இந்த வாக்கியமே அவர்களுக்குப் பேதந்தராதென்றறியவும், நீதிச் சொல் என்பதுன்ன விபரீதத்துவசாய நீக்கிவிடப்பார்கள்? நீதிவெண்பா, நீதிநெறிவிளக்கம், நீதிசாரம் என்றற்றொட்டகத்தனவாகிய நூல்களிலே பயின்றுவருஞ் சைவர்கள் ஒளவையாருடைய நூல்களுக்குமாத்திரம் "நீதிச்சொல்" என்பதைத் தள்ளிவிட்டார்களென்று அறியாமையாற் குறைத்தழத்து அவதிவாசமா மொழிந்ததென்க. அரிச்சுவடி, ஆத்திசூடி, கொன்றைவேந்தன், ஸேறமுகம, உலகநீதி, வெற்றிவேற்கை, வாக்குண்டாம், முதலியநூல்கள் அவற்றிற்குரிய காப்புச்செய்யுள்களின் முதலையே யாதரவாய்க்கொண்டு வழங்கி வருமுண்மையை யறியாமல் ஒளவையார்நூலைச் சைவர்கள் புரட்டிவிட்டார்களென்று தமது பிரஷ்டத்தன்மையைக் காட்டியழுதது நிரஸ்தமாய் விட்டதென்க. இன்னும் விரிக்கிற் பெருகும்.

இதுநிற்க, அந்த துஷ்டவாசகத்தில் புறச்சமயிகளாகிய
அருகர் செய்த கணிதநூல்கட்கு யானைமுகன் காப்பைச்சேர்
த்தாரகளென்றார். அருகரைப் புறச்சமயிகளென்றபோது
தம்மை எச்சமயியென்று கருதியோ அறிந்திலம். புறச்ச
மயம் ஆறினுள்ளொன்றே பாஞ்சராத்திரமு மாகையால் அத
னை வேறு கொழிப்பது புகழ்மென்றெங்க. கணிதநூல்செய்த
வர்கள் அருகரென்று கூறினதால் அவர்கள்செய்து கொடு
ப்பதன் முன்னிருந்ததைச் சமயிகட்குக் கணிதநூலில்லை
போலும். கணிதநூன்மாத்திரமா? இலக்கணநூலு மவர்க
ளில்லையில்லை" எல்லாம் சைவர்களுஞ் சமணர்களுஞ்செய்து
கொடுத்ததன்வேறன்றி வேறில்லையாகலான் "செய்ந்நன்றியறிதல்"
என்னு ஞாயம்பற்றிச் சமணர்களுக்காகப் பரிந்து சைவர்களை
யெதிர்த்தனர்போலும். ஐயையோ இப்படியேன அன்னிய
சமயநூலில் வந்துவிழுந்து தலையுடைத்துக்கொள்ளவேண்
டும்? சிவபெருமானிடத்துத் தமிழை யுபதேசிக்கப்பெற்ற
வர் ஸ்ரீஅகஸ்தியபகவானுகவும், அவரைவிட்டுத் தமிழிக்கு
அதிகாரிகளாக வேறே யாவரைக்கூறுவது? சமஸ்தமான
நூல்கட்கும் அவரேயதிகாரியாகையால் கணிதநூலைச்சமண
ர்கள் செய்தாரகளென்றழுத்தது தடுமாறிப் போயிற்றெங்க.
நெல்லிலக்கம், பொன்னிலக்கம், எண்சுவடி முதலிய நூல்
கள் சைவர்கள் செய்ததேயன்றி வேறு சமயிகள் செய்தார்
களென் றழவங்கத்துந் தடுமாறியதெங்க. அவ்வருகர்செய்த
சூடாமணிநிகண்டில் "பிரமன்மாற்கரியோன்றனு" என்று வ
ருவதற்கென்செய்வார்? விநாயககாப்பையே விபரீதங்கொ
ண்டவர் இதனை யெவ்வாறுகொள்வரோ அறிந்திலம். எவ்வா
றுகொள்ளினு முண்மை யுண்மையேயெனக. இதுநிற்க, வி
ஷ்ணுவை இலிங்கவடிவமாய்க் குழைத்துவிட்டவர் விஷ்ணு
வை வணங்காரல்லவா? அங்ஙனஞ்செய்தவர் அகஸ்தியராக
வும். அவர்செய்த பரிய நெடுங்கணக்கின் முதலில் விஷ்ணு
ஸ்துதியை யெப்படிச்செய்திருப்பர்! சிவஸ்துதியே ஓம்நமஃ
சிவாயஸித்தம்நம:"என்று செய்திருப்பாராகவும், யாரோவொ

ருபேதை அதனைமாற்றி விஷ்ணுஸ்துதியை வழக்கிவிட்ட வா ஸ்தவம் வெளிப்பட்டதனால் நூலகளைப் புரட்டிப் பாவவழி யில் திரிந்து பிரஷ்டர்களாயக் கெடும்பாஷண்டிகள் இன்று மொன்று புத்திமான்க ளறியாமற்போகார்.

இதுநிற்க, அம்மலபந்த வாசகத்தில் அருணகிரியாரு க்குக் கன்னதானமளித்த வில்லிபுத்தூரர்செய்த பாரதத் தைச் சைவர்கள் கெடுத்தார்களென்றார். இதென்ன முழு மோசம்! கன்னதானம் பெற்றுக்கொண்டவர் வில்லிபுத்தூ ரரேயன்றி அருணகிரியாரல்லவெனக. எங்ஙனமெனின், வி லலிபுத்தூரரென்பவர் தேசங்கடோறுஞ்சென்று வித்வான்க ளையென்று அவர்களைக் காதுபங்கஞ்செய்துகொண்டு வருகை யில் ஸ்ரீஅருணாசலத்தையடைந்து அங்குள்ள வித்வான்க ளையும் வாதுக்கழைத்தகாலையில் இப்பாதகன் நம்முடைய காதுகளையறுத்து விடுவானேயென்று பயந்து சுவாமி சந்நிதி யையணைந்து கோபுரத்தின்மே லெழுந்தருளியிருந்த அரு ணகிரியாரை வணங்கித் தங்கள் குறைகளைச்சொல்லிக்கொண் டகாலையில் அவர்திருவுள்ளமிரங்கிப் பூமியில்வந்து அவனை யிங்கழைத்து வாருங்களென்று திருவுள்ளமிசைதலும் அவ் வாறே வந்தவராகிய வில்லிபுத்தூரரைநோக்கி நீர் நுமது கல வித்திறம் வெளிப்பட ஓரந்தி சொல்லும், அதனையாம் உமது கருத்து வேறுபடாது பொருள்விரிப்போம், பின்னரியா மொரு அந்தாதிசொல்லுகிறோம், நீர் எமது கருத்துக்கு மா றுபடாதுபொருள் கூறுவீராகவென்று திருவாய்மலர்ந்த ரு ளுதலும், வில்லிபுத்தூரர் "அழகரந்தாதி" நூறுபாடலை அப் போதே சொல்லுதலும், எம்முடைய சுவாமிகள் அதிலொரு வருத்தமுமின்றி யுடனுடனே பொருள்கூறிமுடித்து [1]"கந் தரந்தாதி" என்னுநூலைத் தாம் அருளிச்செய்தலும் அதிகவ ருத்தத்தோடு பொருள்சொல்லிக்கொண்டேவந்து,

1. திதத்தத்தத்தசிதசதத் திசாதைசாததுத தித்ததகிசா
ததசத்ததததித்தகி திசதிதத்தேதாதது திததிதத்தா

திதத்தத்தத்தித்தச்சை தாததிதேதுதை தாததத்து
திததததததிததித்தி தீதீததிததி தீதொததத்தே."

என்னும் (௫௪) வது பாடல் தமக்கு அறவே விளங்காமையால் சிறிதுநேரம் போற்றியகுறி மௌனஞ்சாதித்துப் பிறகு தெளிந்து தம்முடைய காதறுக்கவிருந்த இருப்புக்கொறட்டைச் சுவாமிகள் கரத்தில் நீட்டுதலும் அவர் தயாரசப்பெருந்துணைச் செல்வராகையால் அதனைத் தீண்டாமல் வில்லிபுத்தூரரை நோக்கி ஓ நண்பரே! எமக்குப் பூகத்துவேஷமில்லையாகையால் உம்மையாதொருபங்கமுஞ் செய்ய வெமக்குடன்பாடில்லாதென்றுகூறி, உம்முடைய கர்ணமானது எம்முடைய தானமாகப் பெறப்படப் பிழைத்தோடிப் போமென்று திருவாக்கருளி யனுகாரித்தனரென்று கலவி கேள்விகளில் வல்லவர்களாகிய புத்திமான்கள் பலரும் வழங்கிவருகின்றார்கள். எல்லாவித்துவான்களையுங் காதறுத்து வந்தவர் இவரைமாத்திரம் விட்டுவிட்டாரென்பது எங்ஙனமிசையும்? இவரிடத்துமாத்திரம் இரக்கம்வைத்தவர் மற்றவர்பால் கொடுமைசெய்தது என்னபாவம்? புகழை விரும்பியே தகாதகாரியத்திலுழைந்து அக்கிரமஞ்செய்துவந்தவர் எங்கள் சுவாமிகளையும் அவ்வாறு செய்வாராயின் அதிகப்புகழுண்டாகுமே! அங்ஙனஞ் செய்யாததென்னை? இவ்வேதுக்கள் பலவாற்றானும் வில்லிபுத்தூரரே கன்னதானம் பெற்றுக்கொண்டவரென்று இனிது பெறப்பட்டது.

இங்ஙனமிருக்க, தானம்பெற்றுப்போவாராகிய வில்லிபுத்தூரர் இன்றொருகண்டம் நமக்கிருந்தது தப்பிப்போய்விட்டதென்று சந்தோஷத்தினால் தம்மைமறந்தவராகி யிரண்டு நாழிகைக்குமுன் சம்பவித்த ஆபத்தையும் யோசித்துப்பாராமல் தம்மவர்களைநோக்கி இந்தச்சிவாலயம் நம்முடைய கண்ணிற்படாவண்ணந் திரைபோடுங்களென்று விதித்து அவ்வாறேபோகையில் அங்குள்ள சிவனடியார்கள் ஓடோடியுஞ்சென்று அருணகிரியாருக்கு இவ்வபசாரத்தைக்கூறுதலும் அவர்

பயந்தவராய் நடுங்கி,

"புரத்தை நகைசிக்கத்தைப் போர்வேலைக் கூறன்ற
*யெரித்தவராகுத காத வெந்தேரா— சிவாதத்புகழ்த
தேனசட்டுஞ் சோணகிரித் தேசிகனைப் போற்றும
னென்கெடுப்ப போற்று வினை"

எனனுந் திருவெணபாவை யருளிச்செயததும, சாவாடமபரதத்தோடும அகங்கரிததுச செலவராகிய விலலிபுத்தூரா இரண்டு கணகளுங்கெட்டுக் குருடராழவாராகி ஐயோ நமக்கிநத ஆபத்து சம்பவிததே! சிவாபராதத்தின கொடுமையாகுமிதுவென்று உளளம் நடுங்கி யினி யென்ன செய்வதென்று தேடி, மீண்டும அருணகிரிநாதரை யணைந்து அடியற்றபனைபோல அவர் திருவடிகளில வீழந்து வணங்கிக்கொண்டு உயயுமெநறி கேட்கவும. அவா திருவுள்ளமிரங்கி விபூதியளித்தருக கணகளை யருநகிரகித்து ஏதாவது சிவசமபந்தமான நூலொன்றுசெயது உமமுடைய அபராதததை நீக்கிக்கொளளுமென்று திருவுளமபாறறுதலும. விடைபெறறுக்கொண்டுபோயத் தமமுடைய பதியை யணைந்து சிவசம்பந்தமாக நூலசெய்தால நமமவாகள பழிப்பாாகளே! என்னசெயயலாமென்று மயங்கி ஸ்ரீமஹாபாரதம சிவோதகாஷம் விசேஷமுடையதும, ஸ்ரீகிருஷ்ண சமபந்தமுடையதுமாக விளங்கலான அதனைத தமிழில மொழிபெயர்த்து விடுவோமாயின உபயபிரயோஜனமு மாநுகூலயமாமென்று நிச்சயித்து அவ்வாறே செயதுமுடிதத வுண்மையை யறியாமல விலலிபுத்தூராசெயத பாரதததைச சைவர்கள் கெடுத்தாகளென்று விபரீதங் கூறியழுதது விருத்தமாயிற்றென்க. விலலிபுததூராசெய்த பாரதத்திலுள்ள சிவோத்கர்ஷங்களெல்லாம நலலாபபிள்ளையென்பவா சேர்த்தாரென்று அழுதார். நலலாபபிள்ளையென்பவர் வேறே தனித்துப்பாரதஞ்செய்திருக்கவும், அதனையறியாது இந்நூலில அவர் சம்பந்தங்கூறுவது பெருமபாவமென்க.

---

* எரித்தவனனென்பது அழித்தவனென்று பொருளாம.

ஸ்ரீமஹாபாரதம் சிவோத்கர்ஷப் பிரதிபாதகமுடைய தென்னும் வாஸ்தவம் ஸ்ரீதீக்ஷிதஸ்வாமிகளருளிச்செய்த "பாரததாற்பரிய சாரசங்கிரகம்" என்னும் கிரந்தத்தா லினிது பெறப்படும். இதனைப் பாஷாந்தரங்களில் யாவர் மொழி பெயர்த்திடினும் முதனூலுக்கு விரோதங் கூடாதல்லவா! விரோதிக்குமாயின் அது கற்பனையாகுமேயன்றி வேறில்லையே! ஆந்திரம், கன்னடம் முதலாகிய பாஷைகளில் முதனூலுக்கு விரோதமின்றிச் சைவவிஷயங்களை யிடம்வந்துழி யெல்லாமினிது கூறியிருக்கவும், திராவிடமாகிய வில்லிபுத்தூரார் பாரதமாத்திரம் அங்ஙனம் கூறியதில்லையென்பது என்னையகூடும்? ஸ்ரீமஹாபாரதம் பொதுநூலேயன்றிச் சிறப்புநூலன்றாமாகலின் அது சிவவிஷயங்களைக் கூறுமென்பது விசாரணீயமெனக. மேல்நியாயங்களால் வில்லிபுத்தூரார் பாரதம் சைவவிஷயங்களை யிடம்வந்துழிக் கூறிவருமென்றும், அப்படிக் கூறுகாகப் பிதமப்பியது துராஹங்காரத்தெழுந்த மூடாபிமானமென்றும் மேதாவியர் நிச்சயிப்பரெனக. இவ்வுண்மையை ஸ்ரீஆறுமுகநாவலரவர்கள் வெளியிட்ட பாரதத்தாற் கண்டுணர்க.

இதனையறியாத புலவர் சிரோமணியொருத்தர் வில்லிபுத்தூரார் பாரதம் என்று பேரிட்டதேயொழிய முழுவிரோதமாய இல்லாதனவற்றைச் சேர்த்தும், இருப்பனவற்றைக் கழித்தும், பாட்டுப்பாட்டாகவும், அடியடியாகவும் புரட்டித் தமது விபரீதத்தையே வெளியிடுவதுபோல ஒருநூலை வெளியாக்கியிருக்கின்றனர். அது முதனூலுக்கு முற்றும் விரோதமாயிருத்தலால் நவீனவியாயச் சிலவற்றைச் சேர்த்துப் பாரதத்தைக் கெடுத்த பரமபுருஷர் இவரேயன்றி வேறில்லையென்க.

"காலப்புரட்டர் மதப்புரட்டரோடு கலகஞ்செயுந்
தாலப்புரட்டர் மயிலவாகனேசன் றலஞ்சுருத்தி
காலைப்புரட்டிப் பாரதவமென்பர் தக்காரணனு
மாலைப்புரட்டும் வைணவப்புன்மத வாதிகளே"

என்னும் வாக்கியத்தை மீண்டுஞ் சிந்திக்கற்பாலதென்க. இனி அக்கவிச்சிரேஷ்டர் புரட்டிய விஷயங்களைப் பின்னர் விவகரிப்பாமாகையால் அதனை யிங்கே நிறுத்தி வில்லிபுத்தூரார் பாரதஞ்செய்யவந்த காரணத்தை அவர் நூலாதாரவு கொண்டே சற்று விசாரிப்போமாக.

"மூன்றுமாமறை முனிவருந் தேவரும் பிறரும்
பன்னுமாமொழிப் பாரதப் பெருமையும் பாரேன்
மன்னு மாதவன் சரிதமு மிடையிடை வழங்கு
மென்னு மாசையால் யானுமீதியம்பு தற்கிசைந்தேன்"

என்னுந் திருவிருத்தத்தால் மன்னும் - மாது - அவனை யன்றி உமாபதியையே புணர்த்துமன்றி, மாதவன் என்று கண்ணனை புணர்த்தாதென்க. எங்ஙனமெனின், இடையிடையே கண்ணன் சரிதமல்லவதைக் கூறுவதைக்காட்டிலும் முற்றுங் கண்ணன் சரிதமாகவேவரும் வேறு புராணங்களை யேன் சொல்லக்கூடாது? உள்ளபடியே கண்ணனிடத்தாசை யாமெனின் இது விரோதமென்க. மேலிடங்களில் யாம் விவகரித்த நியாயங்களால் சிவாபராகஸூசகமன்றாத்தமென்று வெளிப்பட்டதனால் சிவத்தியான விசிஷ்டத்தைநாடியே யிதனைக் கூறவாதமென்க. மாது - அவன் = மாதவன் என்று வருஞ் சிவவிஷயத்தைப் பின்வருங் கவியானுங் கண்டுணர்க.

"உள்ளடி விரற்றலைகள் புறவடி புறட்டினு-
னுயர்சணைக் கானமுழந்தா
டள்ளரிய ஆகவியர் தாள்வளைக ளொத்தகடி
தடமுதர மார்புகளிதோ
ளொளிவருசெங்கைபொடு முன்கைபிடர் நெற்றியொடு
சூடமென வெண்ணுபடையால
உள்ளலெனை யாளுடைய மாதவனு மாதவனு
மல்லமர் தொடங்கியுறவே"

என்னுந் திருவிருத்தத்தில் என்னை ஆளுடையமாது அவன் என்று தெளிவுபெறக் கூறியிருத்தலால் அதனைக் கண்ணன் மேலேற்றிக்கூறுவது விருத்தமென்க. ஐயோ!

பாவம்! இந்த வாஸ்தவாபிப்பிராயம் இப்பேதைகளிதுகாறு மறியாதவர்போலும். அறிந்திருப்பாராயின் மாதவன் என்பதை மாயவன் என்று மாற்றியிருப்பார்கள். இனியென்ன செய்வது மிஞ்சிப்போய்விட்ட காரியம்? வேறேவிபரீதஞ்செய்யலாமென்றால் ஒத்திதலையெடுப்பாய் நசுக்கப்படுமாகையால் அஞ்சிக் கிடப்பாராக.

இத்துஷ்டப்பேய்கள் அந்நூலில் சிவவிஷயங்களை எவ்வளவாகக் கழித்துவிடினும் உலவாக் கிழியாமென எம்மனுக்கும் பிரகாசித்தலால் இவைபோலும் பாடல்கள் அநேகமாயெஞ்சிக்கிடக்கின்றன. "புராதனுக்கும் வேதகீத புராணருபமொழிந்தவைவரு, கிராதனாகியவடிவுகொண்ட கீர்சனேஞ்சி கிரீடியும்" என்றும், "எண்ணரிய ஞானமுடை யோகியர்கள் பேசவருமெயினாபதி யானைகருளைப, புண்ணியனை" என்றும், "ஆசிறுண மறைபடியுமெண்ணிலகோடி யாகமத்தின படியுமெழுத்தைந்தெக்கூறிப், பூசினை வடிவமெலாம் விபூதியாலப் பூசியினை" என்றும், "நீறுபட்டிலங்குமெய்யாகில வொளியானெஞ்சினிலிருளகளையகறதி" என்றும், "ஆசறுகடவுளனை வருதயா தமக்குமெட்டாத, தேசவன" என்றும், "அருந்தவமுனை புரிந்தோரி விவளைபபோனமன்றா புரிந்தார் சிவசிவவென நரிபவரே" என்றும் வருவனவாகிய சிவோத்கர்ஷங்களை யிப்பேதைகள் வெளியிட்ட நூலிலே தானே காணக்கூடுமே! இதுகளை யாவர்சோத்தனர்! வில்லிபுத்தூரர் கூறியதேயன்றி வேறில்லையாகவின் இதுபோவின்னுமவாகூறிய சிவவிஷயங்களில் அடியடியாயப் புரண்டொழிந்ததும், முதலே யெடுபட்டுப்போனதுமானவற்றை மீண்டெடுத்துக் காட்டுவாமென்க.

"நீடாழியுலகத்து" என்னும் விநாயகவணக்கச் செய்யுண்முதலிய சிலவற்றையெடுத்துவிட்டுச் சாம்பிரதாயவிரோதமான வேறு செய்யுட்களை முதலிலேதானே சேர்த்திருக்கின்றனர். அன்றியும் பாயிரச்செய்யுட்களை யறவேமாற்றிவிட்டுக் குருகுலச்சருக்கத்துள்வரும் முதலாறுபாடல்களைத் தமது கவிகளுடன் சேர்த்துப் பாயிரமாக்கிக்கொண்டனர்.

'பாவருந்தமிழாற் பேர்பெறுபனுவற் பாவலர்பாதிரா விரவின்
மூவருநெருக்கி மொழிவிளக்கேற்றி முகுந்தனைத்தொழுதநன் னாடு
தேவருமறையு மின்னமுஞ்சாற்றுஞ் செஞ்சடைக்கடவுளைப்பாடி
யாவருமதித்தோர் மூவரிலிருவர் பிறந்தநா டிந்தநன் னாடு''

என்னும் பாடல் பாயிரத்ததாகவும், இது அவர்க்கென்னதோஷஞ் செய்ததாகவோ முதலே போக்கிவிட்டனர்.

''ஆக்குமா றயனு முதலாக்கிய வுலகைக்
காக்குமாறு செங்கணிறை கருணையங் கடலாம்
வீக்குமாற ருமையை வீந்த நாளுமீளப்
பூக்குமாமுதல் செல்வனவன் பொன்னடி போற்றி.''

என்றுவரும் குருகுலச்சருக்க முதற்செய்யுளில் "மீளப் பூக்கு மாமுதல் செல்வனவன்" என்பதை "உந்திபூக்கு மாமுதல் செல்வன்" என்று மாற்றியிருக்கின்றனர். அந்தப்பாட்டில் ஒருவனையே பிரம விஷ்ணு ருத்திரர்களாக்கூறி அவர்களை அதீதப்பட்ட நான்காவதுமூர்த்தியைத் துதித்திருக்கவுஞ் சற்றேனும் பயமின்றிக்கூறியதுகூடவென்று குற்றத்திற்கிடனுய மீண்டு கண்ணனையே கூறியதாக அழவைத்தது பாழாய்விட்டதென்க. இதனை விரிக்கிற்பெருகும். அன்றியும், சபாபருவம் இராஜசூயச்சருக்கத்தில் கசச-வது பாட்டை நவீனமாகச் சேர்த்தனர் அது இடையர்களை வியந்ததாகக் காணப்படுகின்றது. இதனால் அப்புலவர் சிரோமணியாரை இடையரென்று சொல்லவேண்டிவரும். ஆயினும் அவரை யாமிடையரென்றுகொள்ளேம். அவரிடையராயின் இப்படிப்பட்ட விபரீதங்களின் முயலுவாரா? இடையராகவே பொதுத்தருமங் கூறுதல்வேண்டும். அஃதின்மையின் அவரை இடையரென்பது யாண்டு மிசையாதென்க.

'சொச்சையிடையர் மகளிருக்குங் கூத்தக் தனித்த நவநீதப்
பிச்சைதருக மிலனெமக்கு முன்னே பூசைபெறுவானும்
இச்சைமறையின் முறையனுநற் றருமம் புரிந்தமகமென்னும்
செச்சைவடிவேல் முடியரசர் செங்கோலென்னுந் திருவெனனும்.''

என்னு மிகக்கவியாற் கண்டுணர்க. இனி ஷ சருக்கம் ௧௯௨, ௧௯௩, ௧௯௪ - வது பாடல்களையுந் திருத்தியிருக்கின் றனா.

"ஐவகைவடிவா யெங்குமாய்நின்ற
வச்சுதனமலனானந்தன்
செய்யொளிக்கமலம் பங்கயக்கண்ணனைத்
திருமகள்கொழுநனைக் காணத்
துய்யசெய்தவத்துத் துருவாசமுனிவன்
சேறலுஞ் சுடர்கொள்வைகுந்த
மெய்யுறுகோயிற் றுவாரபாலகரவ்
வேதபண்டிதன் றனைவிலக்க."

"விலங்கிய விருவர்சமமையுமந்த
வெருஞ்சின முனிவரன் வெகுண்டு
துலங்கியகோயிற் றுவாரமவிட்டவணி
தோன்றுமின் போயெனச் சபித்தா
னலங்கலந் துளவ மௌலியானருகே
டந்தனன் றனையெதிர்கொண்டு
கலங்கிய துவாரபாலர் நின்சாபங்
கடப்பதெக்காலமோ வென்றார்."

"என்றலுமுனிவன் பரிந்திவரொழுகா
வின்புறு மன்பராயவருந்
லன்றிமும் மடங்குபகைவராய் வருத
லெலைதிக சனப தமனுக்கா
மன்றலந் துளபமாலையா னென்ன
மலர்மகண மகிழ நருமவனாக
கன்றியமறையோன் சாபநீக்கடக்குற
கருத்தமறியாது கொலென்றான்."

இவற்றுள் முதற்பாட்டில் "பங்கயக்கண்ணனைத் திருமகள் கொழுநனைக்காணத், துய்யசெய்தவத்துத் துருவாசமுனிவனுஞ் சேறலும்" என்பதைமாற்றி "பங்கய சரணஞ்சிந்தனை சிந்தையனுசித, துய்யமாதவத்துத் துருவாசமுனி தொழவருகாலை" என்றும், மூன்றாவது பாட்டில் "என்றலுமுனிவன் பரிந்து" என்பதைமாற்றி "என்றலுமுனியுந் தொழுது" என்றுந்தமது கருத்துக்கி

சைந்தவரெல்லாம் எழுதியிருக்கின்றனர். இப்படி முழு மோசஞ்செய்வாரிவரையன்றி வேறேயாமகண்டிலம். துர்வாசமுனிவர் சிவாமசபூசகராகையால் விஷ்ணுவைத் தொழவந்தாரென்பது விருத்தமெனக. அவரைக் காணவந்தாரென்பதே அமையும். தொழவந்தவரின் சாபம் துவாரபாலரைப் பற்றுதாகலின்னென, காணவந்தவரெனவே, சமதைவிளங்கி விஷ்ணுமூர்த்திக்கும் அவரின் சாபம் பலிக்குமென்பது தோன்றுதலால் துவாரபாலரைப் பற்றியதென்பது நிர்ப்பாதகமாய்ப்பெறப்படும். பக்தர்களைப் பக்தர்கள் சபியாரல்லவா? துவாரபாலர்களும் முனிபுங்கவரும் விஷ்ணுபக்தர்களாயின் ஒருவரையொருவர் விலக்கினரென்பதும், சபித்தாரென்பதும் அவஸ்தையாய் முடியுமெனக. சாபமெல்லாம் ஒருவரிலொருவர் வேறுபட்டவர்க்கேயாகலின் துவாரபாலர்கள் விஷ்ணுபக்தர்களும், தூர்வாசமுனிவர் சிவபக்தருமாய்க்கொண்டு சிவபக்தர்கள் விஷ்ணுபக்தர்களை மதியாராகலின் துவாரபாலரை நோக்காது முனிவர் உள்ளே சேறலும், அசூயையால் முனிவரைத் துவாரபாலர்கள் விலக்கினரென்றும், முனிவர் கோபித்துச் சபித்தனரென்றுங் கொள்ளவேண்டிவரும். ஆகவே, முனிபுங்கவருடைய சாபவலியிற் றடுமாறிப் பிறந்துழலு மவுணர்களாகித் துவாரபாலர்கள் பட்டொழிந்தாரென்பது பெறப்பட்டது. இதுபோலவே சிவபக்தர்களால் விஷ்ணுபக்தர்கள் காவப்பங்கடைந்த விருத்தாந்தங்களை மேலிடங்களில் ஏராளமாயுரைத்திருக்கின்றேமாகையால் மேதாவியர் கண்டறியாமற் போகார். இந்தநியாயங்களால் "முனியுந்தொழுத" என்று மூன்றாவதுபாடலில் மீண்டுங்கூறியது மூடத்தன்மையாயிற்றெனக். இதுநிற்க, இடையேநின்ற பாடலில் "அலங்கலந்தனைமௌலியானது கேட்டந்தணனறனை யெதிர்கொண்டு" என்று வருவதனானுந் தொழவந்தாரென்றழவந்தது தூரமாய்விட்டதென்க. சமானமானவர்களையே யெதிர்கொள்வதனையிக் கீழ்ப்பட்டவர்க்கு அமையாதாகலின் முனிவர் தொழவந்தாரென்ப

நின்றுந் தோல்வியடைந்ததென்க. "எதிர்கொண்டு" என்னும் விசேஷத்தால் துவாரபாலரைச் சபித்தமுனிவர் நம்மையும் எங்கே சபித்து விடுகின்றாரோ என்று பயந்துவந்ததாய நிச்சயமேயன்றி வேறில்லையென்க. ஏனெனின் முன்னொருகால அம்முனிவரா லுதையுண்ட ஞாபகமுடையராகலி னென்க. முனிவரைக் கீழிட்டவராகக் கொள்வோமாயின் "எதிர்கொண்டு" என்பதைமாற்றி "வரவெழுந்த" என்று கூறுதலவேண்டும். அப்புலவர் சிரோமணியாக்கிதுதோன்றாமல் விடுத்தமை தெய்வீகம விளங்கவேண்டி யிருந்ததனென்க. இன்னும் விரிக்கிற்பெருகும்.

இனி, ஆரணியப்பருவம், தவநிலைச்சருக்கம் ௩௭-வது பாடலில் "புள்ளூடகொடியோ திருவருகானுப புண்ணிய பொருப்பிடைத் தவஞ்செய, வல்லல்" என்பதை மாற்றி "புள்ளுடைக்கொடியோ னருமுனைமபங்கன பலவெளிப்ப பொருப்பிடை" என்று எழுதியிருக்கின்றனர். இப்படியும் பேதைகளுண்டா? தொன்றுதொட்டு வழங்கிவரும் பூர்வப் பிரதிகளுக்கு மாறாக இவரெழுதிவிட்டதினாலேயே அது போய்விடுமா? அதனுடன்போகாமல் இவருடைய விபரீதமும் வெளிப்பட நேர்ந்ததே! பிரமவிஷ்ணுக்களுக்குங் காணுதற்கரிய பெரிவனிருக்கையை அருச்சுனனடைந்தானென்னும் அருமையை நோக்காது தமது கவித்தன்மையைக் காட்டவந்தாரோ! என்ன பிரயோசனங்கண்டார்? இதுமட்டோ, ஷை சருக்கம் ௭௮-வது பாடலையும் அறவே போக்கிவிட்டனர். தோஷங்களைப் பரிகரிக்கவேண்டியது ஸ்வதர்மமாதலாற் றுணிதலையேற்றுக்கொண்டனர்போலும், ஐயோ பாவம்! இவர்க்கேனிந்த வீண்கொடுமை? சமணபௌத்தாதிகளும் இதனை நோக்கினை வருந்துவார்களே;

"போகமாயவிருந்தும் போகியாயப்பரந்தும
புலன்களின் வழிமனஞ் செலுத்தா
யோகியாயிருந்தும் யோகிகண்முதலா
முனைப்பரும் பலபொருளாயு

மேகமாய்நின்ற தத்துவமறைக்கு
மெட்டுதற்கரியதன் வடிவிற
பாகமாய்விளங்கும் பைந்தொடியுடனே
பரிவுடன் இன்மொழி பகர்ந்தான்"

என்னும் பாடலே அதுவாகலான் மேதாவியர் சிந்தித்துப்பார்ப்பாராக. இப்படியே, அஎ - வது பாடலையும் போக்கிவிட்டனர். இவ்விபரீதமே யிவர்க்கு நித்தியாநுஷ்டானமும்போலும். பாவம்பாவம்!!

"ஓரோனந்தனைத்தேட வொளித்தருளுமிருபாதத்
தொருவனந்தப்
போரோனந்தனைத்தேடிக் கண்கண்டுடன்புறப்பட்டான்
புன்கசளைலாரு
சீரோனலவிலை கிரிக்குத்த தேவதையாங்குழவியையுஞ்
செங்கையேந்திப்
பாரோனையுவகையொடு தம் பணிவுடனேபுகழ்ந்திட்டதன்
பத்தினிவந்தாள்"

என்னும் பாடலாற் கண்டுணர்க. அதிலுள்ள நயத்தை நோக்கினால் இவ்விபரீதத்துக் கிடமுண்டாகாதே! ஐயையோ! இதுகலிமான்மியமென்க.

இன்னும் ஷை சருக்கம், கoஎ - கoஅ - ககசா - ககஎ - ககஅ - வது பாடல்களையும் போக்கிவிட்டனர்

"விண்ணிலுறைவானவரில் யாரடிபடாதவர்
விரிஞ்சனரியே முதலினோர்
மண்ணிலுறைமானவரில் யாரடிபடாதவர்
மனுக்கள் முதலோர்கள் தலைக்
கண்ணிலுறைநாகர்களில் யாரடிபடாதவர்கள்
கட்செவிமகீபன் முதலோர்
எண்ணில்பல யோனியிலுமியார் வடிபடாதன
இருந்தழியிருந் தழியரோ."

"வேதமடியுண்டன விரிந்தபலவாகம
விதங்களடியுண்டன வொராம்
பூதமடியுண்டன விராழிசைமுதற்புகல்செய
பொழுதொடுசெல்லும் பலபொருளின

பேரமடியுடன பிற-பிலிபிறபபிலி
பிறயசஸ்ரசன றனமகளாா
ஈாதனமலன சமாவேடவடிவ கைசொரி
ஈரனஸைசயடி யுணடபொழுதே."

"கைவிலுடனே பெயினா சோடிபலாகுழவாக
சனனிமயில பினனாவாவே
தெயவமெனறருளிக பொடாசதாவா வநதபொரு
செயபசிவவேடன முடிமேற
சைவமுறைமெயிலைறவா சணமலாிலேடறகு
சாதகபொளிாசாண மலமொலா
மெயமைவுசொண டனையசாிய தவவேடனினை
விழிமலா பரபபிமகிழா."

"விழுநசருவினையினை மெலிநதாாயிறு
மழூதியபிறவியினையருவேனமுனரு
செழுரூடா மணிபபணிதநித சணமெளலியா
யெழுதருளிய விஃதெனன மாயமோ."

"ஆதியெயபணடமு மனிதநமாபெ ரளிா
சோதியெசொனனையபந சொஙசனமெளலியாய
வாதியெ மரகத வைபயாளொரு
பாதியெயபவளமாம பராபருபியெ."

என்னு மிவைகள் சிவோதகர்ஷங்களை பிருகதலால அசூயைகொணடனா போலும. எனனே இவா சூயையடைதனிறுலேயே ஏாஸ்தவம்போயவிடுமா ! அாசசுனனுடைய விலலடியைப் பெருமானபெறறகாலததில பிரமஹாதிஸ் தமபபாியநதமான எலல'வுயிாகளும் அடியுணடனவெனபது மூலபபிரமாணஙகளிற பாாககசகூடுமே ! அதறகென்னசெயவாா! பலலோகாடடிப பசபசவென்று விழிபபாாபோலும. சிவபெருமானடியுண்டது "ஸர்வவ்யாபீச பகவாந் தஸ்மாத்ஸர்வகதச்சிவ:" என்கிற சுருதிபபடி உயிர்களேோறுங் காம் விரவி நிறகுமுண்மையை வெளிபபடுததவேயனறி வேறிலலையாகவும, சிறபிள்ளை பயமறியாததன்மைபோல வரம்புகடந்து வியவச

ரிக்கலந்தது வாய்மொழிப்புச சிலையாலடித்த கதையாய ரூ
டிந்ததெனக

திருவிளையாடற்புராணம்.

"பாண்டியன் முதுகிற்பட்டது செழியன்
பன்னி யருடம்பினிற் பட்ட
தாண்டகை யமைச்சர் மேனிமேற் பட்ட
தரசிளங் குமரன்மேற் பட்ட
தீண்டிய கழற்கால் வீரர்மேற் பட்ட
திவுளிமேற் பட்டது பருமம்
பூண்டவெங் கரிமேற் பட்டதெவ் வுயிர்க்கும்
போதன்மேற் பட்டவத் தழும்பு"

"பரிதியு மதியும் பாம்புமைங் கோளும்
பன்னிறம் படைத்த நாண்மீனு
மிருநிலம் புனல்கா லெரி ககனமல்லா
னெண்ணுமைம் பூதமுங் காருஞ்
சுருதியு மாறு சமயவா னவருஞ்
சுரர்களு முனிவருந் தொண்டின்
மருவிய முனிவர் கணங்களும் பட்ட
மதுரைநா யகனடித் தழும்பு."

"வானவர் மனிதர் நாகர்புள் விலங்கு
மாசுணஞ் சிதலெறும் பாதி
யானபல் சாதி மலைமரங் கொடிபுல்
லாதியாஞ் சராசரப் பட்ட
வூனுடைக் கருவும் பட்டன தழும்போ
டுத்தன வுயிரிலா வியமுந்
தானடி பட்ட சராசரந் தடங்க
டமைக்குயிரா யினோன் றழும்பு."

"தண்ணெனு மாயோன் விழித்தனன் கமலச்
சோதியு மயர்த்தனன் வியந்தான்
விண்ணவர் பெருமான் வெருவினன் வானோர்
வெருளார் மெய்யயனிப் படைந்தார

வண்ணயாழியக்கர்சித்தர் சாரணர்தம்
    வடுப்படாவுடம்பினிற் பட்ட
புண்ணையாதென்று தத்தமிற்காட்டி
    மயங்கினர்புத்தர்தவா றறியார்."

என்னும் பிரமாணத்தால் ஸ்ரீமந் மாணிக்கவாசக சுவாமிகள்பொருட்டுப் பாண்டியனால் பிரம்படிபட்டு எல்லாவுயிர்களிலுந் தாம் கலந்துநின்ற வுண்மையைக் காட்டினரென்பதும் சர்வப்பிரசித்தியாமே! சிவபெருமானுக்குரிய விசேஷணத்தை யிப்பேதைப்புலவர் மாற்றிவிட்டதனாலேயே அது போய்விடுமா? இப்படிப் பிரசித்தமான பிரமாணங்களெல்லாம் வெட்டவெளியாய் விளங்கிக்கொண்டிருக்கவும், அவற்றைநோக்காது பேதைமையா லுழல்வதென்னை? ஆச்சரியம்!! ஆச்சரியம்!! இது கலிகாலமெனக.

இன்னுமிவ்வாறே ஷ சருக்கம (கஉஅ) வது பாட்டில் "அந்தமில்லிசட்னு மப்பனைப்பதம்பணிந்த" என்பதை "அவனைப் பதம்பணிந்த" என்றும (கஉ௯) வது பாட்டில் "ஐயனுமம்மையேயோட்டருள்புரிந்த" என்பதை "அம்மையேயோட்டருள்புரிந்த" என்றும் அவற்றால் எவ்வளவோ தமக்குச் சிலாக்கியமிருந்துவிட்டதுபோல மாற்றியிருக்கின்றனர். அப்படி யெழுதினதால் பொருள்வேறுபாடில்லாவிடினும் அன்புவழியைமாற்றுகின்றது. அவன் என்பது இடமவந்தழி அழகுசெய்யுமாயினும் ஈண்டுக்கூற வந்தவரழகைக்கூடாது காட்டுகின்றது. ஐயனும், அம்மையும் என்றும், அத்தனும், அன்னையும் என்றும், பிரானும், பிராட்டியும் என்றும், பரனும், பரையும் என்றும், அழகுபெறவருமந் நம்மைப்போன்றோர் வேறென்செய்வார்! இருக்க அழகையவரே அடியிற்றேன்றும? அதனாலெமக்கொரு பாதகமுமில்லையெனக. இன்னும் பலவுளவற்றை விரிவஞ்சி விடுத்தாமென்க.

இங்ஙனமிருக்க, மேலிடங்களில் பிரஸ்தாபிக்கப்பட்டவராகிய எழும்பூரிலெட்டியுந் தனது மலபக்தவாசகத்தில் பார

த்விஷயத்தைச் சற்றே விவகரித்தெழுதுநாம். அது, பகவத்கீதை - ஹரிவம்சமுதலிய விஷ்ணு மாஹாத்மியமுடையதாதலால் சிவசம்பந்தமிறச்சொல்லுவது பிசகென்றும், சிவகீதை முதலியன பாரதாதி கிரந்தங்களில் வராததன்றியுஞ் சங்கராசாரியர் முதலியவர்களால் வியாக்யானஞ்செய்யாமல் விடப்பட்டதென்றும், மோக்ஷதர்மத்தில் விஷ்ணுபரமும், விஷ்ணுமாஹாத்மியம், வைஷ்ணவ தர்மமுதலிய அநேகவிஷயங்கள் சொல்லப்படுதலால் பாரதம் விஷ்ணுபரமேயென்றுஞ் சாதிக்கவந்தார் இவர்கள், பகவத்கீதாவிஷயத்தைப் பின்னர் விவகரிப்பாம். ஈண்டுப் பாரதத்தில் காரத்தில் சிவகீதை வரவேண்டியதென்னென்' றெதிர்க்கின்று மயங்களை விளக்கிறோம்போதும் அருமை அருமை!' பாரதக்கில் வந்ததனால் பகவத்கீதை சிறந்ததென்றும், பாரதத்தில் வராமையில் சிவகீதை தாழ்ந்ததென்றுங் கொண்ட அவரோ ழுமதிக்கு விசனப்பட்டுக்கொண்டிருக்கின்றது பகவத்கீதை இதிஹாசத்திலுள்ளதாலும், சிவகீதை புராணத்திலுள்ளதுமாகிய வுண்மையையுற்று நோக்கினால் உத்கர்ஷ அபகர்ஷங்கள் வெளிப்படுமாகையால் புராணஞ் சிறந்ததோ இதிஹாசஞ் சிறந்ததோவென்றும் விசாரமாண்டு அத்யாவசியமாகின்றது விரிக்கிற்பெருகும் வேதத்தின்வழி நூல்களாகிய ஸ்காந்தம், பாத்ம முதலியவற்றுள்ள நம் சிவகீதையைச் சார்புநூலாகிய பாரதத்தில் வராமைகொண்டிழிவு கூறவந்தது என்னபேதைமை! பாரதத்தில் வருவனவெல்லாஞ் சிறப்புடையனவாயக் கொள்வோமெனின், நளன்கதை - இராமன் கதை முதலியனவும் வந்ததலால் அவற்றையும் பகவத்கீதையோடொப்ப உபசரித்தல்வேண்டும் இராமன் கதையைப் படிக்காதவரில்லையெனினும், நளன்கதையைத் தானியார் பாராட்டாதவர்கள்? சமீபிச்ச வொவ்வொருவரும் பாராட்டியே திரிகின்றார்கள். இரண்டும் ஒப்பு ஒப்பு!! பாரதத்தில வந்ததினாலேயே சிறந்ததென்றும், வராது விட்டதினாலேயே

தாழ்ந்ததென்றுங் கூறவந்தது கேவலம் மூடத்தன்மையெ
ன்க. பிரமாணசித்தமா யொப்புக்கொண்டனவாகிய வேதாக
மபுராண இதிஹாசங்களில் ஒன்றுமநீக்கவில்லையாகலின் புரா
ணங்களிலவரினும், இதிஹாசத்தில் வரினும் எமக்கு விரோத
மின்றென்க. பகவந்நிந்தையோ டொத்த விசேஷ தர்மமும்,
ஏனையவைகளையோ டொத்த சாமானிய தர்மமும் எல்லாநூல்க
ளினும் வரக்காணப்படுதலைச் சதாமமாகவும், சற்றேனும் புந்
தியாது பகவந்நிந்தையே சிறந்ததென்று பிராந்தியாற்கூறியது
பாழாய் விட்டதென்க.

இங்ஙனமிருக்க, இராமசுப்பிரமணிய சாஸ்திரியென்பா
வருந் தாமெழுதிய "சிவ லஷ்ய தத்வரஹஸ்யம்" என்னுநூ
லில் "ఇతిహాసపురాణాభ్యాం వేదం సముపబృంహయేత్" என்கிற ஸ்
மிருதியில் "అభ్యర్హితం పూర్వం" என்கிற நியாயத்தால் பூர்வநி
பாதம்பெற்ற இதிஹாசபதத்திற்கு ஸ்ரீமஹாபாரதம் அர்த்தமா
னதால் வேதோபப்பிரமஹணங்களுக்குள் ஸ்ரீமஹாபார
தமே முக்கியமுடையதென்றும் உத்தமமானதை முன்னை
க்கவேண்டுமென்பது அதன்கருத்தாம் இதிஹாசம் புராண
த்தைக்காட்டிலும் உத்தமமென்பது நோக்கியே "ఇతిహాసపు
రాణాభ్యాం" என்றுவைத்ததென்றும். இதனை "అభ్యర్హితం పూర్వం"
என்கிற நியாயத்தால் சாதிக்கவந்தது பிழைபாம். மற்றொன்
றென்னின், "అజాద్యదంతం" என்கிற சூத்திரத்தால் முதலில்
உயிர்களுடன் கடையில் அகரமும் பெறுவனவும் பதங்களை மு
ன்னே வைக்கவேண்டுமென்பது நோக்கியே சார்த்திக்கப்
பட்டதென்க. இதனையறியாது உத்தமமானதாலென் றுரை
க்கவந்த வுன்மத்தவுரை புலவர்களைப்பட் டொழிந்ததென்க.
இவற்றைநோக்காது தாம் சாதிக்கவந்த "అభ్యర్హితం పూర్వం"
என்கிறநியாய அர்த்தமிலே "అవైదికత్వాద్వ్యాసకర్తృత్వాత్"
என்று ஸ்ரீமஹாபாரதம் இதிஹாசபதத்திற்கு அர்த்தமான
தன்மையும், அதுவே சாக்ஷாத் வேதவியாச கர்த்துருத்துவ
முமாய் விளங்குகிறதென்றும் பிரசங்கித்தனர். இதனுள்

ஏவகாரஸாக்ஷாத்பதங்கள வையர்த்தமாயவிட்டதென்க. பாரதமொன்றேயன்றி வியாசஸ்மிருதி, வியாசசூத்திர முதலியனவும வியாசகர்த்ருகத்வமாய விளங்குமதலி னென்க. அன்றியும், இதிஹாசபதத்திற்கு ஸ்ரீமஹாபாரதம ஆத்தமானதுபோலவே ஸ்ரீமத்ராமாயண முதலியனவும ஆத்தமானதால வேதோபப்ரும்ஹணங்களுக்குள் பாரதமொன்றிற்கே உத்தமத்வஞ் சாதிக்கவந்ததும வியபிசாரதோஷத்தாலழிந்ததென்க. மேலிரண்டு ஹேதுக்களாலும இதிஹாசமே சிறந்தது, பாரதமே உத்தமமானது என்று கூறிய வீண்வாதம வியர்த்தமானதால மேலும அவர்கூறிய நியாயங்களை விசாரித்துக் கண்டிப்போமாக.

பாரதமே உத்தமமானதென்பதற்கு ஆதரவாயச் சங்கராசாரியர், இராமானுஜாசாரியர் முதலியவர்கள் தாங்களியற்றிய ப்ரும்ஹஸூத்ரபாஷ்யங்களிலே பாரதவாக்கியங்களை பதேபதே யுதகரித்திருக்கின்றார்களென்றும், தீக்ஷிதரவர்கள இராமாயண தாத்பரிய சாரசங்கிரஹமசெய்ததுபோலவே பாரததாத்பரிய சாரசங்கிரஹமுஞ் செய்தனரென்றும, அப்படியே ஆநந்ததீர்த்தரென்னு மத்வாசாரியரும பாரத தாத்பரிய சாரசங்கிரஹம செய்தனரென்றும, வித்யாரணியரும பாரதாந் தர்கதமாகிய மஹோபாக்யானத்திற்குச் சாரசங்கிரகஞ் செய்தனரென்றும முறையே சொல்லிமுடித்தார். அவர் பேதமையிருந்தவாறென்னே! கொடிது கொடிது!! மேற்கூறிய பாஷ்யங்களில பாரதமேயன்றி ஸ்மிருதிகளும் உதகரிக்கப்பட்டிருக்கின்றனவே! அவைகளை இவர்பார்த்தறியாதவர்போலும். இதுநிற்க, தீக்ஷிதரவர்கள் இராமாயணத்தைப்போலவே பாரதத்திற்கும சாரசங்கிரஹம செய்தனரென்றதனால என்னசிலாக்கியம்? யாம ஆக்ஷேபித்துரைக்கவேண்டியதை எமக்கவர் ஞாபகப்படுத்தினரென்பதை நோக்கி அவர்க்குவந்தனமுஞ் செய்கின்றனம். இவ்விரண்டுமன்றிப் பாகவத தாத்பரிய சாரசங்கிரஹமுஞ் செய்திருக்கி

ன்றனர். ஆனந்த தீர்த்தரோவெனின், அவருமப்படியே பாரதத்தோடு இராமாயணதாத்பரிய சாரசங்கிரஹமுஞ் செய்திருக்கின்றார். வித்யாரண்யரோவெனின், மஹோபாக்யானமேயன்றிச் சங்கரவிஜயாதி புராணசாரசங்கிரஹங்களுஞ் செய்திருக்கின்றாராகலான் புராண அபேக்ஷயா இதிஹாசஞ்சிறந்ததென்றும், அது ஸ்ரீ மஹாபாரத மொன்றுமேயென்றும், வேதோபப்பிரம்ஹணங்களுக்குள் அதுவே உத்தமமானதென்றுந் துராபிமானத்தால் வியவகரிக்கவந்தது நிரஸ்தமாய் விட்டதெனக.

இங்ஙனமிருக்க, இதிஹாசபுராணங்களிரண்டும்வேதோபப்பிரம்ஹணங்களுக்குள் சமப்பிரமாணமாயினும் புராணமே இதிஹாசத்தைக்காட்டிலும் உத்தமமானதென்பதை நிரூபிப்போம். வேதம் முதனூலெனவும், புராணம் வழிநூலெனவும், ஸ்மிருதீதிஹாசங்கள் சார்புநூலென்றும் நிச்சயமானமையால் மூன்றும்பிரமாணமாகிச் சார்புநூலினும் வழிநூலுக்காதிக்கமும், வழிநூலினும் முதனூலுக்காதிக்கமும் ஏற்படுகின்றது. ஆகவே, சார்புநூலாகிய இதிஹாசம்பிரமாண யோக்யமென்பதுமாத்திரம் ஒப்பியமையிற்புராண அபேக்ஷயா அதிக்கிரமித்தது என்பது நிரஸ்தமெனக. என்னை? "పురాణం సర్వశాస్త్రాణి ప్రథమం బ్రహ్మణా స్మృతం । అనంతరంచ వక్త్రేభ్యో వేదాస్తస్య వినిర్గతాః" எனும் மத்ஸ்யபுராணவாக்கியத்தால் புராணங்களும், தர்மசாஸ்திரங்களும் பிரமஹாவினால் முன்னே செய்யப்பட்டதென்றும், பின்னர் அவருடைய முகத்தால் வேதங்கள் பஹிர்கதமாயினவென்றும் பெறப்பட்டதெனின், வேதங்களுண்டாவதன் முன்னர்புராணங்களைப் பிரம்ஹா செய்தாரென்பது கற்பபேதமேயன்றி நிஜஸ்வரூபமன்றெனக. எங்ஙனமெனின், ஷை புராணத்தில "వ్యాసరూపమహంకృత్వా సంహృష్టమియుగే యుగే । చతుర్లక్షప్రమాణేన ద్వాపరే ద్వాపరే తథా । తదష్టాదశధా కృత్వా భూర్లోకేస్మిన్ ప్రకాశయే । అద్యాపి దేవలోకే శతకోటిప్రవిస్తరం",

என்கிற வாக்கியத்தால் நான்வியாசரூபியாய்ப்பிரதி துவாபர யுகத்திலும் சதுர்லட்சப் பிரமாணங்களால் புராணங்களைச் சங்கிரகித்து அஷ்டாதசவிதமாய்ப்பூமியில் பிரகாசிக்கச்செய்கின்றேன், இப்போதும் தேவலோகத்தில் சதகோடிவிஸ்தாரமாய்க் கிடக்கின்றனவென்று விஷ்ணுகூறினதாகப் பெறப்பட்டதனால் மேல்பிரமஹாவினிடத்துண்டாயின வென்பது றகுமாருமே அஷ்டாதசபுராணங்களும்வியாசரிடத்துண்டாயின வென்று வெளிப்பட்டது. இன்னுமிப்படியே மச்சரூபங்கொண்டு பிரமஹாவுக்கு விஷ்ணுசொன்னாரென்றும் பலபடியாய்க் கூறியிருத்தலால் வாஸ்தவஸ்வரூபத்தைக் கிரகிப்பது புண்ணியமிருந்தாலல்லது கிடடாதெனக. "யோ బ్రహ్మాణంవిదధాతిపూర్వంయోవై వేదాంశ్చప్రహిణోతితస్మై" என்கிற மந்திரத்தால் அஷ்டாதசவித்தைகளையும், புராணங்களையும் தமது அக்கிரகுமாரராகிய பிரமஹாதேவருக்குப் பரமசிவம் கொடுத்தருளினரென்றும், "ఈశానస్సర్వవిద్యానాం" என்கிறமந்திரத்தால் சாவவித்தைகளும் சிவனிடத்திலே நின்றுண்டாயினவென்றும் ஸ்பஷ்டமாய்ப் பெறப்பட்டதனால் புராணங்களைப் பிரம்ஹாவுண்டாக்கினரென்பதும், விஷ்ணுவுண்டாக்கினரென்பதும், வியாசருண்டாக்கின ரென்பதும், மற்றைமுனிவர்களுண்டாக்கினரென்பதும் ஔபசாரிகமேயன்றி வாஸ்தவமன்றென்க அவர்களை அதிகாரிகளாகக்கூறுவது கற்பபேதத்தாலென்று நிச்சயிக்கப்பட்டது. இந்நியாயங்களால் வேதம், புராணம், இதிஹாசமுதலிய வற்றை முதனூல் வழிநூல் சார்புநூலென்றுகூறுவதில்லைசொற்பமாதக புமினமெனக. இதுகேட்கிறபெருக்கும். இதன் விஸ்தாரத்தைப் பின்னர்கூறப்படும் சிவபுராணதாமசத்வ நிராகரணப் பகுதியிற்கண்டுதெளிக.

இந்நுட்பங்களையறியாத ஷெசாஸ்திரியவர்கள் புராணங்களையெல்லாம், வேதங்கள்பின்னும் பிரம்ஹாவினிடத் துண்டாயினவென்பதை முன்னேபிறந்த மூதேவிக்கும் பின்.

னேபிறந்த ஸ்ரீதேவிக்கும் உவமைகூறித் திருப்தியடைந்தனர். ஆஹா என்னபுதுமை! புராணம் மூதேவியானால் இவர் என்னஆவார்? மூதேவிக்கு மூத்தபிள்ளையாவாரோ போலும். இவர் பாரதாதிகளை கூறிவந்ததில் அதற்கொரு ஹேதுவாய புராணத்தையுங் கொண்டாரோ! அம்மூதேவிபுராணத்தைச் சனத்தொட வேண்டுமே? கொண்டாராகில் இவருடைய நாலும் மூதேவிவாசத்துக்கிருப்பிடமானது. மூதேவி எங்கிராவிடினும் இவரிடத்திருப்பதுமாத்திரம் ஸ்வதஸித்தமேனக. முன்னே பிறந்ததெல்லாம் மூதேவியும், பின்னே பிறந்ததெல்லாஞ் ஸ்ரீதேவியுமென்று கொள்வாரேலிவர், வியாசரிடத்திலுறைமையே பிரமசூத்திரமும், ஸ்ரீமஹாபாரதமும் முன்னும் பின்னுமாகத் தோன்றினனாயத்தால் பாரத அபேக்ஷயா பிரமஸூத்திரத்திற்கும் மூதேவித்வம் சித்திக்கின்றதே! ஐயோ கொடுமை! பிரமஸூத்திரத்தை மூதேவியாக்கி இவர் எங்கே சீவித்திருப்பார்? இது கலிதோஷமேனக. திருஷ்டாந்தங்கூறுவதில் இவரைப்போல புத்திமானைக்கண்டெடுப்பது அருமை அருமை! இதுபோலவே, முன்னேபிறந்த விஷத்தையும், பின்னேபிறந்த அமிர்தத்தையும் உவமைகூறினார். விஷமோ மரணத்தைக்கொடுப்பது அமிர்தமோ மரணத்தைக்கெடுப்பது. விஷத்தையுண்டவர் சிவபெருமான். அமிர்தத்தையுண்டவர்கள் விஷ்ணுவாதிகள். விஷத்தையுண்டுஞ் சிவனிறந்ததில்லை. அமிர்தத்தையுண்டும் விஷ்ணுவாதிகள் வாழ்ந்ததில்லை. விஷத்தையுண்டாலுஞ் சிவன் சாகாதவரென்றும், அமிர்தத்தையுண்டாலும் விஷ்ணுவாதிகள்சாகிறவர்களென்றும் அவர்களுடைய நித்யாநித்யங்களை வெளிப்படுத்து முபகரணமாயவிளங்கும் விஷதிருட்டாந்தத்தை யிவராதரித்தது என்னபேதமை? விஷமும் சிவனுக்கமிர்தமாயிற்று அமிர்தமும் விஷ்ணுவாதிகட்குவிஷமாயிற்று. ஆகவே, இவர் விஷாமிர்தங்களின் ஸாதம்யங்கூறியது எற்றுக்கோவறிந்திலம்.

"సుధామప్యాస్వాద్య ప్రతిభయజరామృత్యుహరణీం విపద్యంతే విశ్వే
విధిశతమఖాద్యా దివిషదః । కరాళం యత్క్ష్వేళం కబళితవతః కాలకలనా న శంభో
స్తన్మూలం తవ జనని తాటంకమహిమా"

"பிரமனிந்திரன் முதலிய தேவர்களுணவெனா
நனிபெருந்திரை யமுதுண்டெலாமுற்ற கொலாம
ஒருவராற்றவிர்க்கிலா விடமுண்டும வாழ்வன்மா
திருபெருந்தகை யிட்ட பொன்றோடியின் வாசியே"

என்றருளிய சங்கராசாரியர் வாக்கியத்தால் உண்மை வெளிப்பட்டதென்க.

"வானவரு மிந்திரனு மாலயனு மேசெத்தப்
போனவிடம் புனைமூழ்த்தப் போகாதோ—ஞானபிரான்
அத்தனருணேசனைப் பட்டின் ஈருகசையுமே
பத்தியுடன் கொள்ளாக் குருந்தக் கால."

என்றருளிய குகைநமசிவாயர் திருவாக்காலும் நன்குணர்க. முன்பிறந்ததை மூதேவியனுபவங்கொண்டிருலுமிவர் பிரம்மதேவரிடத்து முன்பிறந்த பிராம்மணர்களை வெவ்வாறு கொண்டனரோ அறிந்திலம். முன்பிறந்த பிராமணர்களை அபகர்ஷமாகவும், பின்பிறந்த சூத்திரர்களை உத்கர்ஷமாகவுங்கொண்டு வழிபடுவார்போலும். இவர்க்கு முன்னேபிறந்ததைத் தள்ளிப் பின்னேபிறந்ததைக் கொள்வது நிஜானுபவமெனாக இதனாலேயே பிரமதேவர் முகத்திலே வந்த சிவனைவிட்டு அவர் குஹ்யத்திலே தோன்றிய விஷ்ணுவுக்குப் பிரமஹத்துவம் கற்பிக்கவந்தனரென்க. இனி ருக்கெஜுஸ்ஸாமங்களினும், முறையே முதலவேதம் மூதேவியென்றும், இரண்டாவதுவேதம் ஸ்ரீதேவியென்றும் தாரதம்யங் கூறுவார்போலும். முன்வந்தவரைப் புறந்தள்ளிப் பின்வந்தவர்க்குப் பிரியஞ்சொல்வாரிவரேபோலும். முன்னேநிற்கும் நீரைத்தள்ளிப் பின்னேநிற்குஞ் சேற்றைக்குடிப்பாரிவரே போலும். முன்னேயுண்டானமன்னத்தை நீக்கிப் பின்னேயுண்டா மலத்தைக் கொள்வாரிவரேபோலும். முன்னேசெல்லும் அரசனைவிட்டுப் பின்னேசெல்லும் அடிமையைக்காண்.

பரிவரோபோலும். இப்படிப்பலவுள்ளவாகலின் புத்திமான்கள் பகுத்துணர்வாராக. இப்படிச்சொல்வதனால் பிரமனிடத்துப் பின்வந்தவேதம் புராணத்திற் குறைந்ததென்பது எமது கருத்தன்றென்க. புராணத்தினும் வேதமேமுற்பட்டதென்பதை முன்னேவிசாரித்துத் திர்மானித்தோமாகையால் இவர்கூறிய தோஷம் எங்கேவேதத்துக்கு முண்டாகப்போகின்றதோவென்னும் பயத்தாலேயே இப்படிப்பரிகரிக்க நேர்ந்ததென்க. மூத்தவனுக்கும் இளையவனுக்குமிருக்கும் அன்யோன்யசம்பந்தத்தைநோக்காமல் இருவர்க்கும் பேதங் கற்பித்து ஒன்றுகிராஹ்யமும், ஒன்று அக்ராஹ்யமுமாகக் கொள்வது அவிவேகமென்க. இரண்டும் கிராஹ்யமேயாகி மூத்தவன் இளையவனென்னு முபசாரமாத்திரம் பாராட்டத்தக்கதென்க. மேல்நியாயங்களால் புராணத்தைப்போலவே இதிஹாசமும் பிரமாணமென்றும், இதிஹாசம் புராணத்திற்குச் சார்புநூலாகையால் புராண அபேக்ஷயா இதிஹாசம் தாழ்ந்ததென்றும் நிச்சயிக்கப்பட்டதனால் புராணாந்தர்க்கதமாகிய சிவகீதைக்கு இதிஹாசாந்தர்க்கதமாகிய பகவத்கீதை அதிக்கிரமித்ததென்றுகூறுந் தூர்வாதம் நிரசிக்கப்பட்டதென்க.

இனிச் சங்கராசாரியார் சிவகீதைக்கு வியாக்யானஞ் செய்யாததென்னையெனின், அவர்செய்யாததினாலேயே அதற்கொரு குறைவுண்டாமென்பது என்னபேதமை? பகவத்கீதைக்கு மாத்திரஞ்செய்தனரேயெனின், அதுவுகான் மவாதத்தைச்சாதித்துச் ஸ்வயமதத்தையனாயி இவர்கள் பாஞ்சராத்திரத்தைக் கூறினதில்லையாகலின் அந்தவியாக்யானத்தை ஆதரவாய்க்கொண்டுவந்து அவதியாய் முடிந்ததென்க. ஆண்டுபட்டியிற்று நூலதிசயமேயன்றிச் சித்தாந்த அதிசயமன்றேயெனின், சித்தாந்தவிசேஷத்தால் நூலதிசயமேயன்றி நூல்விசேஷத்தால் சித்தாந்த அதிசயமில்லையாகலான் பரம்பரம் பாஞ்சராத்திரவிகற்பமாகிய சங்கராசாரியார் வியாக்யானத்தால் பகவத்கீதையை நிறுத்தவந்தது நிரஸ்த

மெனக. சங்கராசாரியார் விசிஷ்டாத்வைதபரமாய்ப் பகவத் கீதைக்கு வியாக்யானஞ்செய்திருந்தாலொழிய அவரையெடுத்துக்கூறுவது அவலமெனக.

இதுநிற்க, அவர் சிவகீதைக்கு வியாக்யானஞ்செய்யாததை நோக்குங்கால் "இவ்வுண்மைபற்றியன்றே அருச்சுனற்குக் கீதைநூல் செவியறிவுறுத்த கண்ணன் யானேயுலகெல்லா மாயினேனென்றதூஉம், முதல்வனது விசுவரூபத்தைத் தான் காட்டியதூஉம், ஏனையவற்றைக் கைவிட்டு என்னையே வழிபடுகவென்றதூஉம், அதனை யுபதேசமாகக்கொண்ட அருச்சுனன் அவன் கூறிய கருத்தறிந்து போசத்தின் சாங்கராஞ் சிவபூசை செய்ததூஉம், கண்ணனை மேலிட்டபோது அஃது முதல்வன் திருமுடிமேற் கண்டதூஉமெனக. கண்ணனுபமன்னிய முனிபாற் சிவதீக்கை பெற்றுத் தனக்குத் தலைவனையு முன்னிட்டுச் சோகம்பாவனையைத் தலைப்பட்டோனாதலின்" என்று சிவஞானசுவாமிகள் சிவஞானபோதச் சிற்றுரையிற் கூறியிருக்கின்றாராகலான் சிவனசொன்ன கீதையில் யானேயுலகெல்லா மாயினேனென்றதூஉம், ஏனையவற்றைக் கைவிட்டு என்னையே வழிபடுகவென்றதூஉம் முதல்வியவற்றைச் சோகம்பாவனையாலென்று கூறவிசையாமை கருதியே சிவகீதையைவிட்டுத் தமமையொத்தவராகிய கண்ணனுரைத்த கீதையைக் கடைப்பிடித்தாரெனக. கண்ணன், கீதையில் ஏனையவற்றைக் கைவிட்டு என்னையே வழிபடுகவென்று அருச்சுனற்குக் கூறினராகவும், அவன்சாங்காராஞ் சிவபூசைசெய்து வந்ததென்னை? பாசுபதாஸ்திரம்பெறவேண்டிச் செல்லுகையில் கண்ணன் உடனிருந்தும் அவன் கண்ணனைப்பூசிக்காமல் கண்ணனிடத்துச் சிவபூசைசெய்ததென்னை? இவ்வேதுக்கள் பலவாற்றானுங் கண்ணன் கூறியதெல்லாஞ் சோகம்பாவனையாலேயென்றறிக் தன்னையே பரமாய்க் கருதியல்லவென்க.

"கண்டவிவையல்லேனா னென்றகன்று காணாக்
கழிபரமு நானல்லே னெனக்கருதிக் கசிந்த
தொண்டினொடு முளத்தவன்றா னின்றகலப் பாலே
சோகமெனப் பாவிக்கத் தோன்றுவன் வேறின்றி

விணைகளு மலங்களெல்லாங் கருடதியானத்தினை
விடமொழியு மதுபோல விமலனைத்து மடையும
பண்டைமறைக ளுமது நாமுனே னென்று
பாவிக்கச்சொல்லு மதுபாவத்தைக் காணே"

என்றுவருஞ் சந்தான குரவர்வாக்கியமுஞ் சான்றுமெ
ன்க. இந்த நியாயங்களால சங்கராசாரியா சிவகீதைக்கு வி
யாக்கியானஞ்செய்யாதுவிட்ட காரணம வெளிப்பட்டதனால
அவர் சிவகீதா வியாக்கியானஞ் செய்யவில்லையேயென்று ம
நதமதியாறகுணர்ந்த மட்டிவாசகம நிரஸ்தமெனக சிவகீ
தையில ஏகான்மவாதத்தைச சாதித்து வியாக்யானஞ்செய்
வதனால தமது சித்தாநதங்கெக்கிமேயன்றிச சிறப்படையா
தென்றே அதனைச்செய்யாது விடுத்தனரெனக. அநாதிமல
முத்தராய் விளங்கும சிவபெருமான தாமேபரமென்றும,
தாமேஎல்லாமென்றும, தம்மைககாட்டிலும வேறுபதாரத
தமில்லையென்றுங கூறுவது ஸவதாமம. சங்கராசாரியா முத
லியவர்கள பாசபந்தங்களாகளின அநங்கத்தா புங்கூறுவது
பரதாமமாமேயன்றி ஸ்வதாமமாகாதெனக. அதுபற்றியே
சிவகீதாவியாக்யானம அவர்க்குப்பாதகமாயிற்றெனக இன்
னும்விரிக்கிற்பெருகும.

இங்ஙனமிருக்க, ஷை செட்டியாரவர்கள் பகவத்கீதைமு
தலிய விஷ்ணுபாரம்யங்களையும், வைஷ்ணவ தாமங்களையுங்
கூறும்பாரதத்தில சோவிரோதமாயச சிவபாரம்யங்களையும்,
சைவதாமங்களையும எப்படிக்கூறுமென்று மறுத்தார். நல்ல
முகிது. அர்ச்சுனருக்குப் பாசுபதமளித்தல், கண்ணனுக்குப்
பிள்ளைப்பேறுதவுதல், கிருஷ்ணருக்குச் சிவதீட்சை கொடு
த்தல்முதலிய சிவதருமங்களைக்கூறும பாரதத்தில விஷ்ணுத
ர்மங்கள் எப்படிவரக்கூடுமென்று அதனையெதிரிட்டுநோக
கின் மேலாட்சேபம்சிகுமாகையால அவருடைய மநதம
திக்கு விசனப்படத்தக்கதாயிருக்கின்றது.

இனி வாஸ்தவவிசாரத்தில ஸ்ரீமஹாபாரதம பஞ்சபா
ண்டவர்கள சரித்திரமேயன்றி வேறில்லை. ஸ்ரீகிருஷ்ணர் அ

வர்களுக்குத் தேசபந்துவும், ஆப்தனுமாயிருந்தபடியால் அவர்சரித்ரமிடையிடையே பாரதத்தில் சொல்லப்பட்டது. ஸ்ரீகிருஷ்ணர் சரித்ரமாத்திரமேயன்றிப் பீஷ்மர், துரோணர், அசுவத்தாமா முதலிய ஆசாரியர்கள் சரித்திரமுஞ் சொல்லப்பட்டது. ஆகவிப்படிப் பலசரித்திரங்களைக் கூறிவரும்பாரதத்தில் ஸ்ரீகிருஷ்ணசரித்திரமே ப்ராமுக்யமாகக் கூறிவருமென்பது விருத்தமெனக. பாண்டவர்கள், கிருஷ்ணர் முதலியவர்கள் உபாசகர்களேயாய்த் தங்கள் அரசகாமங்களினிறைவேறும்பொருட்டும், ஆன்மலாபத்தின்பொருட்டுமொரு கடவுளை வழிபடுவாராகலின் அவரைச் சாதசிவமூர்த்தியென்று இனிது விளக்கும். இந்நுட்பங்களையறியாமல் விஷ்ணுபாரம்யங்களைக் கூறும்பாரதத்தில் சிவபாரம்யம் எப்படி வரக்கூடுமென்று விகற்பித்துணர்த்த வீணர்தங் கண்டிக்கப்பட்டதெனக் விசேஷமாகும். விஷ்ணுபாரம்ய முதலியவற்றை அந்தந்தஸ்தலப்ரகரணங்களில் அவரையுபாசியராகக் கொண்ட அதிகாரிகள் பொருட்டுக்கூறியதெனக. அவ்வுபாசியரையுபாசகராக்கி அவர்க்குபாசியரைக் கூறுங்கால் எஞ்சலையிருத்தலால் பாரதமடங்கலும் சிவபெருமானையே பரமாப்தசாத்தியாகக் கூறுமெனக இவற்றின் விவரணத்தைப் பின்னர்க் கூறுவாமென்க.

இன்னும் ஷை ரெட்டியாரவர்கள் ஸ்ரீ மஹாபாரதத்தை ஸ்ரீகண்டாசாரியார் சிவபாரம்யங்களைச் சேர்த்து விஷ்ணுபாரம்யங்களை அங்கங்கே யெடுத்துவிட்டு அவற்றை ரூடிசெய்ய ஒரு வியாக்கியானமுஞ்செய்து சேர்த்துவிட்டாரென்றும், பங்காளவாசிகள் சத்திபாரம்யமுடையவர்களாதலால் தத்சம்பந்தமாய முந்நூறு அத்யாயங்களைக் கல்பிதாம்சமாய்ச்சேர்த்து நீலகண்டீயத்தை யாதரித்து அந்த தேசத்திலே பாரதத்தை அச்சிட்டார்களென்றும், அந்தப் பிரதியாதாரமாகவே இச்சென்னையிலும் அச்சிட்டார்களென்றும், இதுகள் பிராசீன வியாக்யானங்களோடு விரோதிக்கின்றதென்றும், பலவாறு பிதற்றியிருக்கின்றனர். இவற்றை விசாரிக்குமிட.

த்து ஸ்ரீகண்டாசாரியர் விஷ்ணுபாரம்யங்களை யெடுத்தெறிவிட்டாரென்பதும், சிவபாரம்யங்களைச் சேர்த்தாரென்பதும் முட்டாள்தனமையெனக. பாரதத்தில விஷ்ணுபாரம்யம முக்கலே யில்லாதிருக்கவும அதனை யெடுத்தெறிவிட்டாரென்ப தெங்ஙனமிசையும்? மேலியாம் கூறியாயததால பாரதத்திடங்களும சிவகாமத்தையே கூறுமெனபது வெளிதாக்கம. சொன்னபடியே அவர் விஷ்ணு சம்பந்தமான சில அம்சங்களை யெடுத்துவிட்டாரென்றால், அதனை மறுத்து உண்மையை நாட்டி வேறு வியாக்கியானத்தால ஏன சாதிக்கப்பட்டாது? அவருளளபடியே விஷ்ணுத்தாமங்களாக கருததுண்டெனின், கொடுரம சேர்மையாக விட்டுவைத்தாமென்பதெங்ஙனங்கூடும்? பக்கங்களகிலுள்ளவர்கள சம்பிரதாயமாய பழுதாறு அத்யாயங்களைச் சேர்த்தாரென்று இவர் நாணமில்லாதவர்போலும், எங்காவது ஒரோதொருப்பாய மூன்றாறு அத்யாயஞ் சேர்ப்பார்களா? மூன்றாறு ஸ்லோகங்களோ? ஒரு ஸ்லோகஞ் சேர்த்தாலேயே திருட்டு வெளிப்பட்டுப்போமாகவும், அவர்கள மூன்றாறு அத்யாயஞ் சேர்க்கிறவரையில இவர்களெங்கே தூங்கிக்கொண்டிருந்தார்கள்? இவர்கள "పశ్చాదపనీతం మధుసూదనస్య పాదారవిందార్చిత చిత్రపుష్పం, దదర్శ గంగాధరమౌళిమధ్యే బభూవ చరః కృతస్పృహాణాం" என்கிற ஸ்லோகம துரோணபர்வத்திலுள்ளதாகக் கூறித திரிகின்றார்களே! அந்தோ! பாவியென்று கொண்டாரபோலும் இப்படி யில்லாததைப் புகுத்துக்கும் பேதைகள் இவர்களையென்பனதப புத்தியானவர்கள் கண்டறிவாராக. இன்னும பலவுளவாயினும விரிவஞ்சி விடுத்தோமெனக. இது நிற்க, ஸ்ரீகண்டாசாரியர் செய்த பாஷ்யத்தையானம பிராசீன வியாக்யானங்களோடு விரோதிக்கின்றதென்றார். இவரெத்தனை பிராசீன வியாக்கியானங்களைப் பார்த்திருப்பார்? அந்த வியாக்கியானங்கள் செய்தவர்கள் யாவர்? அந்தப் பிரதிகள் எந்தத்தேசத்தில் யாரிடத்திருக்கின்றன? அவைதம்மிடத்திருப்பதுபோலவே கூறுறோ! ஆச்சரியம ஆச்சரியம!!

ஸ்ரீமஹாபாரதத்திற்குப் பிரவகதர்களாய்ச் சொர்க்க மத்ய பாதாளங்களில் முறையே பைலமுனிவர், வைசம்பாயனர், ஜைமினிபகவானுகிய மூவரையும் வியாசமுனிவர் ஏற்படுத்தினரென்றும், அவ்வாறே அவர்கள் அந்தந்த இடங்களில் அதனை வெளியிட்டதுமாத்திரமேயன்றி ஒருவராயினும் அதற்கு வியாக்யானஞ் செய்ததில்லையென்றும், பின்னர் ஸ்ரீகண்டாசாரிய சுவாமிகளென்பவர் பரமகாருண்ய நிதிகளாய் ஒரு வியாக்யானம் பிரதிபதரூபமாய்ச்செய்து வெளியிட்டனரென்றும் புத்திமான்கள் பலரும் வழங்கிவருவதற்கேற்ப அந்த ஸ்ரீகண்ட வியாக்யானமொன்றுமே இம்சேதுபரியந்தம் பிரசித்தமாயிருக்கின்றது. இதனை புணராது வாயில்வந்தபடிப் பிதற்றித்திரிவது பாவம் பாவம்!! இது மாத்திரமா? சுருதிஸ்மிருதிகளிலும் இவர்கள் பேய்க்கருத்தை விரோதிக்க அபிசங்களையும் கற்பனையென்று சொல்வார்களேயன்றி வேறில்லை. இப்படிப்பட்டவர்களை என்ன சமாதானத்தால் திருப்தி செய்யலாம்? விவேகிகளாய்ச் சத்திய பிரமாணத்திற் கட்டுண்ட புத்திமான்களுக்கே சமாதானஞ் சொல்லலாமன்றி இவரைப்போலொத்த கவிச்சிரேஷ்டர் புருகையெல்லாம் மாற்றித் திருப்திசெய்விக்க யாவராலேதான் முடியும்? இனியிப்படி வீண்புரட்டுகளாலும், விருதாபிரசங்கத்தாலும் அவலமாக்கத்தை யவலம்பித்துப் பாவத்துக்குள்ளாகிக் கெடாதிருப்பாராக.

இனி ஸ்ரீமஹாபாரதம் சிவபாரம்யப் பிரதிபாதகமுடையதென்பதை விசாரிப்பாம். துரோணபர்வத்தில் "దేవదేవ ప్రపంచాత్మా అజయోऽవినశ్వరోऽవ్యయః, సర్వరూపః భవఃజ్ఞాత్వా శంకరం యతేతం ప్రభుం, తస్మిన్నభ్యర్చ్య పీఠం కరోతి వృషభధ్వజః" என்கிற வாக்கியத்தால் தேவர்களுக்குத் தெய்வமாகியும், எண்ணக்கூடாமலிருக்கும் ஆத்மபாவமுள்ளவராகியும், குறைவில்லாதவராகியும் விளங்கும் விஷ்ணுவானவர் சிவனை சர்வரூபியாய்த் தெரிந்து மஹாப்பிரபுவாகிய அவரை இப்பிரகத்தினி

டமாயப் புரிகின்றார் எந்தப் புருஷனானவன் சாவசொ ரூபியாய்ச் சிவனைப்பத்து ஹிருதயத்தில் பூசிக்கின்றானே அவனிடத்தில் பரமசிவன் அதிமோகிய பிரீதியைச்செய்கி றார் என்றும், 'ఉస్కృక్షపోయా గాస్త్రయో విచ్ఛుష్కలాః, తా ఘ్నుంలింగే ఽలక్ష్యభు ల్లయాంచాణయాంవిశేషతః.' என்கிற வாசகி யத்தால் வியாசரானவா அசுவத்தாமனை நோக்கி கேளும் அசுவத்தாமனே! கிருஷ்ணார்ஜுனர்களுக்கு கெப்படியானுல உடைத்து சாமம்-தப- யோகங்கள் கிடைக்கிறதன வோ அப்படியே உமக்கு கிடைக்கிறதன்றது. அந்தக் கிருஷ்ணார்ஜுனர்கள் லிங்கத்தேவிடமாயப் பரசிவராதனை செய்கின்றார்கள் நீா விக்கிரகவடிவத்தில் ஆராதனை செய்கிறீா என்று பிறதொன்றும் இனிது பெறப் பட்டது அன்றியும், "సప్తపురుషక్షేత్రే యథా సంభవ" என்கிற வாக்கியத்தால் கேசவநாமத்தினுடைய விஷ்ணு வானவா சிவபூஜை செய்பட்டவனென்றும், சவபாதப க்தியுடையவனென்றும் கூறப்பட்டது இப்படியே பாரா டங்களும் வபாரமபகசனாக கூறிவந்துண்மையை யாம் பாமல் இவ்வாறாகவே போதகமாக அதனை நிரூபணாசசெ கொண்டு மங்கிரகூறுவதுமலவுரைப்பெனக

எழுமைப்பர்கொடியார் மாணமிப மிவவளமினதாகவும், மே லி டங்களில் 'ఐఎంస్ఫురాణాళ్య'' என்கிற வாக்கியத்தைக் கொண்டு வீஷ்ணுகாட்டுவிப்பட்ட சாஸ்திரங்கள் மான மிருதகைப்புந்த சப்ப விசாரிப்போம். இவா பாரதத்தில் சில அபிசங்களை விவரித்து விஷ்ணுபரத்வம் கூறவந்தவராகவே ன இல்லாத பாகவதத்தையுண்டென்று சாதிக்கவந்த அவ ரேழை மதியைமாறயி புணமையைநாட்டுவது எமாது லவ தாமமாயிறவெனக. துரோணபாவகத கைலாசயாத்திரா க யாயத்தில், 'ఔం నాం పరమం బ్రహ్మ వ్యక్తం వేదవిదాంవిదం, కాలకే యమజ్ఞానం శక్రసూర్యగుణోదయం'' என்கிற வாக்கியத்தா ல வேதவித்துக்களுக்கு நிதியும், யோகிகளுக்கு வியக்தமு

ம், பரப்பிரம்மரூபமாயுள்ளது அந்தப்பரமசிவம் என்றும், "జన్మతుః కారణాత్మానం" என்கிற வாக்கியத்தால் ஜகத்காரணமாகிய அந்தப் பரமசிவத்தை யடைந்தார்க ளென்றும், "వాసుదేవస్తుతం దృష్ట్వా జగామశరణార్థితం, పార్థేనసహధర్మాత్మా, కృష్ణస్త్రీహ్యసనాతనం, లోకాదింవిశ్వకర్మాణ మజమీశానమవ్యయం" என்கிறவசனத்தால் தர்மாத்மாவாகிய ஸ்ரீகிருஷ்ணா புராணபுருஷரும், உலகத்துக்கு முதல்வரும், உற்பத்தி நாசரகிதரும், பரப்பிரம்மஸ்வரூபருமாகிய பரமசிவத்தை அர்ச்சுனனோடு வந்தடைந்தாரென்றும்; ஆரணியபர்வம். தீர்த்தயாத்திராபர்வத்தில் "యత్రవిష్ణుఃప్రసాదార్థం రుద్రమారాధయత్పురా - వరాం శ్చసుబహూన్లేభే దైవతేషుసుదుర్లభాన్" என்கிறவாக்கியத்தால், விஷ்ணுவானவர் அனுக்கிரகம் பெறவேண்டிப் பரமசிவத்தைப் பூசித்துத் துர்லபமான அநேகவரங்களைப் பெற்றாரென்றும் இனிது பெறப்பட்டது. இப்படிப் பிரமாணிய சித்தியாய்த் தீக்ஷிதஸ்வாமிகள் முதலிய சிவாதுபூதிமானகள் சிவபாரம்யங்களை வெகுவாய் விளக்கியிருக்குமுண்மையில் அதையைக்கொண்டு மேற்படி சாஸ்திரியாரவர்கள் குழறியிருக்கும் சமாதானங்களைப் பரியாலோசிப்போமாக

பகவத்கீதையில் "రుద్రాణాంశ్శఙ్కరశ్చాస్మి" என்கிற வசனத்தால் சிவனுக்கு வாசுதேவ விபூதித்வங் கூறப்படுதலால் "మోహినాం" என்கிற வாக்கியத்தால் பிரதிபாதிக்கப்படும் சிவபாரம்யம் சமாதிக்கப்பட்டதன்று வேயில்லை யென்றும், "నారాయణాత్మకో రుద్రఃపాణ్డవేయయుధిష్ఠిర" என்கிற மோக்ஷதர்ம வசனத்தில் நாராயண = ஆத்மா = யஸ்ய என்கிற பஹுவ்ரீஹியினால் சிவனுக்கு நாராயண சரீரத்வம் கூறப்படுதலால் "జన్మతుః" என்கிற வாக்கியத்தால் பிரதிபாதிக்கப்படும் ஜகத்காரணத்வம் சிவத்துவமாகக் கூறுவது பொருந்தாதென்றும், "ఏషవిష్ణురితిఖ్యాత అదిత్యాంశశ్చహవ్యభుక్" என்கிறவசனத்தால் அக்கியினிடத்தில் சிவபராலுண்டுபண்ணப்பட்ட இவன் விஷ்ணுவென்று சொல்லப்படுவான் என்று பெறப்பட்டதனால் "యత్రవిష్ణుః" என்கிற வசனத்திலுள்ள வி

ஷ்ணுபதம் வாமனபரமாக நிச்சயிக்கப்பட்டு அவதாரபர மாயச் சமாத்திக்கப்படுமென்றி மூலவிஷ்ணூபாஸ்யத்வமாகக் கூறுவது விருத்தமென்றும், அப்படி அவதாரத்தில் பூசித்த தும வராகபுராணத்தில் சிவனைநோக்கி நான் அவதாரஙக ளோறும உன்னைப் பூசித்து உனக்குப் பிரசித்தியுண்டுபண் ணுகிறேன் என்று விஷ்ணுமூர்த்தி கொடுத்தருளிய வரத் தைப்பரிபகுகும பொருட்டேயென்றும, ஸ்ரீகிருஷ்ணாசெய்த சிவபூசையாதிகளும இது அபிமதமபறறியே யென்றும, அந்தந்த அவதாரஙகளில பிரமஹத்திராதனஞ் செய்துவந் ததுபோல ஸ்ரீருத்ராராதனமும தாம பரிபாலனர்ததமே யன்றி சிவசாவோத காஷ்த்தாலனறென்றும ஒருமுறையுமு றுதொதாலைததார

இகனை முறையே விசாரிககுமிடத்தில் "ருத்ராணாம் சங்கர ச்சாஸ்மி" என்கிற வசனத்தாற பெறப்பட்ட சஙகரனை விஷ்ணு விபூதியென்று கூறினவா மேல துரியமூர்த்தியாகிய பரசிவ பபிரபுவை விசாரியாமல வெளிப்பட்டது அறியாமையென க. "ஆதித்யாநாமஹம்விஷ்ணு:" என்கிற வசனத்தாற பெறப்பட்ட விஷ்ணுவைத் துவாதசாதித்தியருள ஒருவராகிய விஷ்ணு வென்றே கூறுவரன்றி மூலவிஷ்ணுவே தானென்று கூறப்பட் டவருமென்று சொல்லத்துணிவாரா? ஆதித்தியருள விஷ் ணுநானென்பதைத் துவாதசாதித்தியருள ஒருத்தனாக கிர கிப்பதுபோல உருத்திரருள சங்கரன நானென்பதை ஏகா தசருத்திரர்களில ஒருத்தராகக் கிரகிக்கவேண்டுமென்றிப் பிரம ஹவிஷ்ணு ருத்ராதி சாவசம்ஹிதமாட மூர்த்தியாகிய துரிய சிவத்தை யென்றுகொள்வது துராஹங்காரமெனக. இதனு ல சிவபெருமானுக்கு நாராயணவிபூதித்வம சித்திக்காதாகை யால "ஸோம்ஸோம்" என்கிற வசனத்தால பிரதிபாதிக்கப்படும பரப்பிரமஹத்வம ஸ்ரீபரசிவமூர்த்திக்கென்றே ஸ்பஷ்டமா ய வெளிப்பட்ட தெனக.

இனி "நாராயணாத்ருத்ர:" என்கிறவசனத்தால் சிவனு க்கு நாராயண பிரேரியத்வங்கூறி "ஜந்து:" என்கிற வசனத்

தாற் பெறப்பட்ட ஜகத்காரணத்வத்தைச் சிவனுக்கு அந்தர்
யாமியாகிய விஷ்ணுவினிடத்துக் கிரிக்கவேண்டுமெனப
து துரபிமானமென்க. "తమీశ్వరాణాంపరమంమహేశ్వరం, తందేవ
తానాంపరమం చదైవతం, పతింపతీనాంపరమంపరస్తా, ద్విదామదేవంభువ
నేశమీడ్యం" என்கிற சுவேதாசுவதரவாக்கியத்தால ஈசுவராச
ளுக்கெல்லாந் தலைவராகிய மகேசுவரரும, தேவர்க
ளெல்லாந் தலைவராகிய மஹாதேவரும், பதிகளுக்கெல்லாந்
தலைவராகிய பசுபதியும். பரமாயுள்ளவாகளெல்லாந் தலை
வராகிய பராத்பரரும், சர்வகாரணருமமான, தியானமாகச்ச
தாலு பாசிக்கப்படுபவருமாகச் சிவபெருமானே நாங்களுக்கி
பரூரும என்று பெறப்பட்டதன்றியும், "విశ్వేశ్వరమహాదా
ద్యం విశ్వాద్యం విశ్వమీశం శివం, సర్వేషాన్ద్రష్టారం సర్వమాయావి ద్ధృష్టిస్థితానా
మీశం" என்கிற ஆதித்யபுராண வசனத்தால சகல ஜகத்துக்
குக்கும் பிரபுவானவரும், உமாதேவியாகிய இருவரும், உல
கங்களுக்கெல்லாம் அந்தரியாமியுமான பரசிவப் பிரபுவைப்
பிரமஹாதிகளோடு சமமாகவும், பிராட்டியாரை இதரசக்தி
களோடு சமமாகவுங்கூறுதல் கூடாதென்று நிச்சயிக்கப்ப
ட்டதனால் "నారాయణాద్రుద్రం" என்கிறவசனத்துக்கு அர்
த்தசுவீகாரமாய் நாராயணனுக்கு ஆத்மா அந்தரியாமியாகிய
ய சிவபெருமானென்று தத்புருஷ சமாசத்தைக் கிரகிப்பது
வேயுபாதிகமென்க. இன்னும் "సఏషభగవానీశః సర్వాత్మాదిరవ్య
యః, సర్వత్త్వవిధానజ్ఞః ప్రధానపురుషేశ్వరః, సోసృజద్దక్షిణాదఙ్గాద్బ్ర
హ్మాణంలోకసమ్భవం, వామపార్శ్వాత్తథావిష్ణుం లోకరక్షార్థమీశ్వరః, యు
గాన్తేచైవసంప్రాప్తే రుద్రంప్రభురథాసృజత్" என்கிற அநுசாசநிகப
ர்வவசனத்தால் சர்வகர்த்தாவாகியும், சர்வதத்வாத்மகராகி
யும், நாசரஹிதராகியும், சகலதத்வங்களுடைய நிர்ணயங்க
ளை அறிந்தவராகியும் விளங்கும் பிரதான புருஷராகிய ஸ்ரீ
ருத்ரபகவான் தனது வலதுபாகத்தினின்றும் லோகசிருஷ்ட்
டியைச் செய்யும்பொருட்டுப் பிரமஹாவையும், வாமபார்ச
துவத்தினின்றும் லோகரக்ஷணார்த்தமாய் விஷ்ணுவையும், பிரள

யகால சம்ஹாராரத்தமாய் ஸ்ரீருத்ர மூர்த்தியையும் உண்டு பண்ணினதென்று சொல்லப்பட்டது. "ఈశానస్సర్వవిద్యానా మీశ్వరస్సర్వభూతానాం, బ్రహ్మా విష్ణుశ్చ సూర్యశ్చ సోమోదేవాశ్చ సాస్వయః, స్వర్గ నరకసంస్థైవ తథైవాభూతపంచకం యథా, ఉద్భూతం యస్య సర్వం తదా శివస్య మహాశ్వరం" என்கிற சாந்தோக்ய வசனத்தால் ஈசானருடைய உபசந்தைப் பிராணனுடையதாகச் செய்கின்றவரும், சமஸ்தத்தையும் உண்டுபண்ணுகின்றவரும், சமஸ்தபிராணிகளிலும் வசிக்கின்றவரும், ஈசானருமாகிய அந்தப் பரமேசுவரர் விஷ்ணு, பிரமன், சந்திரன், சூரியன், இந்திரன் பரிவாரங்களாகிய மற்றத் தேவர்களையும் சிருஷ்டித்தும், ரக்ஷித்தும், சம்ஹரித்தும் வருகையாலே உலகமெல்லாம் இவரால் சிருஷ்டிக்கப்பட்டதாலும் இவர் தேவராக விளங்குவதாலும் சிவனுக்குச் சர்வகாரணத்துவம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறதாகக் கூறப்பட்டது. இந்தப் பிரமாணத்தினால் சிவன் சர்வகாரணம் "ఈశానః" என்கிற வசனத்தாலே சொல்லப்பட்ட சர்வகாரணத்துவம் சிவனுக்கே உண்டென்று சித்தமாய் மட்டும் சாதிக்கப்படுகிறது.

இதுவுமன்றி, "యస్య ప్రసాదాత్" என்கிற வசனத்தால் சொல்லப்பட்ட விஷ்ணு முதலான அனந்த நாமங்களுடைய பரமேசுவரர் முதலியவர்களால் பூஜிக்கப்படுகிறார். அன்றியும் இவருடைய திருவடிப் பூஜையால் சகல மேன்மையும் கிடைத்ததாகச் சொல்லப்பட்டது. "విష్ణుర్లింగం సమభ్యర్చ్య లబ్ధవాన్ పరమం పదం, బ్రహ్మా సర్వజగత్స్రష్టా యస్య లింగస్య సేవయా, ధారణీం సరస్వతీం చైవ లబ్ధవాన్ సర్వదేవతాః, ఇంద్రాద్యాః సర్వదేవాశ్చ పూజయిత్వా శివం పరం, లబ్ధవంతః స్వకం స్థానం పూజ్యమానాశ్చ సర్వదా" என்கிற பராசரபுராண வசனத்தால் விஷ்ணுவானவர் அனாதியான சிவலிங்கப்பெருமானைப் பூசித்து உன்னதஸ்தானமாகிய பரமபதத்தை அடைந்தார், பிரமன் பூசித்துச் சர்வகர்த்துருத்வமும் சரஸ்வதியையும் அடைந்தான். சமஸ்த தேவர்களுக்கும் பூசித்து

மிகுந்த ஐசுவரியத்தை யடைந்தார்கள், ஆதலால் சிவபெருமான் சமஸ்தபிராணி பூதங்களாலும் பூசிக்கத்தக்கவர் என்று பெறப்பட்டது. "శివస్య పూజ్యతే లింగం సర్వైర్దేవాసురైర్నృభిః దేవపూజితః సోవై వదన్తు ప్రతివాదినః" என்கிற வாமனபுராணவசனத்தால் சிவபெருமான் சமஸ்த தேவாசுர மநுஷ்யர்களாலும் பூசிக்கப்படுகின்றார். சிவனால் பூசிக்கப்பட்டவன் யாவன் பிரதிவாதிகள் சொல்லட்டும் என்று வெளிப்பட்டது. "యస్య బ్రహ్మా చ విష్ణుశ్చ త్వం చ శక్ర సహామరైః, అర్చయధ్వం సదా లింగం తస్మాచ్ఛ్రేష్ఠతమో హి సః" என்கிற அநுசாசநிக பர்வவசனத்தால் பிரமனும், விஷ்ணுவும், மற்றைத் தேவர்களும் சிவலிங்கப்பெருமானைப் பூசிக்கின்றவர்களானால் சிரேஷ்டர்கள் யாவர் என்று பெறப்பட்டது "తతోऽస్య సర్వస్య విశ్వస్య వామే, స్వాత్మా సమవ్యక్తమనంతరూపం, దృష్ట్వా సమీశం బహుభిర్వచోభిః, శంఖాసిచక్రార్పిత చక్రహస్తం" என்கிற துரோணபர்வ வசனத்தால் ஸ்ரீகிருஷ்ணருடைய தவத்தைச் சந்தோஷித்துப் பரமசிவம் அநுக்கிரஹார்த்தமாய் வெளிப்பட்ட அவசரத்தில் அவரது இடது பாகத்தில் சங்கசக்கரதாரியாய் அநேகவிதமான தோத்திரங்களால் துதி செய்துகொண்டிருந்த விஷ்ணுவை ஸ்ரீகிருஷ்ணர் பார்த்தருளினாரென்று வெளிப்பட்டது இவ்வுண்மைகள் மேலிடங்களில் (௭௮ ௭௯) வது பக்கங்களில் உதாஹரித்திருக்கும் ருக்சம்ஹிதா வாக்கியத்தாலும், பிரமவைவர்த்த வசனத்தாலும் விளங்கியிருக்கின்றமையால் "యత్రేశః" என்னும் வசனத்தால் பெறப்பட்ட விஷ்ணுசப்தம் மூலவிஷ்ணுவைப் பரிபாதென்று கூறிய பாதகவசனம் பரித்யஜிக்கப்பட்டதெனக. மேல் வாக்கியங்களால் பெறப்பட்டனவெல்லாமும் மூலவிஷ்ணூபாஸ்யத்வமே யாகையால் அவதார விஷ்ணுக்களுக்கு மாத்திரம் இடங்கொடுத்தது மௌட்டியாந்தகார மெனக.

இங்ஙனிற்க, அவதாரங்கடோறும் உன்னைப்பூசித்து உனக்குப் பிரீதி பண்ணுகிறேனென்று சிவனுக்குக்

கொடுத்தவரத்தைப் பாலிக்கும் பொருட்டே விஷ்ணுவான
வர் அவதாரங்களில் பூசித்தாரென்பதும். ஸ்ரீகிருஷ்ணர் பூ
சித்தாரென்பதும் பேதமையிற் பேதைமையெனக் கேட்டீங்
களில் "[illegible]" என்கிற சுருதி சித்தமான உ
பகாரத்தைச் செய்துவாயக்கூடிய பிரசங்கினமேற மாகையால்
ஸர்வசக்தியமான சர்வோபகாரத்தையுடைய சிவபெரு
மானிடத்து இராமகிருஷ்ணாதி அவதாரங்களில் செய்த ஆ
ராதனத்தாலேயே உபகாரம் சம்பவித்ததென்பது விதண்
டாவாதமென்க. வராகபுராணத்திலுள்ள வரதானம் அர்
த்தவாத மாத்திரமாகவே கிரகிக்கப்படும். அநேக சுருதிவி
த்தமாய்ப் புராணங்கூறுதலினால் பிரசம்சாபரமென்பதே
மேலோர் துணிபெனக. இல்லையெனின், சுருதி விரோதபரி
ஹாரத்தேட விடம்பெறுந கல்பனமாத்திரமாகக் கண்டிக்க
பபட்டொழியுமெனக. மலவரதானம் எனபோலுமெனி
ன், தண்ணீர்ப்பந்தரை யமைத்து நீரருந்தித் தாகந்தணித்த
பிறகு நானிங்கு நீரருந்தியிருந்தண்ணீர்ப்பந்தரை வைத்தவனுக்
குப் புண்ணியத்தை விளைவிக்கவேயன்றி வேறில்லையென்று
றும் பேதையிற் சுருக்கப்படுமெனக

இன்னும் பிரமஹத்யாராதனம்போல ருத்ராராதனமும்
தாமபரிபாலன மாத்திரமன்றி யதார்த்தமன்றென்று நயினா
இதுவுமொருவிதத்தையாம். மூலவிஷ்ணுவாலும், அவதார
விஷ்ணுக்களாலும் அந்தந்தகாலங்களில் சிவாராதனஞ்செ
ய்துவந்ததுபோல பிராமஹணர்களுந் சிவாராதனஞ் செய்
யவர்களென்பது சர்வவேத சம்மதம். விஷ்ணுவும் பிராம
ஹணர்களுந் சிவாராதனத்தை யுடையவர்களாகையால்
விஷ்ணுமூர்த்தி பிராமஹணாராதனஞ்செய்தது சிவபக்தாதி
கயத்தாலென்று வெளிப்பட்டது. துர்வாசர், நந்தி, பிருங்கி
சநற்குமாரர், அகஸ்தியர், ததீசி முதலாகிய முனிவர்களை
மூலவிஷ்ணுவே அநேக அவசரங்களில் வழிபட்டவுண்மை
களைப் பாரதாதி பிரமாணங்களால் கண்டறியலாமன்றியும்
அவர்களை அவதாரங்களில் பூசித்ததும் ஏராளமாகையால்

தாமபரிபாலன மாத்திரமாகக் கூறுவது அபசித்தாந்தமெ னக. அந்த முனிவர்கள் விஷ்ணுவை யாராக்தத்தும் அவர் சிவபூஜாநிஷ்டரா யிருக்கக்கண்டமையினாக "బ్రహ్మణస్సృష్టికర్తృత్వం విష్ణోర్వైరక్షకత్వం, స్వర్గస్యైపత్యమీశస్య శివపూజావిధేఃఫలం" என்றி று கூர்மபுராண வசனத்தால் பிரமவிஷ்ணுக்களுக்குச் சிருஷ்டித்தொழிலும், விஷ்ணுவுக்கு ரக்ஷணமும், இந்திரனுக்குச் சுவர்க்காதிபத்யமும் சிவபூஜையினால் வந்தபலமென்று பெறப் பட்ட வுண்மையைப் பேசுங்கால் ஸ்ரீருத்ராராதனையினால் அந்தப்பிரயோஜனம் பெறுவது காலத்திரயத்தும் சித்தியா மை வெளிப்பட்டதால் விஷ்ணுவினுடைய சிவாராதனத் தைத் தாமபரிபாலனமாத்திரமென்பது விரோதமெனக ஆக வே, ஆத்மார்த்தமென்று வெளிப்பட்டது. இப்படி விசாரித் தறிவதொழிந்து வாயில்வந்தபடி பேசித் திரிவது பாவம் பாவம்! இவ்வுண்மைகளால் ஜெ. சாஸ்திரியாரவர்கள் அபா ர்த்தங் கூறிக்கொண்டு சிவபாரம்யங்களைக் கெடுக்கத் தலைப் பட்ட விபரீதங்களைக்காட்டா தொழிந்ததாகவின் இதனை யிவ் வளவின் முடித்து மேல் முசூர் முதலியாருடைய சில விஷயங்களையிங்கு விசாரிப்போம்.

இக்கவிச்சிரேஷ்டர் "பிரபஞ்சகாரணத்தில்" என்னுந்தகவ டியில் "సౌశ్రేయార్థ భవబీజాయతానాం" என்ற வசனமொன் றெடுத்துக் தங்கக்கனக யுருக்ஷேத்ரமும் மாகாத்திகமாயிருப் போல நாராயணனே அவதரிக்க அவதரிக்க உச்சிராயத்தையு டையவனாவான் என்று பிரசங்கித்தனர். இதனால் மூலவிஷ்ணு வைக்காட்டிலும் அவதார விஷ்ணுக்களுக்குக் காந்திக மதிகரிக் கின்றது. மேல்சாஸ்திரிகளோ வெனின், மூலவிஷ்ணுவுக் குவந்த அபகர்ஷத்தை அவதார விஷ்ணுக்களுமேலேற்றிப் பரிகரிக்க முயன்றனர். இதனால் அவதார விஷ்ணுக்களைக் காட்டிலும் மூலவிஷ்ணுவுக்கு காந்திக மதிகரிக்கின்றது. இந் த விவகாரத்தால் ஸ்வமத பின்னவாதஞ்சித்தித்தலால் அன் யோன்யாசிரய தோஷம் சம்பவித்துப் பரித்யஜிக்கப்படு மெனக. விஷ்ணுவானவர் அவதாரங்கடோறும் உச்சிரா

யத்தை யடைகின்றதென்பதை விசாரிக்கில் புடம்போடுந் தோறும் பொன்னுக்கு மாற்றுயர்தல்போலென்றும் உவமி த்துக் கூறினார் இப்படியும் பொருள் கூறுவாருண்டா? அந்த வாக்கியத்தாற்பெறப்பட்டது சிவனுடைய மேன்மையொன்னை யல்லது வேறில்லை. பொன்னானது பூஷணங்களாகக் காரிய ப்பட்டகாலத்தில் அநுபவிக்கப்படமான சிரேஷ்டபதார்த்தமாய ஆத்மாக்களுக்கு இன்பம் விளைத்தல்போல நித்யங்களமாத்தி ரமாயுள்ள பரப்பிரமஹம் உபாதாநதசரீர திவ்யமங்கள விக்ரஹதேஜோ ரூபமாய்ச் சகலீகரித்து அநுபவ வேத்யமாகி ஆத்மாக்களுக்குப் பேரின்பத்தை விளைவிக்கும் அவசரத் தவிளக்கவந்த அந்தவாக்கியத்தை வேறு பிராஹயங்கொள்வ து அசஞானந்தகாரமெனக இப்படி விசாரியாமலத்தங்க த்தை புடுக்குந்தோறும் மாற்றதிகமாகிறுப்போல என்று இராமகிருஷ்ணாதி அவதாரங்களைமேலேறிக் கூறுவதுஅ பசித்தாந்தமெனக. மச்சம், கூர்மம், வராகம், நாரசிங்க முதலிய அவதாரங்கள் முறையே முதற்புட ம், இரண்டாம்புடம், மூன்றாம்புடம் என்றிங்கி ஒன்றிலொன் று மாற்றதிகரிக்கலேவேண்டும். அன்றியு மந்த முறையே அவை புடம்போடுதற்கு வேறே யொருபுருஷனும் வேண்டு ம். முறையே யவனுடைய அவதாரமாகவே பதத்தையுங் கொள்வாமெனின், பொன்னானது பூஷணங்களாகக் காரிய ப்பட்டகாலத்தில் மாற்றுக்களில் தாழ்ந்துயர்தல்போல் எல்லா அவதாரங்களும் சமநிலையினிருக்க வேண்டியதுபோக நாரசிங்கம், ஸ்ரீராமம் முதலிய அவதாரங்களே சிறந்து மச் சம், வராகமாதிகள் அங்கீகாரமாய அபூர்வத்தை யடைக் திருப்பதால் மாற்றிக்கப் படுகின்றது தங்கத்தை புடுக்குந் தோறு மென்றவுவமையால் அவதாரங்களும் முறையே யுயர்வினதாகக் கொள்ள விடாதே முறையே மச் சமாகவும், மச்சம் கூர்மமாகவும், கூர்மம் வராகமாகவும் அவதரித்ததாகக் கொள்ளவேண்டிவரும். அங்ஙனங் கொள் வாமெனின், பரசிராமனும் ஸ்ரீராமனும் ஓர் காலத்திலும்

பலராமனும் கிருஷ்ணனும் ஓர் காலத்திலும் இருந்தவர்களாகக் கண்டோமாகையால் பாதகமுண்டாகி மூலவிஷ்ணுவினதாகவே நிச்சயிக்கவேண்டியிருக்கின்றது. புடஞாயவிசாரத்தால் ஒன்றிருந்தகாலத்தில் மற்றொன்றிருத்தல் கூடாமைபற்றியே நிரஸ்தமாயிற்றெனக. இவ்வளவிலொழியாது பரசிராமனும் ஸ்ரீராமனும் சண்டைபிடித்த கதைகளை யேராளமாயறிவோமாகையால் இந்த விகற்பங்கட்கு எங்கே சமாதானந்தேடுவது?

"ஹரிபிறந்தவதாரச்செயலெல்லாவுமரன் செயலாமாலறியாதசந்தைகூற்ற, திரிவாகுமுடலவால் சருணம்ப பிணசெயலுயிரின் செயலாகுஞ் செயத்போலும், விரிவாசமைச்சொழிலையு மெமயிறைவனருளே யிதுபடாக்கைமுன்னிலத சக்கமயிழுண்டாககுந, தரியாதன திராமனுடன் பரசுராமன் சமர்பொருதகலைதயுலகிற சாற்றுவீரோ"

என்று சிவஞானதீபத்திற்கூறியவாறு வினவப்பட்டு, பிறந்துழலும் உயிர்வாக்ந்து எண்ணப்பட்டுச் சிவனால் காரியப்படுமுண்மை வெளிப்பட்டதனால் மூலவிஷ்ணு வியாந்தவரொன்றும், அவதார விஷ்ணுக்களாயாந்தவாகவொன்றும் மலைந்து கூறியவாதங்கள் நிரஸ்தமாயிற்றென்க. இந்த நியாயங்களால் மூலவிஷ்ணுவினுடைய சிவாராதன விசேஷத்தாலேயே அவதாரங்களினும் உத்கர்ஷம் சித்தித்ததென்பதுதானே போதரும் இவ்வுண்மை விசாரமின்றி வாயில் வந்தனவந்தன குழறித்திரிவது அறியாமையும், அஹங்காரமுமாமெனக.

இதுநிற்க, ஷைசாஸ்திரியாரவர்கள் சாவசித்தாந்த பிரதியாத்யதவம் விஷ்ணுவுக்கே யுண்டென்பதை விவகரிக்கவந்தார், எங்ஙனமெனின், பாரதம், மோக்ஷதன்ம பஞ்சசித்தாந்த நிர்ணயாத்தியாயத்தில், சாங்கியத்துக்கு வக்தா கபிலனொன்றும், யோகத்துக்குவக்தா பிரமனென்றும், அபாந்தரதபா வேதாசாரியனென்றும், பிரமவுற்புத்திரரான பசுபதி பாசுபதக ஞானத்தைச் சொன்னவனொன்றும், பாஞ்சராத்திரத்துக்குவக்தா நாராயணனொன்றும், சாவக ஞானங்களிலும் பாஞ

சாத்திரஞ் சிறந்ததென்றும், சாஸ்திரப்படியும், நியாயப் படியும் நாராயணனுக் கிருஷ்டனென்றும், தமோபூதாள வனே யற்கிறதில்லையென்றும், சாஸ்திர மறிந்தவர்கள அறிந்ருாகவென்றுங் கூறியிருத்தலால நாராயண நிஷ்டத்துவம சாதிக்கப்பட்டுப பாசுபதப்பாந் சர்வசித்தாந்தப பிரதிபாத்ய அந்தரியாமிப்பிரமமாய அந்த நாராயணரொருவரேயென்று வெளிப்பட்டதென்றும், வேதத்திலும், இராமாயணத்திலும், ஹரிவமசத்திலும், பாரதத்திலும முதலிலுங கடையிலும் நடுவிலும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றதென்று ஹரிவமசத்தில் சொல்லப்பட்டதென்றும், வேதத்திலுயர்ந்த சாஸ்திரமும், கேசவனிலுயர்ந்த தெய்வமுமில்லையென்று வியாச வசனத்தால் சொல்லப்பட்டதென்றும் முறையே சொல்லிமறுத்தார்.

இவற்றை விவரிக்குமிடத்து மோக்ஷதன்மத்திற கூறிய நாராயண நிஷ்டத்துவம ஔபசாரிகமேயன்றி வாஸ்தவமன றென்க. அங்ஙனமென்னை, சாங்கியமுதலாகச் சொல்லப்பட்டவற்றைத் தத்தம் மதத்தும ஒன்றுமொன்று முரணியனவேயன்றி வேறில்லை. இப்பகுதியனவற்றை வேதத்தி னுண்மைப பொருளாமெனக் கொள்ளுதல் கூடாது. இவற்றுள் பாஞ்சராத்திரம் ஆதிக்கமுடையதாகக் கூறப்பட்டதேயெனின், பஞ்சராத்திரத்தாரிலொன்றுஞ் சோமையவற்றோடு சமதுலையினிப்பதொன்றுமின்றி உண்மை பயக்காதென்க. ஆகவே, இவற்றிலொன்றுசேராமல அந்தமாககமாதல வேண்டுமென்பது பொருளும். அங்ஙனமின்மையின், அதனை யுண்மை யென்பதாகக் கொள்ளப்படுதல் கூடாது. ஆயின அந்தவாக்கியத்தால ப்ராந்த ஆதிக்கத்துக்குப் போக்கேதெனின், ஏனையமார்க்கங்களைப்போல அதனாதிக்கங் கூறப்பட்டதன்றி வேதத்தின் பொருளாகக் கொள்ளப்படுஞ் சித்தாந்தமும் அதுவேயென்பது கருத்தம். சகல சமயாதீதாசைவதமாய் விளங்குஞ் சைவசித்தாந்தத் துண்மையைமேல் (ரு-சா) பக்கங்களில் விதந்துகூறியிருக்கின்றோமாகையால் ஆண்டுக்கண்டுணர்க. ஆயின்மேல வாக்கியத்தாற் பெறப்பட்ட பாசுபத்

ய மார்க்கத்துக்குப் போகதென்னையெனின், அது வாமபாசு பதா சாரமாகக் கிராஹ்யமேயன்றி உத்தரசைவத்தைப் பாதி யாதென்க. வாமபாசுபதமும், பாஞ்சராத்திரமும் மலபாகம் வராதவர் பொருட்டுப் பரசிவானுக்ஞைகொண்டு சிவகே சவர்களால் சொல்லப்பட்டன வென்றும், ஞானசீலர்க்கு அவை அக்கிராஹ்யமென்றும், சித்தாந்தசைவமொன்றே கி ராஹ்யமென்றும் பலவித்தாணுஞ் சுருதிபோதகமாயக்கூறி னுமாகையால் பாஞ்சராத்திராதிகக் கூறவந்த பண்டித திறம் பாதிக்கப்பட்டதென்க. இந்த நியாயங்களால் மேலவா க்கியத்தாற் போந்த நாராயண நிஷ்டத்வம் பாஞ்சராத்திரமா கிய சாஸ்திரப்படியும், அதிற் கூறிய நியாயப்படியுஞ் சித்திக் குமேயன்றி இதர சித்தாந்தாபேக்ஷயா சித்தியாதென்க.

இன்னும் பாசுபத்யாதி சர்வசித்தாந்தப் பிரதிபாத்யா அந்தர்யாமி பரமாய அநந்தநாராயண னொருவரே யென்றும் பிரசங்கித்தனர். விஷ்ணுவால் சொல்லப்பட்டது பாஞ்சரா த்திர மொன்றேயன்றி வேறில்லை. இதுகொண்டே சர்வசித் தாந்தப் பிரதிபாத்யத்வம் அவர்க்குக் கூறுவது என்னபேத மை? சாங்கியயோக சித்தாந்திகளும் இவ்வாறே கூறுவரெ னின் உண்மைதோன்றுவதெங்ஙனம்? ஆகவே சர்வசித்தாந் தங்களையும் சொன்னவர் யாரோ அவரே சர்வசித்தாந்தப் பிரதிபாத்ய ரென்பது சித்திக்கும். இதனால் சமஸ்த சித் தாந்தங்கட்கும் வக்தா ஒருவரே யாதல்வேண்டும். ஒன்றி லொன்று முரணிய பல சித்தாந்தங்களை யொருவரே கூறு வதென்னையெனின், ஆன்மாக்களுடைய கன்மபாகங்களை நோக்கி யங்ஙனங் கூறினதேயன்றி வேறில்லை யாகலான் பரி ராஷிகள் மயங்காரென்க. உண்மையில் சர்வசித்தாந்தப் பிர திபாத்யர் ஒருவரே யாதல்வேண்டுமன்றிப் பலமுதல்களா யக்கிரகித்தல் கூடாது. பலராகக்கூறுவது அநந்த ஸ்து திப் பிரகரணங்களில் ஔபசாரிகமாய் மூலபுருஷனுடை ய அதிஷ்டிப்பை நோக்கியே யன்றி வாஸ்தவத்தாலன்றெ ன்க. இந்த நியாயங்களால் சர்வசித்தாந்தப் பிரதிபாத்ய

த்வம் விஷ்ணுவுக்குச சமர்த்திக்கவந்தது தடுமாறியதென்க.
"అసృజత్సర్వశాస్త్రాణి మహాదేవో మహేశ్వరః, దండనీతిం ప్రయోగంచ ప్ర
మాణానిచ సర్వశః, విద్యాశ్చతస్రఃకూట స్థాస్తాసాంభేదవికల్పనా, అంగాని
వేదాశ్చత్వారో మీమాంసాన్యాయవిస్తరః, పురాణంధర్మశాస్త్రంచ వి
ద్యాహ్యేతాశ్చతుర్దశ, ఆయుర్వేదోధనుర్వేదో వేదోగాంధర్వకో త్రయః,
అర్థశాస్త్రంచతుర్థంచ విద్యాహ్యష్టాదశైవతు, దశచాష్టౌచవిఖ్యాతా
ఏతాధర్మస్యసంహితాః, ఏతాసామేవవిద్యానాం వ్యాసమాహమహేశ్వరః,
శతాని త్రింశశాస్త్రాణా మాహతిన్త్రాణిసప్తమి, వ్యాసఏవతువిద్యానాం మహాదే
వేనకీర్తితః, తంత్రంపాశుపతంనామ పాంచరాత్రంచవిశ్రుతం, యోగశాస్త్రం
చసాంఖ్యంచ తంత్రంలోకాయతంతథా, తంత్రంబ్రహ్మతులానామతర్క విద్యా
దివాకనాం" என்றற ஒருடசுகதுச சாங்கிபால வசனங்களா
ல சாவசாஸ்திரஙகளையுஞ சிவபெருமா ஞெருவரேயுண்டா
க்கிஞரென்றும, அவறறின விவரணததை நோககுங்கால் த
ணட்நீதி, பிரயோகம, பிரமாணம, கூடஸ்தம் எனகிற நாலு
வித்தைகளென்றும, அவறறினுட பிரிவுகளென்றும், வேத
ஙகள், ஷடஙகஙகள, மீமாமசை, நியாயவிஸ்தரம், புராண
ம, தாமசாஸ்திரம, ஆகியபதினலு வித்தைகளென்றும், ஆ
யுாவேதம, தநுாவேதம, காநதாவவேதம, அாததசாஸ்திர
மென்கிற நாலுவித்தைகளென்றும் விளஙகுகையால் தாம
சமஹிதைகளாகிய இவ்வஷடாத சவித்தைகளும் சிவனேவ
க்தா வென்றறியததககது. அனறியு மிகனுடபிரிவாக முந
நூறு சாஸ்திரஙகளையும, ஏழுதநதிரஙகளையும் சொலலியரு
ளிஞரென்றும, அவறறில சாஸ்திரஙகணிறக தநதிரஙகளை
நோககுஙகால பாசுபதம, பாஞ்சராததிரம், யோகம், சாங்கி
யம, உலகாயதம, பிரம்ஹறதுலே, தாககவித்தைஎன்கிற பேத
ஙகளாயப பெறப்பட்டதென்றும இனிது விளங்கும். "ఏతా
ధారాణిపురాణాని వేదాశ్చ్య ధర్మసంహితాః" என்கிற வசனத்தால்
புராணஙகளும, தாமசாஸ்திரஙகளும, வேதங்களும் ஏகார்
த்ததையுடையது. இவறறையெலலாம் மஹாதேவராகி
ய சிவபெருமானே சொலலியருளிஞரென்று பெறப்பட்ட

வுண்மையால் சாவசித்தாந்தப் பிரதிபாத்யா பரசிவப் பிரபுவாகிய அவரொருவரேயென்று சாதிக்கப்பட்டது. "సాంఖ్యం యోగః పాంచరాత్రం వేదాః పాశుపతం తథా, జ్ఞానాన్యేతాని పంచైవ జ్ఞేయశ్చైకో మహేశ్వరః" என்கிற பாதமபுராண வசனத்தால் சாங்கியம், யோகம், பாஞ்சராத்திரம், வேதம், பாசுபதம் ஆகிய இவ்வைந்தும் ஞானங்களென்றும், இவற்று லறியப்படும் ஞேயமாவான் சிவபெருமானென்றும் வெளிப்பட்ட வுண்மையுஞ் சித்தித்ததெனக. இங்கே வேதத்தையுஞ் சொல்ல வந்தது ஏனைய சித்தாந்தங்கட்கு ஆதிகாரங் கூறவேண்டியென்க. ஆகவே, வேதத்திற் பேதிக்கப்பாகங்கள் அகிராஹ்யமும், அபேதபாகங்கள் கிராஹ்யமாகி ஞானங்களென்று நிச்சயப்படும். இவ்வுண்மைகளால் சர்வக ஞானங்களாலும் பிரதிபாத்யராய் விளங்கும் ஞேயபொருளா யுள்ளவர் சிவபெருமா னொருவரேயென்று நிச்சயிக்கப் பட்டதெனக. பாரத மொன்றிலேதானே சமஸ்த சித்தாந்தங்களையுஞ் சிவன் சொன்னானென்றும், அவற்றி லொவ்வொன்றைத் தனித்தனி விஷ்ணுவாதிகள் சொன்னாகளென்றும் பேதந்தோன்றக்கூறிய தென்னையெனின், சிவபெருமான் அந்நூல்களைச் சொன்னகாலத்துப் பாஞ்சராத்திரங் கேட்டவர் விஷ்ணுவும், பாசுபதங்கேட்டவர் உருத்திரமூர்த்தியும், யோகசாஸ்திரங்கேட்டவர் பிரமஹிரண்யகர்ப்பரும், உலகாயதங் கேட்டவர் பிரஹஸ்பதி பகவானும், என்று நிச்சயமாகையால் சர்வசாஸ்திரங்களையுஞ் சிவபெருமானதாமே சொன்னவ ரென்றும், விஷ்ணுவாதிகள் அவரபால் கேட்டவற்றைத் தனித்தனிச் சொன்னவர்களென்றும், சிவபெருமானே வக்தாவென்றும், விஷ்ணுவாதிகளோ பிரவக்தாக்களென்றும் சாஸ்திர மறிந்தவர்கள் துணிந்துரைப்பரெனக. இவ்வுண்மையை யறியாமல் பாஞ்சராத்திரப் பிரவக்தாவாகிய விஷ்ணுவுக்குச் சாவசித்தாந்தப் பிரதிபாதயத்வம் சமாதிக்கவந்த சாமாத்தியம் நிஷ்பலிதமாயிற் றெனக இவற்றின் விரிவைமேல் (கூசு) (கூரு)வது பக்கங்களினும் பார்த்துணர்வாராக.

இனி வேதத்திலும், இராமாயணத்திலும், ஹரிவம்சத்திலும், பாரதத்திலும் விஷ்ணுவே முதலிலும், இடையிலும், கடையிலுஞ் சொல்லப்படுகின்றா ரென்று ஹரிவம்ச வாக்கியமொன்றால் சாதிக்கவந்தனர். "ఋగ్యజుస్సామ పురాణాని భారతాదిషు సత్తమ, శివమేవసదా సాంబం హ్యభిక్ష్యాత్యుర్వ్యవస్థితిః" என்கிற ருத்ரசம்ஹிதாவாக்கியத்தால் வேதங்களும், புராணங்களும், பாரத முதலாகிய இதிஹாசங்களும் சிவபெருமானையே சொல்லுகின்றன என்று பெறப்பட்டதனால் ஹரிவம்சத்திற்கூறிய விஷ்ணுபாரம்யம் பாதிக்கப்பட்டதெனக. பாரதமடங்கலும் எஞ்சனை விருத்தியால் சிவனையே பிரதிபாதிக்குமென்று மேலிடங்களில் யாம் கூறியபடியே பாரதாந்தர்க்கதமாகிய ஹரிவம்ச வாக்கியம் சிவபரத்வ போதகமாமேயன்றி விஷ்ணுபரத்வ சாதகமாகாதெனக. ஹரிவம்சத்தைக் காட்டிலும் ருத்ரசம்ஹிதை பலிஷ்டப்பிரமாணமென்பதையுஞ் சிந்திப்பாராக. "యోపకర్షో హరేర్దృష్ట స్సాంభవేష్వఖిలేషుచ, పురాణేషుమహేశస్యో స్మాభిరూపేస్వసత్తమ, వైష్ణవేషుపురాణేషు యోపకర్షస్తుదృశ్యతే రుద్రాంశస్యహరస్యాస్య విభూతేరేవకేవలం, ఉత్కర్షోయఃపురాణేషు దృశ్యతేశాంభవేషుచ, రుద్రస్యాస్య స్వరూపేణ మునేశత్వాత్మనాపిచ, ఉత్కర్షోయఃపురాణేషు దృశ్యతే వైష్ణవేషుచ, అస్యాంశత్వాత్మనావిష్ణో స్సస్వరూపేణసత్తమ" என்கிற பராசர புராணவசனத்தால் சகல சைவபுராணங்களிலுங் கூறப்பட்ட விஷ்ணு நிகாஷத்வமூர்த்தியின் விஷ்ணுவுக்கேயென்றும், வைஷ்ணவ புராணங்களிற்கூறிய சிவநிகாஷத்வம் சிவவிபூதியாகிய உருத்திர மூர்த்திக்கேயென்றும், சிவபுராணங்களிற்கூறிய சிவோத்கர்ஷம் சாக்ஷாத் சிவபெருமானுக்கேயென்றும், விஷ்ணு புராணங்களிற் கூறிய விஷ்ணு உத்கர்ஷம் தந்தர்யாமியாகிய சிவபெருமானுக்கேயென்றும் பெறப்பட்ட வுண்மையால் ஹரிவம்சத்தாற்கூறிய விஷ்ணு உத்கர்ஷம் ஸ்ரீபர சிவப்பிரதிபாதகமென்பது நிரப்பாதிகமாயுஞ் சாதிக்கப்பட்டது. "వేదైశ్చ సర్వైరహమేవవేద్యో వేదాంతకృద్వేదవిదేవచాహం" என்கிற சைவஸ்

யோபநிஷத்வாக்கியத்தால் சகல வேதங்களிலும் நானே பிரதிபாதயன், வேதங்களைச் செய்தவனும் நானே, வேதங்களை அறிந்தவனும் நானேஎன்று சிவபெருமான்கூறிய வுண்மை வெளிப்பட்டதனால் ஹரிவம்சத்தாற் பெறப்பட்ட சர்வவேதப் பிரதிபாத்யம் சிவை கநிஷ்டமென்பதே சாதிக்கப்பட்டது.

இங்ஙனமிற்க, "பிரபன்னகாயத்திரி" என்னுஞ் சுவடியில் (௩௪) வது பாட்டல் வியாக்கியானத்தில் ஈடிசசூராமுதலி யென்பவன்தான் ஒரு பண்டாரத்தோடு வாதித்த காலையில், "సర్వే వేదా యత్పదమామనంతి, సర్వే వేదా యన్మహిమానం వదంతి, సర్వే వేదా యత్రైకం భవంతి" என்கிறவாக்கியத்தைக்கூறி எல்லாவேதங்களிலும் நாராயணனுடைய பதங்களையும், அவனுடைய மகிமைகளையுமே சொல்லுகின்றனவென்னு முண்மையைக்காட்டிக் கண்டித்ததாகவும், அவன்மறுத்துச்சொல்ல வகையில்லாமல் ஓடிப்போய்விட்டானென்றும் பிதற்றியிருக்கின்றனன். அந்தவாக்கியத்தில் எவனுடைய பதங்களையும் மஹிமைகளையுமென்று பெறப்பட்டவுண்மையால் அவ்வுண்மைதோன்ற, "సర్వే వేదా యత్పదమామనంతి, తపాంసి సర్వాణి చ యద్వదంతి, యదిచ్ఛంతో బ్రహ్మచర్యం చరంతి, తత్తే పదం సంగ్రహేణ బ్రవీమ్యోమిత్యేతత్" என்கிற காடகசுருதியால் சமஸ்தவேதங்களும் யாதொருபதத்தை மநநஞ்செய்கின்றதோ, சமஸ்த தபசுகளும் யாதொரு பதத்தைச் சொல்லுகின்றதோ, சமஸ்தமான பேரும் யாதொருபதத்தை யபேக்ஷித்துப் பிரமஹசர்யத்தை அநுஷ்டிக்கின்றார்களோ, அந்தப் பிரணவ வாசயமான பதத்தைச் சங்கிரஹமாய்ச் சொல்லுகிறேனென்றுகூறி, "తద్విష్ణోః పరమం పదం" என்றுமுடிவு பெறுகையினால் விஷ்ணுபதத்தைக்காட்டிலும் உன்னதஸ்தானமாகிய பரமபதம் என்று பஞ்சமியில் கிரகித்துச் சிவலோக சாம்பிராஜ்யத்தையே முமுக்ஷுக்கள் அபேக்ஷிப்பார்களன்றி விஷ்ணுபதமென்று ஷஷ்டியில் கிரகித்தும் மக்ஷிவாகனன் பதமென்று கொள்ளாரென

க. வியாபகத்தன்மையாற் கொள்வாமெனின், வியாபக சைதன்யமாகிய பரசிவப்பிரதிபாத்யம் நிரப்பாதித மாகையால் ஆண்டும் உண்மை சித்தித்ததென்க. பஞ்சமியாலும், ஷஷ்டியாலும் சிவபாரம்யமே சித்தித்ததனால் பண்டாரத்தோடுவாதித்தேனென்றும், அவன் ஓடிப்போய்விட்டானென்றும் பிதற்றவந்த துஷ்டவாசகங் கண்டிக்கப்பட்டதென்க. இன்னும், கீதையில், "వేదైశ్చ సర్వైరహమేవ వేద్యః" என்று கண்ணன்கூறினதாகவும் எடுத்துக்காட்டவந்தார். இப்படிக் கண்ணன் கூறியதெல்லாம் சோஹம்பாவனையா லென்கிற ஞாயத்தை முன்னர்காட்டி யிருக்கின்றேமாகையால் கண்ணனிடத்துச் சர்வவேதப் பிரதிபாத்யங் கூறுவது அசங்கதமாயிற்றென்க.

இத்துட னொழியாமல்தாய் செத்தபோதே குட்டிகளுக்குப் பாலில்லாமலிறக்குமாபோல் சிவனுக்குப் பரத்வத்தை நாட்டிவைத்த சமயம் நசித்தபோதே சிவனுக்குப் புத்திரர்களான கணபதி மதமாகிய காணாபத்யமும், குமாரஸ்வாமி மதமாகிய கௌமாரமும், சக்தியின் மதமாகிய சாக்தேயமும் நசித்துப்போய் விட்டனவென்று தன் கதியைப் பிறாமே லேற்றிக் கூறியிருக்கின்றனன். சிவனிறந்தாலல்லவோ அவர் சமயமிறக்கும்? அவர் சாகாதவரென்பதை அவருடைய சம்ஹாரகிருத்யமே சாக்ஷி கூறிக்கொண்டிருக்கவும் அவர்க்கு மேலொரு சம்ஹார கர்த்தாவை எங்கேதேடிப் பிடிப்பது? படைப்பும், அளிப்பும் அழிப்பிலடங்குமாகையால் சர்வசம்ஹாரகாலத்தில் பிரம்ஹ விஷ்ணுக்கள் முதலாகிய சராசர பிரபஞ்சங்களும் நசிக்குமென்பதே சத்யம். இப்படிச் சாவைத் தலைமேற்கொண்டுழலவார் சமயமல்லவோ நசிக்கும்? இராமனாகவும், கிருஷ்ணனாகவும் பிறந்து பலதுன்பத்தழுந்திச் செத்தகதைகள் பாரத ராமாயணாதிகள் கூறுமே! இன்னும் செகந்நாதமென்னும்பதியில் வேகாக் குறைக்கட்டைப் பிணமாய்க் கிடப்பதையுஞ்சென்று பிரத்யக்ஷமாய்ப் பார்க்கலாமே! இப்படிப்பட்ட இழவுகதைகளை யெங்கள் சிவசாத்திரங்களில் எங்காவது கண்டதுண்டா? இல்லையே! சிவனை

யெப்படி வேதங்கள் நித்தியராகக்கூறுமோ அப்படிப்போல
வே உமாதேவியார், கணநாதர், ஸ்கந்தர் முதலியவர்களையும
நித்தியர்களாகவே கூறுமே! இவர்களைப் பிரதிபாதிக்கும் புரா
ணங்களிலும் இராமனிறந்தான், கிருஷ்ணன் செத்தானென
பதுபோல இவர்களுக்கு எங்கும் சாவுகூறின திலலையே!
மஹிஷாசுரன், கஜமுகாசுரன், தாருகாசுரன் முதலியவர்க
ளைக்கொன்று சரஸ்வதி, லட்சுமி முதலிய தேவஸ்திரீகளுக்
குத் தாலிகொடுத்தவர்கள் இவர்களல்லவா? சத்தியலோகம்,
வைகுண்ட முதலிய பதங்களெல்லாம் இவர்கள் கடைக்கணி
ப்பாலன்றோ நிலைபெறுகின்றன! சிவனையோவிலக்கிக் கண
க்கிட்டாலும் பிள்ளையார் சேனைகளைக் கணக்கிடுவது அரி
தாமே! அப்படியன்றோ ஸ்கந்தாலயங்களும்? சிவாலயங்
களிலும் இவர்கட்குப் பூஜையாதிகள் நடக்குமே! சிவாலயங்கள்
கணக்கில் ஆயிரத்தெட்டெனினும் எண்ணிறந்தனவாமே!
விஷ்ணுவாலயங்கள் நூற்றெட்டேயன்றோ? இவற்றுளும்
திருவேங்கடம், பழமுதிர் சோலை முதலியவைகள் திருடிக்
கொண்ட ஆலயங்களாமே!—இந்த விசாரத்தால் பதினமட
க்கு சிவாராதனம் பலிஷ்டமென்பதையே யறியார்களோ? கா
ஞ்சியில் கோணங்கிக் கூத்தாடிநின்ற விஷ்ணுவுக்குச் சக்கர
மளித்தவர் விகடச்சக்கர விநாயகராமே! பிரமதேவனைத்
தலைபோட்டுச் சிறையிலவைத்தவர் ஸ்கந்தராமே! விஷ்ணு
பொய் சொன்னதற்காக மலைப்பாம்பாகச் சபித்தவர் தேவி
யாராமே! இவ்வுண்மைகளையே யறியமாட்டார்! அன்றியும்,
ஆதித்திய புராணத்தில், "దేవీస్కందగణేశాంశ్చ నందీశం వృషభధ్వజ
ం, వినాయకంచ సంపూజ్య స్తుతిభిస్తు స్తవైర్హరిః ఉవాచ...
బిల్వంచహరిరవ్యయః." என்கிறவசனத்தால் விஷ்ணுவானவர் தே
வியையும், ஸ்கந்தரையும், நந்திபகவானையும், விநாயகமூர்த்
தியையும் பூசித்து அவர்கள் பாதோதகத்தையும், பிலவத்
தையுங் கிரகித்தாரென்றும், அநேகமாய ஸ்தோத்திரங்களுஞ்
செய்தாரென்றும் செப்பட்டதன்றியும் பஹுதரமான பிரமா
ணங்கள் இன்னும் அநேகருளவாகலின் சைவமாசகமொன்

ேற சன்மார்க்கமாகி நித்தியமாயுள்ளதென்றும், தத்ஸம்பந்தமாகிய காணாபத்ய கௌமாராதிகளுஞ் சைவமேயென்றும், தத்விரோதமாகிய பாஞ்சராத்திரம், மாயாவாதம், ஆர்ஹதம முதலாகிய துஷ்டமதங்கள் அவைதிகங்களானமையா லசத்யங்களென்றும், அவைகள் அகோராசுரமாகையால் அநித்தியமாகக்கூடியவைகளென்றும், நிச்சயிக்கப்பட்டது. ஆகவே, விஷ்ணு சம்பந்தமான பாஞ்சராத்திரத்துக்கும் ஹானிசித்தித்தது. இதனாலே தாயசெத்தபோதே குட்டிகளுக்குப் பாலில்லாமற்போகும் ஞாயம் அவர்களே சமாதிக்கப்பட்டது. விஷ்ணுபுத்திரர்களாகிய பிரமனுக்கும், மன்மதனுக்குங் கோயில்கள் குட்டிச்சுவர்களாமே! மன்மதத்தனத்தை யுலகத்தவர் கொண்டாடிவருவதும் பிரத்தியட்சமாமே! இவர்களுக்காராதனை மெங்குமில்லையே, இத்தநிலையை யிவர்களித்தவர் சிவபெருமானே யன்றோ? இலக்குமிக்குத் தானெங்காவது தனி ஆலயங்களுண்டா? தேவி ஆலயங்கள் காசி முதலிய தலங்களிற் பிரசித்தமாயும் காஞ்சியிற் சரஸ்வதியும், லட்சுமியும் சாமரையிரட்டிக்கொண்டிரு மருங்கு மேவல் பூண்டுநிற்கக் கொலுவீற்றிருக்கு மாலயமும் பிரத்தியட்சமாமே! அவளை வழிபடுஞ் சாக்தேயமென்னுஞ் சமயமொன்றும் பிரசித்தியாமே! நம்பியாண்டார் நம்பிகள், ஔவை, நக்கீரர், அருணகிரிநாதர், அபிராமிபட்டர் முதலியவர்கள் மேற்கூறிய சமயங்களில்வந்த மெய்யன்பர்களாமே! இத்துணைச் சிறப்புகளையறிந்தும் அஹங்காரத்தாற் குரைத்த மட்டிவாசகம் நிரஸ்தமென்க. விஷ்ணுவுக்கு ஆலயங்களுஞ் சமயமு முண்டாயிருப்பதைச் சிவாராதனத்தாலவந்த பெருவாழ்வென்று மேலாம் பலவிடங்களிற் கூறியிருக்கின்றோமாகையால் ஆண்டுக்கண்டுணர்க.

இங்ஙனமிருக்க, ஷை சாஸ்திரியாரவர்கள் "[illegible]" எனகிற வசனமொன்றுகாட்டி விஷ்ணுவே பரனென்கிற அர்த்தத்தை விளக்கினர். அது சுருதிவிருத்தமான பூர்வபக்ஷ

வாக்கிய மென்பதை நிரூபிப்போம். "పరాత్పరతరో బ్రహ్మా, తత్పరాత్పరతో హరిః, తత్పరాత్పరతో హీశః, తస్మాత్తుల్యోధికో నహి" என்கிற பைப்பலாதத்தால் பரத்துக்குப் பரம் பிரம மென்றும், அவனுக்குப் பரம் விஷ்ணுவென்றும், அவனுக்குப் பரம் ஈசனென்றும், அவர் சமானாதிக சூனியரென்றும் வெளிப்பட்டதன்றியும் கூர்மபுராணத்தில் "న బ్రహ్మవిష్ణుసదృశం బ్రూయాద్ధృష్ట్యాపి పార్వతీం, బ్రాహ్మ్యాద్యదిసమం శంభుం బ్రహ్మవిష్ణ్వాదిభిస్సురైః, యః కశ్చిత్తామసావిష్టః కదాచిన్నైవ తం స్పృశేత్, తదా దేవీం చ గిరిజాం ద్విజ శ్రేయోర్థీ నాగ్రదేత్" என்கிற வியாசவசனத்தால் பிரமவிஷ்ணுவாதிகளோடு சிவனையும், இதரசத்திகளோடு பார்வதியாரையும் சமத்வங் கூறலாகாதென்றும், சமஸ்த தேவர்கட்கும் சிவனையும், சமஸ்தசத்திகட்கும் பார்வதியாரையும் உத்கிருஷ்டமாகக் கூறவேண்டுமென்றும், யாவனொருவன் தமோபூதனாய் அன்யதா கூறுவானோ அவன் பதிதனாய் ஸ்பரிசிக்கக்கூடாதவனாவனென்றும் ஸ்பஷ்டமாயப் பெறப்பட்டது. இன்னுஞ் சுருதிகளில் "యస్మాత్పరం నాపరమస్తి కించిత్" என்றும், "న తత్సమశ్చాభ్యధికశ్చ దృశ్యతే" என்றும் வந்தவாக்கியங்களால் யாதொருவனைக்காட்டிலும் உத்கிருஷ்டனுஞ் சமானனுமில்லையோ அவன் சிவனென்று வெளிப்பட்டது. இந்த வுண்மைகளால் சிவனுக்கு உத்கிருஷ்ட சமத்வமுடைய தேவதாந்தரத்தைப் பிரதிஷேதித்துச் சிவனுக்கே சர்வோத்கர்ஷத்வம் சாதிக்கப்பட்டது. இதனை அவத்தை வயத்தானமயங்கிக் கூறிய வியாசருக்குக் காசியில் புஜஸ்தம்பனம் சித்தித்ததன்றியும் "తత్త్వం మే వదనం వ్యాస శృణుష్వార్థయథార్థవత్, అహం చ జగత్కర్తా మమ కర్తా మహేశ్వరః, తస్య దేవాదిదేవస్య కర్తా కోపి న విద్యతే" என்கிற காசிகண்டவசனத்தால் விஷ்ணுவானவர் வெளிப்பட்டு ஓ வியாசனாகிய மூடனே, சத்தியமாய்ச் சொல்லுகிறேன், சமஸ்த ஜகத்துக்கும் நானே கர்த்தன், எனக்குக் கர்த்தா மஹேசுவரர், தேவதேவராகிய அவர்க்குக் கர்த்தா இடையவே கிடையாது என்று கூறினரென்று வெளிப்பட்டதை

ல் அபார்த்தங்கொண்டு புலம்பித்திரியும் அவதிகள் யாவும் பரிகாரமாயிற்றெனக். இன்னும் பலவுள்ளவற்றை விரிவஞ்சி விடுத்தாமெனக்.

இதுகாறுங்கூறிவந்த நியாயவிசேஷங்களால் பாரதமட்டங்கலுஞ் சிவபாரம்யமே பிரதிபாதிக்கப் பட்டுள்ளதென்றும், தாமதிகளாகிய பாஞ்சராத்திரிகள் சாபவசத்தராய்ச் சிவபாரம்யங்களைக்கெடுத்தும், விஷ்ணுபாரம்யங்களைத் தொடுத்தும் அபசித்தாந்தங்களைப் புகட்டி வழங்கிவருகின்றார்களென்றும் அவர்கள் விபரீதம் வெளிப்பட்டதனால் சைவர்கண் மேலேற்றி அபபேதைகள்கூறுந் துர்வாதம் நிரசிக்கப்பட்டதெனக்.

இனி நன்மதிவிளக்கப் பண்டோலத்தார் புத்திகோசரத்தைச் சற்றேவிசாரிப்போம். இந்தப்புத்திமான் இம்மட்டோடேயொழியாமல் தனது மலபந்தவாசகத்தில் கம்பராமாயணத்தையுஞ் சைவர்கள் கெடுக்கப்பார்க்கிறார்களென்றார். நன்று நன்று! கம்பன் ஒருநாளிரவில் வீதியுலாவி வரும்போது கடைவீதியில் கம்பராமாயணப் பிரசங்கம் ஒருவிதமான செய்கின்றதைச் சற்றுநின்றுகேட்டு இந்நூலில் நான்சொன்னதுஞ் சில இருக்கின்றனவென்று கூறினனென்று வழங்கிவருஞ்சொல் வழக்கால் கம்பனிருக்கும்போதே கம்பராமாயணம் திரிக்கப்பட்டதென்று வெளியாகின்றது. அந்தநூலையொருபெரிய பிரமாணமாகக்கொண்டு சைவர்களென்னமோ அதைக் கெடுக்கப்பார்க்கின்றார்களென்று விந்தைகூறுவது பரியாசாஸ்பதமெனக். கம்பன்வாக்குவான்மீகியோடு சில அம்சங்களில் பராஹுமாகையால் அப்பிரமாணத்வம் சித்தித்தது. அதவா அதனைப் பிரமாணமாகக் கொண்டாலும் அதனால் சிவோத்கர்ஷம் பாதிக்கப்பட்டதில்லை. கம்பன்பூதி சாதனத்தனாயினுஞ் சாமான்யம் வித்வச்சிரோஷ்டத்வம் சித்திக்குமேயன்றி மதசம்பந்தம் அன்வயமாகாதாகையால் அவனுடையநூலால் சித்திக்கும் உத்கர்ஷ அபகர்ஷங்கள் எம

கதியாணமும் பிரமாணமாகாதெனக. கம்பன் பொதுப்பட க்கூறிய அந்தநூலில் இந்தக்துஷ்டப்பேய்கள் புகுந்து விபரீதஞ்செய்த அம்சங்களில் சிலவற்றையீண்டு தெரிப்போமென்க.

"ஆதியந்தமரியனையானையும்" என்பதை "ஆதியந்தமரி யெனையானையும்" என்றும், "எழுந்தனன் கடகளிறறிறையு யும்" என்பதை "எழுந்தனா கறைமிடறறிறையும்" என்றும் மாறுபடப் பூர்வபக்ஷிகள் திருத்தமாறுப வெளியிடும், "சூலமுண்டது கூறுமோர், காலமுண்டது கைக்கொள்வார், ஆலமுண்டவ னறிவாய், நாலமுண்டவனல்லிறைன்" என்று கவியால் சூலமுள்ளது அச்சூலம் அமரர் துவாழ்நாளை யுண்டிட்டது அதனை விழுங்குமாதலயினது சக்கர நிமிடமாகவிருந்து சிவபெருமான் பெற்றுக் குமபகானுக்குக் கொடுத்தாரென்று பொருளை யியுந்த சிவபரமபக்ஷர்களேக ட்கத்தலைப்பட்ட பாதகர்கள் பாருஞ்சாதகிரிகளோ யன்றி வேறில்லை அந்நுக்கவிபால் அதனைவிட முண்டருளிய சிவபெருமானை சக்கரத்தையேந்திய உலகுண்ட திருமால் கொடுத்தானென்று பொருள்கூற விடமுண்டாயினும் அன்னமுதவுறாமி சக்திக்கிரபடிபால் உபயசமிரூப்பனமாகிய சாதுர்யாததந்தை யீண்டுவிரிப்பாமென்க எங்ஙனமெனின், "ஆழிவாய நாலமுண்டவ" என்று அன்மை விரியாக்கி "ஆலமுண்டவன் நலகிறைன்" என்று அன்வய பாவத்தாற கிரகித்து, வேறுமாமுறாதடி! அதிர சிவபெருமான் கும்பகாணுக்குக் கொடுத்தாரென்று விஷ்ணு தூயனாக நிச்சயிக்கப்பட்டது இந்தவுண்மைமைப யுணராமல் பாவந் தழுமபேறித் துரவுறுகார மிருதியால் அபார்த்தக்கூழித் திரியும் ஒவ்வொன்றும் இவ்வாறே பரிதட்ஜிக்கப்படுமென்ச. இதுடநெறியாமல், நைஷத்தகத்தில், "தேகசமற்துளவிறு றுகால் மூச்சத்தவுமாருந, தாங்க ருங்காமவெம்மை தரிக்கில ராகியனரோ" என்பதை "தேககமழ்துளவனிறு நான்முக தேவரைரும், தாங்கருங் காமவெம்மை தரிக்கில ராகியன

ரே" என்றும்மாறறி யிருக்கின்றனர். விஷ்ணுவைத் தப்ப விட்டுப் பிரமனைக் காட்டிக்கொடுக்கப் பார்த்ததினாலேயே அது விட்டுவிடுமோ? *"தக்கார் தகவில ரென்பதவரவ ரெச்சத்தாற் காணப்படும்" என்னும் பிரமாணமுகத்தால் பிரம்ஹதேவனை நோக்க அவர் சந்ததையுண்மை வெளிப்பட்டதனால் "தேங்கமழ்துழாய்மாலினு நான்முகத்தேவன்" என்றுமாறறிகூறினும் விஷ்ணுவைப்பிரத்தியாக்கம் விட்டதேயில்லை இதுமட்டோ "கோனைமாற்வேந்தன் செல்வனடியினை என்றுமேத்தித் தொழுவோமியாமே" என்பதை "கன்று மேய்த்த கண்ணனடிகளை என்றுமேத்தித் தொழுவோமியாமே" என்றும், "தந்திபக்கக்கோதைச் சக்கரைப் பங்கமேபோறா" என்பதை "கந்திகுருவனங்த தாசரதிகளபோறா" என்றும் மாற்றிப் பா[illegible] பாடினாரு சிறுநூல்களிலுந் திருத்த அவ்விடக்கனைக் காட்டியிருக்கின்றனர்கள். இப்படி அவர்கள் புரட்டிப் பாக்கங்கள் ஏராளமாகலின் வைஷ்ணவர் புரட்டாகவென்றும், சமயாமியணத்தையுங் கெடுக்கப்பார்க்கிறார்களென்றும் வினைவாதமிட்டுவைத்த மட்டுமாசமிருக்கமென்க. வைகத்தின்வழியாலாகிய புராணங்கள் பதினெட்டனுள்பத்து சிவபாரமியமும், ஒன்று தேவிபாரமியமும், மூன்று விஷ்ணு பாரமியமும், இரண்டு பிரம்ஹபாரமியமும், ஒவ்வொன்று அக்கினி சூரிய பாரமியங்களுமாகவிளங்குதல் சிவபுராணங்களன்றியும் இதர புராணங்களிலும் பூர்வோத்தர பாகங்களில் ஒவ்வொருபாகம் சிவபாரமியமாயிருக்கும் இந்தவுண்மையால் விஷ்ணுவுக்குள்ள புராணமூன்றில் பாதிபாகம் சிவபாரமியமாய் விட்டதனால் சேஷித்தது மிஞ்சாது முன்றரை ஒண்ணரைபுராணம் விஷ்ணுவுக்குச் சொந்தமாம் இவ்வளவுஹீனதசையோடிருக்கும் விஷ்ணுவைப் [illegible] யதிவாகள் சாவவேதப் பிரதிபாத்யனாய் விளங்கும் பரசிவமூர்த்தியைநிந்தித்தும், அவனடியார்களை சைவப்புரட்டாகளென்றுவைதும் சந்தோஷித்துத் திரிவது குருட்டரிப்பாளன் குபேரனைப் பழித்தல்போலாம். கம்பன் வாக்கு

ஸ்புடப்பிரமாண மாகாததுநோக்கி இவ்வளவில் விடுத்தனமாயினும் இனி யிரண்டாம்பாகத்தில் பாரதத்தில் கீதை முதலிய பிரமாணங்கட்குச் சிவபாரம்ய கிரஹணவிசேஷங்களைவிஸ்தரித்துக் கூறுவோமாகையால் அத்துடன் வான்மீகியுரைத்தருளிய ஸ்ரீமத்ராமாயணப் பிரசம்சையையும் விசாரிக்கற்பாலமென்க. தீக்ஷிதஸ்வாமிகள் முதலிய சிவாநுபூதிமான்கள் "இராமாயண தாத்பரிய சாரசங்கிரஹம்" முதலிய கிரந்தங்களால் சிவபாரம்யங்களை நன்கு விளக்கியிருப்பது முண்மையானுந் தெளியக்கடவர்.

இக்கப்பாகத்தை யிவ்வளவோடேகிறுத்தி மேலிரண்டாம்பாகத்தில் பிரணவ விசாரமுதலிய ஒவ்வொரு அம்சத்தையும் பரிஷ்கரித்து "ஸன்மதிவிலாசம்" என்னும் பெயரிய பொருளாய்ந்துபோக வுண்மையைச் சித்தாந்தப்படுத்திச் சிவாதிக்யங்களாகிய அரத்னங்களை வரிசைவரிசையாகச் சேர்க்கப்படுமாகையால் மெய்யன்பர்களாவார் கரங்கொள்வாராக.

பத்தியாம் பொன்னிறப் பசுப்பாய் மேய்த்து
மேலானி வெண்ணை யுருப்பீட்டித்து
உருத்திர மணிப்பூ ணுடைமையாத்
ஆனபாக னொருமதச் சிற்கண்ணாக்கி
செம்மனத் திறமாப் பெட்டிச் சேர்த்துப்
பாருச ராத்திரப் பதிகனா
யமைப்பக் கெடுதி பேறுடையோர்
பூத சாசனம் பொலிக வுலகத்
தேசமின் னோனத் தியரைக்கய ராதேச
வென்றுண மாக்கக நோக்கவாழ நீவே

சிவாதிக்யரத்நாவளி

முதற்பாகம் முற்றிற்று.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீஞானசம்பந்த குருவே நம:

இரட்டையர்கள் அருளிச்செய்த

தைவீக உலாவில

சிவாதிக்யம்.

கல்லா னிழலிருந்த கண்ணுதலார் தம்முடனே
யெல்லாரையுந் தேவரென் றுரைத்த—நல்லாயோய்

பேதங்கரா விரும்பினையும் பொன்னினையர்
தாதுவென வுரைக்குந் தன்மைகாண்—மீதுலவு

நீடுசுடராழியிலத் தேரிலீரிரண்டு
பாடுசுருதிப் பரிபூட்டித்—தோடார்

நளினத்துப்பாக னடத்த வெரியாய்த்
துளவப்பகழி தொடுத்துக்—கொளுவியநாண்

மூரியரா வாகமுந் தண்டமுந் தாங்கு
மேருவென்னுஞ் சைலம் வில்லாக—வாரமுள

மூவருயிராவா மூப்புரமு நீறாக
யாவாபொரு தாண்மை யோரில—தேவா (௧)

பழித்த பெருவேள்வி பழுதாக வாளவிட்
டழித்த விமையவா வேறாதா—னிழைத்து (௨)

வதைப்பாண வருங்கூற்றை மாசகண்டாக்காக
வுதைத்தாரிவ ரல்லா துண்டோ—வெதிர்த்த (௩)

சுழற்கான மதனமாளக் கணமலரால் வெய்ய
வழற்றுணையே விஞ்ஞார்தா—னிழற்பொற (௪)

கலையா னிடந்திட்ட கண்ணுக்கோ ராழி
விலையாக நல்கினா ரேழுறா—நிலையாகத் (ரு)

தன்னுமொரு சிலந்தி சோழனுமாய்க் காவிரியும்
மன்னியரசாள வைத்தவரார்—பன்னெடுநாள் (சு)

தேடியிருவர் திரியத் தெரியாமல்
நீடுசுடர் வடிவாய் நின்றவரார்—கூடலென (எ)

வுங்காரஞ்செய்தே யுலகுண்ட மாலயனைச்
சங்காரஞ் செய்தபின்னுந் தந்தவரார்—பங்கயனைமால் (அ)

வீந்தசுடலை விபூதி தரித்திருவர்
ராந்தலைமாலை யணிந்தவரார்—மாய்ந்திடவே (கூ)

நாராயணருடனு நான்முகனுருடனுங்
கூராய் ஞலமிசைக் கொண்டவரார்—சேர (க0)

வெரிந்த பிறையெயிற்றி னீரைந்து வாயும்
பரந்து செழுங் குருதிபாய—விரிந்தொருவன்

மானார் கிடக்க மலையான மகளுடனே
யூன்றவிர லொன்றுடையவரார்—தோன்றியட (கக)

லோதவிடமுண்டுபயந்திறந்த தாமரைமேற்
கோதையர்க்குத் தாலி கொடுத்தவரார்—மாதவனைக் (க௨)

கூடியயனைக் கொடுத்தவரார் மோகினியா
ருடிமெழிற் சாத்தனைமுன் னல்கினரார்—பாடாநத (கங)

புத்தேளிரோனைப்ப புனைந்தவரார் ரலமிணுமை
கைத்தாளை கொட்ட நடங்காண்பவரார்—மத்தமுறு (கச)

மாதிரெடு மாலுதிர மத்தனையுங் கைத்தலத்திற்
பாதித்தனிலே நிறையப் பண்ணினரார்—வேதமுடன் (கரு)

றுணனென்னவே யாழ்புகுஞ் சோமுகனைச் செற்றிடுமீன்
கண்ணை யுகிராற் களைந்தவரார்—கண்ணனுரு (கசு)

ராமைவடிவந்தனிலு மாதிவராகந்தனிலு
மாமுதுகோட்டைக்கரத்தால் வாங்கினரார்—தாமரையும் (கஎ)

பேசரியசிமபுளாயப பேராட கனயமே
கேசரியை வளஞுகிராற இணடவரார—கூசா (கஅ)

தடருஞ் சலந்தரனை யளருழி சூட்டி
யுடலம பிளந்தவா வேறுணடோ—படிவினை (கசு)

முழுதளந்தமாயன முதுகெலுமபைச செந்தீ
ரொழுகவே வாஙகினா வேறுணடோ—பழுதெண (உ0)

டடமலரோ னுசசித தலையை யுகிரா
லுடனே குறைததவர் வேறுணடோ—நெடுவிசுமபு

முறறும் புதைததலையான மோதஞ் சுரநதியைச
சுறறுஞசடையிற சுவறுவிதது—மறறும்

பகீரதனின் றாழ்நாட் பாதமலா போறற
மகிதலததே போதுவிததா மறறா—புகலமைச (உஉ)

செலுததச சிறுதொணடா தேவியறுததாக்கிக
சலததிற படைதத கறியைத்—தலைகிட்ட

சுடிய மாலைச சுரிதஞசிய முதறுங
கட்டியை நல்குங கனிவாயு—மிடடதொரு

வாளியுங்காது மருங்குமணி வடமுந
தாளிணையுஞ செமபொற சதஙகையுமாய—மீளப்

பிறப்பிக தவாதம் பெரும்பிறபபை யெலலா
மறுபபிகக வலலவாதா மறறா—நறைக கொனறை (உங)

யாதிதனையொழிய வாறுறு தததுவததின
மீது மகிழநதிருககும விணணவரார—மாதிற (உச)

பொருநதி விடையாகப பூநதுழாய மாலை
விருமபி நடததினர் வேறா—அரனபெருமை (உரு)

யினனும் பலகோடி யிலலையோ யாமிருநது
சொனன பொழுதே தொலையுமோ—வுனனரிய

மூவா முதலா முதலவனையு மூவுலசிற
சாவார்பிறபபார கடஙகளையுந—தேவாக

வொகக நினைவாருக் கல்லவோ வோரேழு
மிகக நரகம விதிததது காண—மைமககண (உகூ)

மருவாா குழலியென மறறவளு மநதப
பெருவாழ வுடைய பிராணைப—பரவியவா

தெயவ வெழுததைநது மோதித திருநீறு
மெயயி லணியவி தியறறு—மையறரு

மெடடெழுதது போதி யிவாாமண ணைபபொழுது
கடடுைாகக வெனனக் கௌதமனு—ரிடடபெருஞ

சாபத தியலபுதரு மாமறையோா செய
பாபக சலிகாலப பணபுகாண—கோபவிதழ (உஎ)

மினனே யெனசசிறநதும் வேதியராகிய பிறநது
மெனனே பெருமை யிருநதவா—முனனை

மறையி னெழுததைநதும் வாயாரவோதி
நிறைய வணிநது திருநீறும—பிறவியெலலாம்

வாட்ட வறியாமல் வாளா பிறவிதனை
யீட்டுவதே பாவ மெனவுணாதத. (உஅ)

என்றற் றெருட்டககத்தனவாகிய அருள்வாக்கியங்களால உண்மைகண்டுணர்வாராக. இவைகட்குப் பிரமாணம (களக) வது பக்கத்திலமேல (க) முதலாகிய குறிப்புகளிலஎழுதி யிருக்கிறபடியே கண்டுணாக.

இரணடாவது பாகம அதிவிைாவிலேதானே வெளியிடபபடும்.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீசாம்பசிவ பரப்பிரம்மணே நம

இரட்டையர்கள் அருளிச்செய்த

தைவீகவுலாவிற்போந்த

பிரமாணத்திரட்டு

(௧) [illegible] ஸம்ஹிதை-ஸ்ரீமஹாபாரத முதலியன
பாகவதம் சதுர்வேத [illegible] பிரமாண்டபுராண முதலியன

௨ சர்வோபநிஷத்து-மார்க்கண்டேயம் [illegible] முதலியன

௩) இராமாயணம் உத்தரகாண்டம் ஸ்காந்த முதலியன

(௫) சர்வோபநிஷத்து - சூதசம்ஹிதை - ஆதித்யபுராண முதலியன.

[illegible]) சிவர[illegible]ம்-அகஸ்த்யபக்தவிலாச முதலியன

௭ பாஸ்கரஸம்ஹிதை - பிருஹத்காரணம் - பராசர புராண முதலியன

(௮,௯ சர்வோபநிஷத்து-கூர்மபுராணம்-வி[illegible] முதலியன

(௰) [illegible]வராஹஸ்யம்-சர்வோபநிஷத்து முதலியன

(௧௧) இராமாயணம்-ஸ்ரீமஹாபாரத முதலியன

(௧௨) சர்வோபநிஷத்து-பாகவதம் அஷ்டமஸ்கந்தம்-இராமாயணம் உத்தரகாண்டம் முதலியன.

(௧௩) பஸ்மஜாபாலம்-உபதேசகாண்டம்-கூர்மபுராண முதலியன.

(௧௪, ௧௫) சிவரஹஸ்யம் - பிரம்ஹாண்டபுராணம்-கூர்மபுராணமுதலியன.

(௧௬, ௧௭, ௧௮) ஆதித்தியபுராணம் சரபோபநிஷத்து - பிரமஹாண்டபுராணம் உத்தரபாகம் - அதர்வணம் - தைத்திரீயமுதலியன.

(௧௯) மானவீயசம்ஹிதை-ஆதித்தியபுராண முதலியன.

(௨௦, ௨௧) சரபோநிஷத்து-வாமனபுராணம்-ஸகாந்தமுதலியன.

(௨௨) இராமாயணம் பாலகாண்டம்-பாரதம்-ஆரண்யபாவம்-வாமனபுராணமுதலியன.

(௨௩) உபமன்யுபக்தவிலாசம்-சிவரஹஸ்யமுதலியன

(௨௪) வேதம்-சிவாகமமுதலியன.

(௨௫) ஈசானசம்ஹிதை-வாசிஷ்டலைங்கிய முதலியன.

(௨௬) ருக்வேதம்-பாராசரஸம்ருதி-ஜாபாலசுருதி முதலியன

(௨௭, ௨௮) சாபாலசுருதி-பாகவதம் - ஏகருஷ்யபவகாண்டம்-பவிஷயோத்தரபுராணம் - பராசரபுராணமுதலியன
சாபமிட்டமஹரிஷிகள், ததீசி - உபமன்யு - துர்வாசர் - கௌ; மா - பராசரர் - பிரமஹர்முதலியவர்களாம்.

இப்புத்தகம் வேண்டியவர்கள் சென்னையைச் சார்ந்த சூளை கறையான்குட்டை ரொட்டிக்கிடங்கு திருவேங்கட முதலியார்வீதியில் (௧௮) வது இலக்கமுடைய வீட்டில் ம-ள-ள-ஸ்ரீ சபாபதிமுதலியாரிடத்தில் விலைரூபா (௧) கொடுத்துப் பெற்றுக்கொள்ளலாம். இதனால்வரும் பிரயோசனம் சிவதர்மங்களுக்கே உபயோகிக்கப்படும்.